

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

his
Captive
Bratva
Princess

a bratva captive romance

JAGGER COLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ONUN ESİR BRATVA PRENSESİ

BRATVA TUTSAK ROMANTİZMİ

JAGGER COLE

Tutsak Bratva Prensesi
Jagger Cole © 2021
Tüm hakları saklıdır.
Kapak: Plan 9 Book Design | Düzenleme: MJ Edits
Düzeltilme: Jessie Stafford, Teshia Elborne

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylarla benzerlikler veya yaşayan ya da ölmüş kişiler, olaylar ya da kuruluşlar sadece tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın izinsiz çoğaltılması, iletilmesi veya dağıtılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Tutsak Bratva Prensesine
Özel Bir Hediye
Tetikleyici Uyarı

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Sonsöz

Bratva'nın Borcunu Ödemek Jagger
Cole'un da Önizlemesi
Yazar Hakkında

ONUN ESİR BRATVA PRENSESİ

Bela'yı aramıyordum. Ama o yine de beni buldu.

Hayatım boyunca bir rolü oynadım. "O faktör" gülümsemesine sahip göz alıcı film yıldızı. Tüm doğru replikleri söyleyen mükemmel küçük Hollywood prensesi.

Ta ki bir paparazzi krizi yüzünden tanımadığım birinin motosikletinin arkasına atlayıp kim bilir nereye gidene kadar.

Ama benim günahkâr muhteşem "kahramanım" hiç de kahraman değil. Nikolai Antonov, Rus mafyasının en acımasız, en gaddar katillerinden biri. Ben kaçan bir prensesim. O ise bir suikasttan kaçan bir tetikçi.

Ve şimdi, hoşuna gitsin ya da gitmesin, ben onun esiriyim. Onun ödülü. Onun vahşi, aç bakışlarının nesnesi.

Ama bu filmlerdeki gibi değil. Bir erkeğin baskın, değişken canavarı beni korkutmalı, dizlerimin bağını çözmemeli. Tepelere doğru kaçmalıyım, onu kızdırmamalıyım. Onu kışkırtmamalıyım. Onunla yatağa atlamamalıyım.

Ama tüm bunlar endişelerimin en küçüğü olabilir. Rakip bir Bratva onun ölmesini istiyor. Psikopat eski sevgilim beni tekrar kameraların önüne çıkarmak istiyor. Ve ikimizin de geçmişinden gelen karanlık sırlar bizi gölgelere sürüklemek istiyor.

Bir zamanlar Hollywood'da bir prenses kötü adama aşık olmuştu. Ve bu sadece bir başlangıçmış.

Bu Bratva esir romantizmi, sizi nefessiz bırakacağına ve daha fazlası için can attıracağına söz verdiğim buharlı, kesintisiz bir heyecan yolculuğu. Güvenli, kesinlikle aldatma yok, uçurum yok ve sonsuza dek mükemmel bir mutlu son.

ÖZEL BİR HEDİYE

Jagger Cole hayranlarına özel haber bülteni, yeni çıkan kitaplardan, çekilişlerden ve daha fazlasından haberdar olacağınız ilk yer! Kaydolun

Bay Büyük'ün ücretsiz bir kopyasını almak için bugün - başka hiçbir yerde bulunmayan ekstra sıcak bir milyarder romantizmi!

TETİKLEYİCİ UYARI

Bu kitap, mahremiyet istismarı ve travmaya atıfta bulunan sahneler içermektedir. Bu sahneler daha canlı, derinlemesine bir hikaye yaratmak için yazılmış olsa da, bazı okuyucular için tetikleyici olabilir.

"Lanet olsun, bir saat daha setten çıkmaman gerekiyordu, bebeğim."

Daniel yüzünü buruşturuyor, benimki şok içinde soluyor. Sanki az önce buzsuz istemesine rağmen garson ona buzlu su getirmiş gibi görünüyor. Ben de... şey, erkek arkadaşımı aleti başka bir kızın içindeyken basmışım gibi görünüyorum.

Kız, Penelope Croix -evet, o Penelope Croix- göğüslerini erkek arkadaşımın göğsüne yaslarken omzunun üzerinden bana kızgınlıkla bakıyor.

"Kapı çalma diye bir şey duydun mu hiç?"

Sanki mümkünmüş gibi, çenem daha da düşüyor. "Knock-o benim otel odam!"

"Evet, ama... Belle," diye kaşlarını çatıyor Daniel. "Kahretsin, gerçekten de üçe kadar sette olacağını sanıyordum."

Kullanabileceğim milyonlarca cevap var. Daniel, gerçekten senin en azından biraz daha klas olduğunu düşünmüştüm.

Benim lanet otel odamda senin rol arkadaşını becermek aklıma geliyor.

Ama bunun yerine tek yapabildiğim onlara bakmak -çenem yerde ve kalbim küt küt atıyor. Hâlâ hareket etmediler. Dün gece Netflix izlediğim kanepenin kenarına tünemiş olan solgun ve ünlü kıcıyla hala onun kucağından inmiyor.

"Bebeğim-"

"Siktir git, Daniel-"

"Merak etme, öyle." Penelope bana hınzırca gülümsüyor. "Bir kez olsun," diye ekliyor küçük bir alaycılıkla.

Sonunda erkek arkadaşım diğer aktrisi kucağından itmek için bir hamle yapıyor. "Belle, bunu konuşalım-"

"Konuşacak bir şey yok, sik kafalı," diye tükürdüm. "Ne istiyorsan onu yap. Hollywood'daki en büyük sürtüğü benim lanet otel odamda becer-"

Penelope'nin ağzı açıldı. "Hey-!"

"Artık umurumda değil," diye tıslıyorum. "Çünkü bütün bu şey? Bu saçma anlaşmamız? Bitti. Bitti."

Daniel'ın yüzü düşer. "Bekle, Belle, hadi-" "Bok ye, Daniel."

Dönüyorum, hışımla odadan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum. Drake Hotel'in VIP'lere özel katının koridorundan aşağıya doğru kaçarken gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında alev alev yanmaya başlıyor. Ama bunlar üzgün gözyaşları değil. Daha az önce

erkek arkadaşı başka bir kızla yatıyor, ama bu gözyaşları kalp kırıklığından değil. Sadece kırgınlar.

Benim kadar ünlü olduğunuzda, hayatınızın her yönü mükemmel bir şekilde sahnelenir ve yönlendirilir. Malibu'daki evim mi? Yerinde olmayan tek bir palmiye yaprağı yok, hiçbir şeyde tek bir parmak izi yok. Saçım mı? Mükemmel, kelimenin tam anlamıyla her zaman. Aynı şey makyajım için de geçerli, ekibimin beni bir günde giydirip çıkardığı dokuz kıyafet, yediğim yemekler -ya da çoğu zaman yememe izin verilmiyor- bindiğim arabalar... hepsi.

Aldığım roller mi? Menajerimin masasına gelen her senaryonun artılarını ve eksilerini inceleyen acayip bir komite var. Her fotoğraf çekimi, gerçek anlamda mükemmelliğe ulaşana kadar bitmek bilmiyor. Ve sonra, sırf kendimi bok gibi hissetmem için, Photoshop uzmanlarından oluşan bir ekip beni ulaşılamaz bir "mükemmellik" seviyesine getirmek için ince ayar yapıyor, lekeliyor, gizliyor, boyuyor ve inceltiyor.

Ne zaman uyuyacağım, yemek yiyeceğim, spor yapacağım, replik okuyacağım, tuvalete gideceğim ya da kameralara gülümseyeceğim her gün dakikası dakikasına planlanıyor. Kiminle çıkacağım da dahil olmak üzere hayatımın her yönüne benim için karar veriliyor.

Bu Daniel olmalı, sikini diğer Hollywood yıldızını otel odama geri getirdim.

Ama yine de üzgün ya da kalbim kırık değil. Elbette, Daniel son iki yıldır benim "erkek arkadaşım". Ama kameralar ve paparazzilerden uzakta, suya düşmüş bir kağıt havlu kadar romantik bir kimyamız var.

Yine de elimizde çok ama çok kazançlı ve acı verici bir şekilde sürdürülen bir iş anlaşması var.

Yıllarca Hollywood'un domuz kuyruklu, parlak gözlü çocuk yıldız sevgilisiydim. Brad Pitt gibi biri, zinger tek satırlık laflar edecek huysuz ama sevimli bir kız karaktere ihtiyaç duyduğunda? Evet, stüdyolar menajerimin kapısını aşındırırdı. Şaşırtıcı nedenlerden dolayı bir senaryo, uzaylılara karşı durmak için sevimli ve on yaşındaki küstahlığın mükemmel karışımına ihtiyaç duyduğunda? Evet, ding-ding-ding. Bilin bakalım kim.

Ama büyümeye başladığımda, bu imajın değişmesi gerekiyordu. Menajerimin çok kaba bir şekilde ifade ettiği gibi "çiçek açmaya başladığımda", o "sevimli domuz kuyruklu çiftlik kızı" görünümünün büyümesi gerekiyordu. Birdenbire eteklerim kısaltmaya başladı. Kıyafetlerim daha cüretkâr, daha fazla ten gösteriyordu. Rollerim tulum giyen şımarık-sevimliden, baştan çıkarıcı bebek bakıcısına dönüştü.

Ve kötü bir çocuğa ihtiyacım vardı. Menajerim Jim de aynen böyle söylemişti. İmajımı değiştirecek bir Hollywood "kötü çocuğuna" ihtiyacım vardı. "Gerçek" bir kötü çocuk değil tabii ki. Onlar artık Hollywood'da yok-çok fazla iş, çok fazla baş ağrısı, hapse girme ya da aşırı doz alıp stüdyoya bir sürü paraya mal olma ihtimali çok fazla.

Bunun yerine, Hollywood'un en iyi yaptığı şeyi yapıyorlar: Sahtelerini yapıyorlar. Ve "sahte Hollywood kötü çocukları"nın en tepesinde Daniel Crew var.

Seksi mavi gözler? Tamam. Bieber'ın mükemmel sarı saçları? Tamam. Ona Fight Club vücudunu kazandıracak bir eğitmenler, beslenme uzmanları ve kişisel şefler ordusu? Tamam. Klise,

modaya uygun, anlamsız dövmeler? Kontrol et ve kontrol et. Ve en önemlisi, Hollywood'un "kötü kızlarıyla" çıkma geçmişi.

Kısacası, imajımı "yetişkinleştirmek" için mükemmel.

Son iki yıldır Daniel Crew ve ben gösteri dünyasının "o" genç çiftiyiz. Ve her ne kadar nefret etsem de, işe yaradı; gerçekten, gerçekten iyi. Kariyerim listelerin dışında. Stüdyolar beni -ya da ekibimi, daha doğrusu senaryoları- ilk sunma hakkı için birbirlerini dava ediyorlar. Cosmo'dan Elle Decor'a kadar her derginin kapağındayım.

Bunun faydasını gören tek kişi de ben değilim. Daniel da isteyebileceği her filmde oynuyor. Ödül törenlerinde sunuculuk yapıyor. Gösterişli yan projeler olarak berbat "rock" albümleri çıkarıyor. Önümüzdeki ay bir kolonya serisi çıkaracak ve daha yeni Playboy'a -her ne sebeple olursa olsun- gömleksiz bir röportaj verdi.

Kalbim kırıldığı için ağlamıyorum. Ağlıyorum çünkü uğruna çalıştığım ve katlandığım her şey yıkılmak üzere. Bu bir sır olarak kalmayacak. Penelope - Daniel'ın çekmekte olduğu üniversite kardeşlik komedisindeki rol arkadaşı - başrol oyuncularını becermekle ve bunu şehirdeki her dedikodu paçavrasına anlatmakla ünlüdür. Bunu gizli tutmak mümkün değil.

Bunun nasıl sonuçlanacağını biliyorum. Aslında sadece iki yolu var. Birincisi, eğer odak grupları Daniel ve benim birlikte kalmamızı isterlerse. Bu senaryoda, basmakalıp, yapmacık ve çok aleni bir özür dileyecek. Belki de onun

seks bağımlıları rehabilitasyon kliniğine yatacak. Eğer gerçekten sağlamak istiyorlarsa, lanet olası adımı bir yere dövme yaptıracak ve dünyadaki her dergide yer alacak.

Peki ya ben? "Erkeğimin yanında duracağım." Bir ya da iki ay boyunca daha ağırbaşlı giyineceğim. Aslında hiç de ciddi olmayan "ciddi" roller alacağım. Ellen ya da Oprah ile oturup hayatımın en iyi performansını sergileyeceğim ve onlara "aşk her şeyin üstesinden gelir" ya da canlı yayında söylenebilecek en az onun kadar mide bulandırıcı bir şey söyleyeceğim.

Ve tüm bunlardan sonra yıldızım sönecek. Ne kadar cinsiyetçi ve adaletsiz olduğu önemli değil, gerçek bu. Daniel bir şekilde "hatalarını kabul ettiği" için daha da sevimli olacak. Ama ben lekeli mal olacağım. Onu terk etmeyen enayi ben olacağım ve yaşlandıkça parçalar gelmeyi kesecek.

Bu bir numaralı kapı. İkinci kapı da aynı şey ama daha hızlı. Bu senaryoda, Daniel ve ben alenen ayrılırız. O kötü çocuk imajına daha da sıkı sarılacak ve muhtemelen daha iyi roller almaya başlayacak. Ama ben? Ben hala lekeli olacağım. Kalbini kıran ya da "ona bir şans vermeyen" sürtük olacağım.

Dediğim gibi, aynı sonuç, sadece daha hızlı. Parçalar kuruyacak ve şöhret kaybolacak.

Bu yüzden ağlıyorum. Kalbim kırılmadı, hatta kıskanmadım bile. Daniel ve ben kameralar karşısında el ele tutuşmaktan ya da birbirimizi yanaklarımızdan öpmekten fazlasını yapmadık. Ağlıyorum çünkü hayatım boyunca katlandığım ve uğruna çalıştığım her şey bir hiç uğruna olmak üzere.

Asansörü atlayıp merdivenlerden iniyorum. Amaç lobideki kaçınılmaz paparazzilerden kaçınmak. Ama güneş gözlüklerim takılı olsa ve bakım merdivenlerinden sıvışsam bile, fark edilmeden önce bana fazladan üç saniye kazandırıyor.

"Belle!!"

"Bayan Bardot!!"

"Belle!" Yüzüme bir mikrofon tutulurken nefes nefese kaldım. "Daniel ve Penelope Croix hakkında çıkan söylentiler hakkında bir yorumunuz var mı?"

Kahretsin, bu sürtük hızlı çalışıyor. Neredeyse etkilendim. Daniel'ın aletini sürerken canlı tweet mi atıyordu? Orgazm taklidi yaparken menajeriyle telefonda açıklama mı yapıyordu?

"Belle! Belle! Belle! Bebek Bakıcısı Kabusu'ndaki son rolünü Penelope'den çaldığın ve onun Daniel'i çalmasının intikam olduğu doğru mu?!"

Ne oluyor lan?

"Belle!" Bir kamera neredeyse dişlerimi söküyordu. "Bu Branjalina olayında kendini Jennifer Aniston gibi mi görüyorsun? Destek için ona ulaştın mı?"

Bu iş kontrolden çıktı. Ve ben bocalıyorum. Adrenalin kulaklarımda gümbürdüyor ve ağzımın açık kalmasını engelleyemiyormuşum gibi hissediyorum. Kameralar yüzümde tekrar tekrar yanıp sönerken dönüyorum, göz kırpiyorum ve başım dönüyor.

"Belle!! Çıplak sızıntılar hakkındaki söylentiler doğru mu?"

Kalbim dehşet içinde

sıkışıyor. "Ne?"

Mırıldanıyorum.

"Daniel mı? Yoksa çıplak fotoğraflarını bilerek mi

sızdırıyorsun?" Korkunç, felç edici bir mide bulantısı içimde dalgalanıyor.

"Nüfuz için mi Belle? Yoksa kadın bedeni hakkında bir açıklama mı yapıyorsun?"

"Ben-ben değilim-"

Beni kemiklerime kadar parçalamak isteyen bir paparazzi piranalar denizinde yapayalnızım.

Tekrar dönüyorum ve gözlerim yan taraftaki bir kapıya kilitleniyor. Hiç düşünmeden basın mensuplarının arasına dalıp kapıdan içeri daldım. Otel yönetim ofislerinin sıralandığı bir koridordayım. Bir koridorda sola zig çiziyorum, sonra başka bir koridorda zag çiziyorum. Basın peşimde ama ben bir ipucu yakaladım.

Bir sonraki kapıdan geçerken aniden duruyorum ve duvarın yanında duran oda servisi arabasına bakıyorum. Arabayı çekip çift kapının önüne itiyorum ve ayak frenine basıyorum. Acımasızca gülümsüyorum. Bu onları en azından bir saniye oyalar.

Dönüp koridora fırlıyorum. Arkamdaki kapalı kapıya vurduklarını şimdiden duyabiliyorum. Bir koridordan sonra diğerine atlıyorum; hedefsiz, paniklemiş ve bocalıyorum.

Ama sonra aniden bir kapıdan içeri yuvarlanıyorum ve güneş ışığının ani parlaklığında göz kırpıyorum. Arkamda bir gürültü duyuyorum; oda servisi arabası. Basın her an peşimde olabilir.

Ben dönerken kalbim boğazımda güm güm atıyor. Ama aniden, gözlerim ona odaklanınca gözlerimi kırıştırıyorum.

Adam muhteşem, kalp durduracak kadar, göz kamaştıracak kadar muhteşem. Ama hiç de Hollywood tarzı değil. Tehlikeli görünen bir muhteşem. Bir bıçağın çelik kenarı gibi güzel. Dizlerimi anında zayıflatan bir şekilde kaba ve yuvarlanıyor.

Ayrıca yeni çalıştırdığı siyah ve gümüş renkli bir motosikletin üzerinde oturuyor. Motorun sesine rağmen arkamdaki seslerin uğultusunu duyuyorum. Adımı bağışladıklarını duyuyorum. Bir kez daha, düşünmüyorum. Sadece hareket ediyorum.

Arkasındaki motosiklete atladığımda adam homurdanıyor. Başını omzunun üzerinden çeviriyor.

"Ne oluyor lan-"

"Arabayı sürersen sana yirmi bin dolar veririm, hemen!"
Ağzımdan kaçırdım.

Koyu renk güneş gözlüklerinin üst kenarından kaşlarını çatıyor. Bana bakmak için daha da dönüyor ve gözlüklerini çıkarıyor. O koyu, dumanlı gözler benimkilerle aynı hizaya gelip tehlikeli bir şekilde parladığında titriyorum.

"Tatlım, ben Uber değilim."

"Yirmi bin!" Panik içinde bağıyorum, ona bakmadan önce kapıya dönüp bir göz atıyorum. "Lütfen!"

Gözleri sertleşiyor. Yontulmuş, esmer çenesi sıkıca gıcırıyor. Daha önce hiç hissetmediğim kelebekler içimde uçuşuyor.

Aniden, otelin köşesinde, işte oradalar. Kamera ekipleri, blog yazarları ve hepsi birden beni fark edip bana doğru koşmaya başladılar.

"Lütfen!" Yalvarıyorum, panikliyorum.

Adam yanımdan geçip kalabalığa bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Bakışları biraz yumuşadı.

"Benimle gel, gittiğim yere gidelim." "Tamam!"

"Pitstop yapmayacağım ya da-"

"Sorun değil!!"

Sesimdeki panikle kaşlarını çatıyor. Karanlık, düşünceli gözleri çılglık çılgılığa bize doğru koşan paparazzi sürüsüne dikiliyor. Mükemmel dudaklarını aralıyor ve ben, bana kaybolmamı söylemesini bekleyerek irkiliyorum.

"Sıkı tutun."

Göz kırpiyorum. Motoru çalıştırdığında kollarımı onun taştan sert vücuduna dolamak için zar zor zamanım oluyor. Motosiklet gürlüyor ve aniden, kim bilir nereye doğru kükreyerek uzaklaşırken nefes nefese kalıyorum ve ona sıkıca tutunuyorum.

Hayatımın en aptalca şeyini yaptığımdan oldukça eminim. Ayrıca bu konuda bu kadar heyecanlanmamın mümkün olmadığından da eminim.

Adam bana doğru hırlıyor. Elleri bileklerimi pençeliyor, boğazını kavramamı engellemeye çalışıyor. Ama ben dişlerimi sıkıp ellerimi sıkıyorum. Yüzü önce kızarıyor, sonra morarıyor. Nefes almak için soluk soluğa kalıyor ama hiç nefes almıyor.

Ve sonra, lamba lanet kafama çarptı.

Homurdanıyorum ve yana düşüyorum. Boğarak öldürdüğüm adam, ben dönerken kesik kesik nefes alıyor.

Yaklaşık otuz saniye önce öldürdüğümü sandığım lamba hırsızı hâlâ hayatta görünüyor. "Oldukça" biraz abartılı olabilir. Yaşıyor ama göğsünde üç kurşun deliği olduğu için bunlar son dakikaları olabilir.

"Poshel na khuy!!" Bir Rus ayısı kanlı ağzından bir şeyler geveliyor. Sarhoş bir Frankenstein gibi üzerime atılıyor. Otel televizyonunun yanındaki yan masadan lanet olası mini buzdolabını kapıyor ve yukarı kaldırıyor. Ama bu sefer tepkim daha hızlı oldu.

Geriye tekme atıyorum ve elimi arkama atıyorum. Parmaklarımın daha önceki kavgada elimden düşen silahın etrafında kıvrıldığını hissediyorum.

"Poshel na khuy!!" Canavar gibi bir adam, yüksek fiyatlı içki ve atıştırmalıklarla dolu büyük metal kutuyu kaldırırken bağılıyor.

"Evet, sen de siktir git," diye mırıldandım.

Silahı çekip ona doğrultuyorum ve tetiğe basarken gülümsüyorum. Düşüyor, buzdolabı kafasına iniyor. Arkamdan tık sesini duyuyorum ama zaten bunu bekliyordum. Ayrıca, Yevgeny boğazındaki ellerim yüzünden beynine giden havayı o kadar çok kaybetmiş ki, doğru düzgün görebilmesinin imkânı yok.

Bununla birlikte, sıkıdığı şut kafama rahat edemeyeceğim kadar yakın vızıldıyor.

"Artık ölecek misin?"

Yuvarlandım ve silahı az önce boğduğum adama doğrulttum. Yevgeny'nin silahı bir metre soluma doğrultulmuştu. Tetiğe tekrar basıyor ama aynı şekilde boş. Kaşlarını çatıyor, şaşkın ve dehşete düşmüş görünüyor. Gözlerini bana doğru kaldırdı.

"Kim olduğum hakkında bir fikrin var mı?"

Tetiği çekiyorum. Yevgeny homurdanarak duvara çarpıyor ve yere düşerken kocaman bir kan lekesi bırakıyor.

"Evet," diye homurdandım. "Kesinlikle öyle."

Yüzümü buruşturarak ayağa kalkıyorum. Bu kez, gerçekten ölü olduklarından emin olmak için süitteki yedi cesedin her birini kontrol ediyorum. Tatmin olduğumda omuzlarımın çökmesine ve başımın arkaya düşmesine izin veriyorum.

Gözlerimi kapatırken "Bu ne lan?" diye inliyorum. Tamam, bu planlandığı gibi gitmedi.

1914 yılında, Saraybosna'da, Arşidük Franz Ferdinand tur arabasında hiç kimse tarafından öldürüldü. Hiç tanınmayan biri; Gavrilo Princip adında bir hayalet. Suikast kelimenin tam anlamıyla Birinci Dünya Savaşı'nı ve muhtemelen İkinci Dünya Savaşı'nı da tetikledi.

Bugün, ben Gavrilo'yum. Yani, bir nevi. Umarım kıyamet gibi bir dünya savaşı olmaz. Ve şansım yaver giderse, Gavrilo'nun kendi kendine getirdiği şöhret olmadan.

Ama bugün bir mesaj vermek söz konusuydu. Büyük bir mesaj, tıpkı Gavrilo'nun Sırp bağımsızlığı bayrağı altında ziyarete gelen Arşidük ve eşine suikast düzenlerken yaptığı gibi. Benim bugünkü mesajım biraz daha az büyük. Ulusal bir kimliği özgürleştirmeye çalışmıyorum, sadece Volkov Bratva'nın kanını akıtmaya çalışıyorum.

Telefonumu çıkarıp Lev'e hızlıca bir mesaj gönderdim: **"Yeşil ışık. Yakında ara."**

Bunu kontrol ettikten sonra telefonumu cebime geri koyuyorum. Sendeleyerek yerde yatan ve eskiden kafasının olduğu yerde bir buzdolabı olan Rus Frankenstein'ın yanına gidiyorum. Kapı zaten aralıktı ve banyoya girmeden önce içeri uzanıp iki küçük şişe votka çıkardım.

Sıçarken vurduğum adam hala tuvalette. Hala ölü. Ama ona aldırmıyorum. Gömleğimi çıkarıp yan tarafımdaki yaraya bakarak yüzümü buruşturuyorum. Derin değil ama kanamayı durdurmalıyım. Bir şişe votkayı açıp içiyorum. İkincisini yaranın üzerine döküyorum, yanarken tıslıyor.

Telefonum çalıyor. Lev'den gelen mesajı görmek için tekrar çıkardım: "**Yeşil.**" Şifreli, yani mesajımı almış. İkinci bir mesaj daha geliyor... bu sefer sadece bir su tabancası ve bir patlıcan emoji var.

"Umarım aletini vurmamışsındır."

Sırıtiyorum ama telefonu bir kenara bırakıp kesiğim için bir havlu alıyorum. Lev benim patronum ve Kashenko Bratva'nın Chicago şubesinin ikinci komutanı olabilir. Ama aynı zamanda benim kardeşim.

-Yani benim gerçek kan kardeşim. Bunu yakın zamana kadar anlamamıştık. Ama Lev ağabey kartını oynayarak kaybettiği zamanı telafi ediyor.

Kanamamanın bir kısmını durdurmayı başardığımda, çantamı almak için katliamla dolu odaya geri dönüyorum. İçinden bir rulo sargı bezi çıkardım ve yarayı kapattım. Kanlı gömleğimi ve silahımı atıyorum. Temiz beyaz bir tişört çıkarıp giydim. Sonra hasarı incelemek için döndüm.

Tanrım, bu kadar dağınık olmaması gerekiyordu. Ama iş bitti. Belki istediğim şekilde değil ama Yevgeny öldü ve önemli olan da bu.

Ne gariptir ki, Gavrilov'un Arşidük'e yönelik suikastı da planlandığı gibi gitmedi. Başlangıçta, Franz ve karısı

bir geçit töreni sırasında el bombalarıyla havaya uurulacaktı. Ancak Gavrilov'un arkadaşları el bombası atmayı unutup ıskaladılar. Kargaşada Franz'ın arabası olay yerinden kaçtı, planlanan güzergahın dışına çıktı ve benzini bitti.

Tam Gavrilov'un önünde. O da benim gibi, nasıl gelirse gelsin fırsatları sorgulamayan biriydi. Silahını çekti ve gerisi tam anlamıyla tarih oldu.

Bu katliam plan değildi. Yevgeny Orlov'un tek bir fahişeyle yalnız kalması gerekiyordu-

Donup kaldım. Kahretsin.

Dönüyorum, dolaba doğru ilerliyorum ve kapıyı açıyorum. Zavallı kadın dolabın içine doğru ilerlemeye çalışırken ellerinin içine doğru çığlık atıyor.

"Uspokoysya," diyorum nazikçe, ellerimi tehditk r olmayan bir şekilde havaya kaldırarak. Sakin ol.

Titriyor, kat kat makyajının arasından korkuyla bana bakıyor.

"Onlarla birlikte değilim," diye homurdandım.

"Yaralandın mı?" Başını sallıyor.

"Kak tebya zovut?" Senin adın ne?

Ağır Rus aksanlı İngilizcesiyle "şampanya," diye mırıldanıyor.

"Pekâlâ, şampanya. Bu senin için." Büyük bir tomar para çıkardım ve avuçlarının içine sıkıştırdım. Yüzü soldu ama başımı salladım.

"Değil için ne sen Düşün. Bu o için senin sessizlik. Anladın mı?"

Şiddetle başını sallıyor. "Da! Baba!" Yalvarıyor. "Lütfen, yapma _."

"Hiçbir şey yapmayacağım. Sadece kalkıp gitmeni ve bugün gördüklerini ya da duyduklarını kimseye anlatmamamı istiyorum. Beni anlıyor musun?"

Parayı tutarak tekrar kuvvetle başını sallıyor.

"Güzel."

Geri çekiliyorum ve ayağa kalkmasına izin veriyorum. Süitteki manzara karşısında dehşete düşmüş görünüyor ama yüksek topuklu ayakkabılarıyla hızla kapıya doğru koşuyor.

"Şampanya?"

Donup kalıyor ve arkasına bakıyor

"Baba?" "Daha güvenli müşteriler

bulmalısın."

Zayıfça gülümsüyor ve sonra gidiyor.

Mini buzdolabına geri dönüyorum ve bir paket fıstıklı M&M çıkarıyorum. Bir sandalyeyi yanından kaldırıyorum, içine gömülüyorum, poşeti açıyorum ve ağzıma bir avuç şeker atıyorum.

Ne oluyor lan?

Yevgeny'nin Şampanya ile yalnız kalması gerekiyordu. Görünüşe göre, bir randevuyu partiye çevirmiş. Ya da belki bu sadece onun olayıdır. Belki de adamın performansını

sergilemek için altı kişilik bir seyirciye ihtiyacı vardı?

Başımı sallıyorum ve birkaç M&M daha atıyorum. Durum ne olursa olsun, Volkov Bratva avtoritet-kaptan- kolay bir vuruş olmalıydı.

Geçen yıl boyunca Kashenko ve Volkov Bratvas arasında huzursuz ve oldukça gayri resmi bir ateşkes yaşandı. İş herkes için iyidir, yükselen dalga tüm gemileri kaldırır... tüm bu saçmalıklar. Volkov'ların açgözlülüğü dışında. Ayrıca dikkatsiz davrandılar.

Birkaç ay önce, Yuri Volkov ikinci adamı Michail Morozov'u kaybetti. Kötü bir şey değil, adam otuz yılını neredeyse sadece votka, kokain, çizburger ve fahişelerden oluşan bir diyetle geçirdi. Yani kalp kalbin istediğini ister. Ama belli bir noktadan sonra salata falan yemelisin.

O öldüğünde, Yuri'nin en iyi kaptanlarından biri olan Vadik Rykov yükselmişti. Şimdi, Michail ve Viktor - Chicago'daki Kashenko ailesinin başı ve Lev'in en iyi arkadaşı - iyi bir ileri geri gittiler. Vadik duvarlar örmeye ve tribünlere oynamaya başladı.

Sonra, iki hafta önce, banka evlerimizden biri, yani bir kara para aklama operasyonu vuruldu. Serseri bir çete tarafından rastgele yapılmış bir soygun gibi görünmesi gerekiyordu. Ama çok geçmeden bizim de hacklendiğimizi fark ettik. Ofisin sabit disklerine casus yazılım ve şifre kayıt yazılımı yüklenmişti. Lev tersine hack'ledi ve bilin bakalım işin diğer ucunda kim vardı, eli kurabiye kavanozundaydı.

Gözlerim Yevgeny Orliov'un vücuduna kayıyor.

"Aptal, açgözlü pislik," diye homurdandım.

Bir yıldan fazla süren ateşkes herkesi zengin ve mutlu etti. Ve sonra bu aptal herif her şeyi altüst etmek zorunda kaldı. Çünkü şimdi bir savaş çıkabilir. Savaş olmak zorunda kalabilir. Böyle bir saldırganlık cevapsız kalamaz. Bu zayıflık olur. Diğer düşmanların başka ihlallerine davetiye çıkarır.

Bugün ilk atış yapılacaktı: Volkov ailesinin en iyi finans ve teknik sihirbazını ortadan kaldırmak. Arı kovanına çomak sok ve neler olacağını gör.

Ayrıca, bizi soyması bir yana, Yevgeny gerçek bir pislikti. Görünüşe göre adam, üzgün, zavallı pisliklerin internet puanları için eski kız arkadaşlarının çıplak fotoğraflarını yükleyebildiği bir intikam pornosu sitesi işletiyordu. Ben burada o dangalağı öldürürken Lev de başka bir ekibe o sitenin sunucularının bulunduğu ofisi bombalattı.

M&M'lerim bittiğinde ve kan şekerim normale döndüğünde ayağa kalkıyorum. Az önce yedi kişiyi öldürmüş gibi görünmediğimden emin olmak için aynada kendimi kontrol ediyorum. Sonra telefonumu çıkarıp Lev'i arıyorum.

"Ne yaptın, işin bitince banyo mu yaptın? Kitap mı okudun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ben iyiyim, ilgilendiğin için teşekkür ederim kardeşim."

Lev kıkırdar. "Senin için hiç endişelenmiyorum dostum. Her şey yolunda mı?"

"Onlardan yedi tane vardı."

Nefesini içine çekiyor. "Kahretsin,
ne?!" "Sorun değil, üstesinden
geldim."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Ya
Yevgeny?" "Tost."

"Güzel. Dinle, yola çıkmadan önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

Bundan sonra Chicago'da ortalık iyice kızışacak. Lev ve Viktor, Volkov'lara bir şey inkar edecek değiller ya. Ama eğer biri bunu kişisel algılayıp peşime düşmeye kalkarsa, önümüzdeki birkaç hafta boyunca hayalet olmam en iyisi olur. Paravan bir şirket aracılığıyla Kashenko Bratva'ya ait bir kulübeye gidiyorum.

"Yok, ben iyiyim."

"Ne zaman istersen gel kardeşim. Ve tatilin tadını çıkar." Sırıtiyorum. "Planlıyorum. Orada Wi-Fi nasıl?"

"Varolmayan. Sanırım kendi berbat hayal gücünüzle mastürbasyon yapmanız gerekecek."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Dikkatli ol dostum. Bu her zaman ortalığı karıştıracaktı. Ama..."

"Bu, sen yedisini öldürmeden önceydi." "Hemen hemen."

"Oda nasıl?" "Oh, bir korku gösterisi."

Levinler. "Tamam, ben hallederim. Sen git Niko."

"Yakında konuşuruz, kardeşim."

Telefonu kapatıp odayı son bir kez daha gözden geçiriyorum. Sonra önümüzdeki iki hafta için çantamı omuzlayıp dışarı çıkıyorum.

Aşağıda, lobide bir gazeteci sürüsü var. Ama endişelenmiyorum. Burası Drake Otel, mutlaka ünlü bir politikacı ya da burada kalan birinin peşinde olmalılar. Onlar için bir hayalet olmam beni eğlendiriyor - üst kattaki yedili mafya cinayetiyle ilgili gerçek hikâyeye yanlarından geçip gidiyor.

Yan kapıdan çıktım. Harley-Davidson Dyna Super Glide Sport'um -siyah ve krom bebeğim- tam bıraktığım yerde. Çantamı sele çantasına sokuyorum, kemerini bağlıyorum ve bir bacağımı sallıyorum. Motor mırıldanıyor ve ben sırtıyorum.

Sonra birden arkamdan biri atlıyor.

"Bu ne lan!"

Döndüm, dövüşmeye hazırdım. Ama sonra çıplak kalçasını gördüm. Eteğin yüksekliğini görüyorum. Sırtımdaki göğüslerin yumuşak kabarıklığını hissediyorum ve bir tür turuncgil-çiçek parfümünün kadınsı, baştan çıkarıcı kokusunu alıyorum.

"Arabayı sürersen sana yirmi bin dolar veririm, hemen!"

Göz kırpıyorum. Bekle, ne? Biraz daha döndüm ve bu sefer onu gerçekten görebiliyordum. Kahretsin. Nabzım davul gibi güm güm atıyor. Çenem kasılıyor ve gözlerim şimdiye kadar gördüğüm en güzel, en çekici, en seksi yüzü içine çekiyor.

Güneş gözlüklerimi indiriyorum ve onun iri mavi gözleri benim koyu renk gözlerimi görünce açılıyor.

"Ben-"

"Tatlım, ben Uber değilim," diye homurdandım.

"Yirmi bin!" Paniklemiş bir sesle bağıyor. Yan kapıya bakmak için başını çeviriyor. Tekrar bana bakarken vücudunun arkamda gerildiğini hissedebiliyorum. "Lütfen!"

İnledim. O kadar gün içinde, bu her ne sikimse, buna ihtiyacım yok. Bugün değil. Şimdi değil. Ortadan kaybolmam gereken şu anda olmaz. Seks işçilerine saygısızlık etmek istemem ama Champagne'a gördüklerini birilerine, hatta belki de doğrudan polisler anlatmadan önce yedi dakika veriyorum. Hemen buradan siktir olup gitmeliyim.

"Bak-"

Bir kargaşa gözlerimi onun yanından uzaklaştırıyor. Bir sürü insan aniden otelin köşesine doğru koşuşturuyor. İçlerinden birkaçı aniden bizi fark ediyor ve parmaklarını sokmaya başlıyor. Kalabalık dalgalanıyor ve bize doğru koşmaya başlıyorlar. Kameraları ve mikrofonlu insanları görüyorum. Çenem gerildi.

Bu da ne böyle?

Onu itmek üzereyim. Yemin ederim, onu bu bisikletten atıp gitmek üzereydim. Ama ona dönüp baktığımda, gözlerinde o kadar büyük bir korku ve endişeyle bana bakıyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Lütfen!" diye yalvarıyor. "Lütfen!"

Gözlerimi tekrar kalabalığa diktim. Sonra ona bakıyorum. Lanet olsun.

"Benimle gel, gittiğim yere gidelim." "Tamam!"

Gözlerim kısıldı. "Ciddiyim, tatlım. Bu her ne sikimse, bir pitstop yapmayacağım ya da-"

"Sorun değil! Lütfen gidebilir miyiz?"

Sesindeki panikle kaşlarım çatılıyor. Bir kez daha onun yanından geçip bize doğru koşan insan kalabalığına bakıyorum. Bu kötü bir fikir. Bu gerçekten çok kötü bir fikir.

"Sıkı tutun."

Bu bir bela. Belaya ihtiyacım yok. Ama her ne sebeple olursa olsun, ona ihtiyacım olduğundan eminim.

Geri dönüyorum, motoru çalıştırıyorum ve kollarının belime dolandığını hissediyorum. Gaza basıyorum ve motosiklet sırtımda bir mekle birlikte rüzgâra karşı otelden uzaklaşıyor.

On bir yıl önce:

"SADECE KENDİN OL!" Celine Teyze önümde diz çökerek yüzüme bakıyor. Omuzlarımı sıkıyor ve sonra sarılmak için beni kendine çekiyor. "Seni çok sevecekler, tatlım."

"Ya yapmazlarsa?"

Dudağım dişlerimin arasında titriyor. Gerginim ve gergin olmaktan nefret ediyorum. Ben de olmamalıyım. Celine Teyze ve ben bu satırların üzerinden milyonlarca kez geçtik -benim ısrarım, onun değil.

Bu açık çağrıların çoğuna katıldım ve diğer "sahne annelerini" gördüm. Celine onlara hiç benzemiyor. Bazen -rolü alamadığım zamanlar gibi, ki bu şimdiye kadar her seferinde oldu - keşke onlar gibi olsaydı diyorum. Ama çoğu zaman öyle olmadığına seviniyorum. Bu tür şeylerde diğer çocukların çoğu korkunç zaman geçiriyor gibi görünüyor. Bu muhtemelen son seçmelerimiz olsa bile en azından eğleniyorum.

Bunu yapmak istediğim için yapıyorum. Ama aynı zamanda, üç yıldır hayatta olmasa da annemi gururlandırmak istediğim için. Babamın kim olduğunu hiç bilmiyordum, bu yüzden annem vefat ettiğinde Celine beni yanına aldı. Annem de hep oyuncu olmak istemişti. Celine Teyze benim izleyemeyeceğim türden filmler olduğunu söylese de o da öyleydi.

Bazen onu zorluyorum ve büyüdüğümde onları izlemekle ilgili sorular soruyorum - korkutucu falan olduklarını tahmin ediyorum. Ama teyzem her zaman konuyu değiştiriyor.

Her neyse, sanırım oyunculuk genlerimde var. Teyzem harika olduğumu söylüyor ve bunu sadece aileden olduğu ve beni sevdiği için söylediğini biliyorum. Ama en azından bu konuda iyi olduğumu düşünüyorum - henüz hiç rol almamış olsam bile.

"Eğer seni sevmiyorlarsa, aptalın tekidirler," diye sırtıyor.

Çenem düştü. "Celine Teyze!" Ayıp kelimeyi tıslayarak söyledim. O sadece gülüyor.

"Rahatla, tatlım! Hollywood'a gittiğinde sürekli küfürlü konuşacaklar. En iyisi bunu duyduğunda tamamen havalı görünmen."

Gözlerimi deviriyorum.

"Ya yapmazlarsa? Ne olacak? Her zaman bir sonraki sefer vardır!" "Bir dahaki sefer olacağını sanmıyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Tabii ki v a r ! Tatlım, her zaman başka bir-"

"Hayır, yani..." Aşağıya bakıyorum. "Bunlardan yüzlercesine gittik."

"Yani?"

"Ve henüz hiçbir şey için seçilmedim." "Ne demek istiyorsun?"

İçimi çektim ve bana gülümsediğini görmek için başımı kaldırdım. "Bunun için yeterince iyi olduğumu sanmıyorum."

"Eğleniyor musun?"

"Ha?"

"Bu tür şeylere geldiğinizde. Eğlenceli mi?"

Omuz silkiyorum. "Beni geriyor."

"Ama oraya çıkıp o menajer ve yönetmen tiplerinin önünde replikleri söylediğinizde. O kısım eğlenceli mi?"

Yanaklarımın yandığını hissediyorum ve başımı sallıyorum. "Evet." "Önemli olan da bu."

"Belle?" Elinde pano olan orta yaşlı bir kadın telaşla yeşil odaya girdi. "Belle..." Kaşlarını çatıyor. "Bardot?"

"İşte," diye elimi haftalık olarak kaldırıyorum.

Kadın merakla gülümsüyor. "Bu bir sahne adı mı?"

Başımı sallıyorum.

"Adın gerçekten Belle Bardot mu?"

"Büyükkannesi ve büyükbabası Fransız'dı" diye söze girdi teyzem.

"Vay canına, bu harika bir isim!"

Celine Teyze yanıma dirsek attı. "Gördün mü? Bir yıldız olacaksın."

Gözlerimi deviriyorum.

"Belle, sıradaki sen olacaksın, beni takip edebilirsin. Anne, onu kapıda bekleyebilirsin-"

"Teyze," diyor teyzem sessizce. Bana sırtmak için dönüyor. "Ama annen izliyor, buna inansen iyi edersin."

Elinde pano olan kadın gülümsüyor. "Beni takip et, Belle."

"İyi eğlenceler tatlım," diye sesleniyor Celine Teyze arkamdan. "Önemli olan tek şey bu!"

BİTTİĞİNDE, hangi replikleri söylediğimi bile hatırlayamıyorum. Oyuncu yönetmenlerinin yüz ifadelerini de hatırlamıyorum, ki bu genellikle iyi bir göstergedir. Eğildiğimi ve teşekkür ettiğimi hatırlıyorum. Sonra elinde pano olan kadın beni yan kapıdan çıkarıp bekleyen teyzeme götürüyor.

"Hey! İşte orada!" Celine Teyze bana doğru koşuyor ve beni kucaklıyor. "Nasıl gitti?!"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. İyi, belki?" "Elinden geleni yaptın mı?"

Başımı salladım. "Sanırım öyle?"

"Eğlendiniz mi?"

Dudağımı ısırđım. "Ben... Bilmiyorum?" Gülümsüyorum.
"Evet."

Celine Teyze sırtıyor. "Peki, oyunculukla işin bitti mi? Yoksa eve gidip gelecek hafta Atlantic City'deki seçmeler için repliklere mi bakmak istiyorsun?"

Sırtıyorum. "Hadi replikleri öğrenelim."

Celine bana gülümsüyor ve bana sıkıca sarılıyor. "İşte benim kızım. Seni seviyorum, tatlım."

"Affedersin, Belle?"

Az önce çıktığım kapıdan bir adam çıktı. Dönüyorum ve birden onu baş oyuncu yönetmeni olarak tanıyorum. Kalbim boğazıma düğümleniyor ve elim teyzemin elini sıkıyor.

"Evet?" Gıcırđıyorum.

"Gitmen gerekmiyorsa, geri gelip birkaç satır daha koşarsan çok seviniriz." Teyzeme bir bakış attı. "Sorun olur mu?"

Celine Teyze zorlukla kontrol altına alınmış bir sırtışla bana bakıyor. "Senin için uygun mu tatlım?"

Heyecanla başımı sallıyorum, gülümsüyorum.

"O zaman git yakala onları!" Kocaman bir sırtışla ağzından kaçırıyor.

Adamı seçmelerin yapıldığı salona kadar takip ettim. On dakika sonra, o ve diğer casting direktörleri alkışlarla ayaktaydı. Bir saat sonra, Jim'le tanıştırılıyordum.

yeni menajer. Ondan bir saat sonra, bir yığın evrakın altına imzamı atıyorum.

On ay sonra, yirmi repliğimin olduğu film - ilk oyunculuk işim - dört dalda Oscar'a aday gösterildi ve hayatım bir daha asla eskisi gibi olmayacak.

Burada:

MOTOSİKLET kalçalarımın arasında uğulduyor. Nabzım, uzun ve boş otoyolda motosiklet kadar hızlı atıyor. Ve kendimi nasıl bir cehennemin içine soktuğumu merak ederek hayata tutunmaya çalışıyorum.

Chicago'dan on beş dakika önce ayrıldık. Sonra eyaletler arası yoldan daha kırsal, görünüşte boş bir taşra otoyoluna geçtik. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok ve kollarımı tamamen yabancı birine dolamış durumdayım.

Aklımı kaçırmış olabilirim.

Evet, sarıldığım yabancı tamamen muhteşem. Ve Hollywood tarzı değil. Daniel ve onun gibi yüzlerce genç aktör gibi "sahte kötü çocuk" değil. O sert bir seksi. Hasarlı, yıpranmış, uzun ve tozlu bir yol seksi. Gerçek bir kötü çocuk gibi.

Ben ona tutunurken sırt kaslarının bana doğru kıvrıldığını hissedebiliyorum. Motoru devirdiğinde, omuz kaslarının içimi ısıtan bir şekilde döndüğünü hissedebiliyorum. Bunun arasında,

deri ceketinin erkeksi kokusunu ve bacaklarımın arasındaki motorun gümbürtüsünü?

Yüzüm kızardı. Hiçliğin ortasında bir yabancının motosikletinin arkasında olmam yeterince kötü. Bunu yaparken umutsuzca tahrik olmak durumu on kat daha kötüleştiriyor.

Ama yolculuk uzadıkça, içinde bulunduğum durumun gerçekliği daha fazla kafama dank etmeye başlıyor. Ya da belki de Daniel'a duyduğum öfke aklı başında, mantıklı kararlar verme yeteneğimi gölgeliyor. Her iki durumda da, birdenbire, ateşli ya da değil, tamamen lanet bir yabancıyla birlikte olduğumun, Tanrı bilir nereye gittiğimin ve tek bir kişinin bile nerede olduğumu bilmediğinin farkına varıyorum.

Hayır, cidden, ben deli miyim?

Bu adam bir psikopat olabilir. Bir katil! Yani Tanrı aşkına, ormanda terk edilmiş bir kulübeye gidiyor olabiliriz ve orada benim lanet derimi giymek istiyor olabilir.

Panik beni ele geçirmeye başladığında, çırpınmaya başlıyorum. Etrafıma çılgınca bakıyor, herhangi bir işaret görüp göremediğimi anlamak için boynumu büküyorum. Telefonuma uzanmak için elimi belinden çekmeye çalışıyorum. Ama bileğimi yakalıyor ve elimi kendisine doğru çekiyor.

Korku beni ele geçiriyor ve elimi tekrar geri çekiyorum. Yabancı omzunun üzerinden bir şeyler bağılıyor. Ama rüzgârdan onu duyamıyorum. Elimi tutuyor ve tekrar beline koyuyor. Bu da beni sinirlendiriyor, tekrar geri çekiyorum.

Sonra ona vurmaya başladım. Çılgılık atıyorum, motosiklet çılgınca savrulurken sırtına vuruyorum. Omzunun

üzerinden bir şeyler kükrüyor. Birden motosiklet yavaşlamaya başladı.

Otoyolun kenarına. Kaldırıma çıkıp tozlu bankete doğru gümbür gümbür ilerlerken bir toz bulutu yükseliyor.

Motosiklet durur durmaz -motor hala çalışıyor- aniden ellerimi ondan çekiyorum ve motosikletin arkasından atlıyorum. Ondan uzaklaşırken kalbim hızla çarpıyor. Yabancı motoru kapatıyor, öfkeyle ayaklığı indiriyor ve bacağına motosikletin üzerinde sallıyor.

Bana doğru dönüyor ve güneş gözlüklerini çıkarıyor. Dudakları kıvrılırken karanlık, düşünceli gözleri öfkeyle beni delip geçiyor.

"Bu ne lan!?" Kükrüyor.

"Benden uzak dur!!" Ondan uzaklaşarak çığlık atıyorum.

"Motosikletin arkasındayken bir sürücüye çarpmanın ne kadar tehlikeli ve aptalca olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Küfrediyor ve öfkeyle dönüp tozlu bir çim tutamını tekmeliyor. Bana doğru döndü, kesinlikle öfkeli görünüyordu. "Senin derdin ne be?! Seni gezdirmeyi teklif ettim, seninle birlikte lanet olası bir zafer ateşi içinde gitmeyi değil!"

Gözlerim kısılıyor. Elim pantolonumun arka cebine gidiyor. Onu benden almadan önce 911'i arayıp arayamayacağımı merak etmeye başlıyorum. Onlar tarafından kurtarılacak kadar uzun süre hayatta kalıp kalamayacağımı da merak ediyorum.

"Hey! Sapık!"

Bana doğru bir adım atınca kendime geldim.

"Hala benimle misin, çılgın kız?"

Ona ters ters baktım. "Peki planın neydi, ha?!"

Kaşlarını çattı. "Ne? Benim... sen neden bahsediyorsun?" "Beni تنها bir kulübe gibi bir yere mi götürüyorsun? Bu mu yani?!" Kaşları çatıldı. "Hasta mısın lan sen?"

Dudaklarım büzülüyor ve elim telefonuma giderken onu dikkatle süzüyorum.

"Tamam, bisikletime atladın tatlım," diye homurdanıyor. "Ama evet, tabii. Chicago şehir merkezinde rastgele bir kızın hiçbir uyarıda bulunmadan bisikletime binip onu kaçırmasını bekliyordum. Beni yakaladın."

Gözlerimi deviriyorum. "Rastgele, ha? Cidden bana senin için sadece 'rastgele bir kız' olduğumu mu söylemeye çalışacaksın?"

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Evet, görünüşe göre planınız işe yaramayacak."

Telefonumu çıkardım. Gözlerim ona takılıyor ve inliyorum. Servis yok. Tabii ya.

"Ne yapıyorsun, polisi mi arıyorsun?" "Evet!"

diye bağırdım.

Adam gözlerini devirir. "Bu saçmalığa ihtiyacım yok," diye homurdanıyor kendi kendine. Derin bir nefes alıyor ve bana ters ters bakıyor. "Madem bisikletten inmeye bu kadar heveslisin, al bakalım. İşte yolculuğun sonu."

Kollarını iki yana açmış, tamamen ıssız ve tozlu otoyolda bir sağa bir sola bakıyor.

"Belki kamyoncu Bubba seni bırakır, eğer gerçekten onunla dostum."

Dudaklarımı büzüyorum. "Beni nereye götürüyordun?"

Gözlerini deviriyor. "Seni hiçbir yere 'götürmüyordum'. I bir yere gidiyordun ve sen de peşine takıldın."

Alay ettim. "Sanki bana hayır diyecekmişsin gibi."

Bana bakıyor. "Vay canına, bu..." diye başını sallıyor. Elini kaldırıyor ve parmaklarını mükemmel çenesindeki koyu renkli kirli sakalın üzerinde gezdiriyor. "Bu da bir şeydir."

"Oh lütfen, deneme bile. Muhtemelen arkadaşlarına bugün bisikletine kimi bindirdiğinle ilgili övünmek için sabırsızlanıyorsundur."

Kaşları çatılıyor. "Prenses, tanıdığım tek bir kişiye bile rastgele çılgın bir hatunun bisikletime binmesine ve neredeyse ikimizi de öldürmesine izin verecek kadar aptal olduğumu söylememeyi tercih ederim."

Kaşlarımı çattım. Bu bana ikinci kez rastgele bir kız deyişi. Bir bakıma, çoğu insan gibi ünlü olmam konusunda tuhaf davranmaması rahatlatıcı. Yine de kibirli bir şekilde, biraz can sıkıcı.

Aniden dönüyor ve bisiklete doğru adım atıyor. Kalbim küt küt atıyor.

"Whoa! Bekle! Ne halt ediyorsun sen?!" "Gidiyorum."

Çenem düştü. "Beni burada bırakamazsın!!"

"Öyle mi?" Heybenin tokasını sıkarken omzunun üzerinden bana bakıyor. "İzle beni."

Çaresizlik boğazımı sıkmaya başladı. "Lütfen! Özür dilerim, tamam mı? Neredeydin-"

"Var, 'vardı' değil. Hâlâ oraya gidiyorum."

Dudaklarımı büzüyorum. "Peki, nereye gidiyorsun?"

Kocaman bir sırtısla bana bakıyor. "Gözlerden uzak bir kulübe."

Yutkunuyorum. "Bak, sana yirmi bin ödeyeceğimi

söylemiştim-" Gülüyor. "Eminim."

"Yalan söylediğimi mi

düşünüyorsun?" "Evet."

Ona dik dik bakıyorum. "Cidden ortalıkta yirmi bin dolarım olmadığını mı düşünüyorsun? Evimi görmedin mi?"

Gülüyor. "İlaçlarını almamışsın, prenses."

Ona bakıyorum. Lanet olsun, bu adamın gerçekten kim olduğumu bilmeme ihtimali var. Kulağa çok kibirli geldiğini biliyorum ama bu nasıl mümkün olabilir ki?

"Şaka yapmıyorum! Sana cidden yirmi bin dolar verebilirim. -"

"Senin sahte paranı istemiyorum ya da ihtiyacım yok, tatlım," diye homurdanıyor ve bacağını motosikletin üzerinde sallıyor.

Ona hançer gibi bakıyorum. "Sana hiç pislik olduğunu söyleyen oldu mu?!"

"Muhtemelen." Omuz silkiyor ve bana bakıyor. "Sana hiç velet olduğunu söyleyen oldu mu?"

Ağzımı açmaya başlıyorum ama sözümü kesiyor. "PS, cevabın ne olursa olsun, inan, yeterli değil."

Burnum kırışıyor. "Siktir git."

İ geçiriyor ve tekrar bana dönüyor. "Biliyor musun tatlım?" Sesinde vahşi bir ton var. Bacağını tekrar bisikletin üzerine atıp inerken titriyorum, tenim karıncalanırken bana doğru dönüyor.

"Olabilir."

Muhteşem gözleri gözlerimi delip geçerken

rperiyorum. "Sikeyim seni, yanı."

Nabzım gm güm atıyor.

"Sen... sen dokunmaya cesaret edemezsin-"

"Evet, yapardım," diye homurdanıyor. Bana daha da yaklaşıyor. Bir yanım dönüp kaçmak istiyor. Ya da en azından geri çekilmek. Ama sanki ayaklarım sıkışmış ve tepkisiz.

Adam bana sırtıyor. "Dürüst olmak gerekirse, bunun senin ruhsal durumunu iyileştirebileceğini düşünüyorum, tavrından bahsetmiyorum bile."

enem düştü. "Seni kibirli sikik-"

"Sorun bu mu prenses?"

"Bana öyle demeyi kes-!"

"Sadece sikilmek mi istiyorsun?"

Yutkunuyorum. Yüzüm şiddetle yanıyor. Tenimin her yeri karıncalanıyor. Kalçalarımın arasında bir sıcaklık zonkluyor ve birikiyor. Biz de çok yakınız. Şu anda tam önümde, üzerime geliyor, gözlerimin içine bakıyor. Elimi kaldırıp göğsüne dokunabilirim.

Bedenim titriyor. Nefesim ağırlaşıyor. Kalbim hızla çarpıyor ve göğüs uçlarımın üstüme doğru sertleştiğini hissedebiliyorum.

Bir anda kaçırılma paniği durumundan hayatımın en sıcak, en patlayıcı anına geçtim.

"Mesele şu ki prenses," diye homurdanıyor sessizce. Eğilirken gözleri parlıyor. "Yapardım."

Nefesim kesildi.

"Seni hemen burada, bu yolun kenarında becerirdim.

Sıcaktan her yerim titriyor. Bacaklarım jöle gibi ve külotum sıırılsıklam.

"Sen-"

"Yeterince yer var mı bilmiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Geniş geniş sırtıyor. "Dev egosu ve o kocaman kışına sok-"

Ona sert bir tokat attım. Kafası yana savruluyor ve çenesinin gıcırdamasını dehşet içinde izliyorum. Gözleri ateş gibi yanıyor ve boğazından bir hırıltı yükseliyor.

"Bu da ne prenses?" Sessizce tıslıyor ve bana dönüyor.
"Tam olarak anlayamadım-"

Elim ona tekrar tokat atmak için havaya kalktı. Ama bu sefer bileğimi avucunun içine aldığı anda nefesim kesiliyor. Beni kendine doğru çekiyor ve ben onun iri, kaslı göğsüne doğru düşünüyorum. Nabzım hızla atıyor. Başım dönüyor. Onun muhteşem gözlerine bakarken bacaklarım güçsüzleşiyor.

"Çek o lanet ellerini üzerinden-"

"Hayır, teşekkürler."

Ağzı benimkine çarpıyor ve öpücük ayak parmaklarıma kadar ateş gönderirken inliyorum. Ama ona vurmuyorum. Onu itmiyorum ya da kaçırmaya çalışmıyorum.

Ben de onu öperim.

Artık tamamen delirdiğimi biliyorum.

On sekiz yıl önce:

Thudda-thudda-thudda-thudda...

Top torbası yumruğumda ritmik bir şekilde sekiyor. Kalp atışlarımla eşleşen bir davul gibi tekrar tekrar vuruyor.

"Niko!"

Bay Palmer'ın sesini duymuyorum. Tek duyduğum Thudda-thudda-thudda-thudda. Tek gördüğüm boks antrenman torbasının arka çemberden sekip yumruğuma geri dönmesi.

Her vuruş beni neredeyse tabureden geriye doğru fırlatıyor. Yaşıma göre iriyim ama hâlâ dokuz yaşındayım. Tabure beni çantanın yüksekliğine her vuruşta zıplamaktan çok daha kolay ulaştırıyor. Gözlerim kısılıyor. Tekrarları bir mantra gibi sayarken çenem sıkılıyor.

Thudda-thudda-thudda-thudda...

"Hey! Niko!"

Thudda-thudda-thudda-thudda...

Yıpranmış, yaralı bir el aniden uzanıyor ve çantayı durduruyor. Yumruğum havada çılgınca savruluyor, adam beni sabitlemeden önce neredeyse tabureden düşüyordum. Dudaklarımda bir hırıltıyla ona bakmak için döndüğümde kıkırdıyor.

"Vay, vay! Sakin ol, Ali."

Odaklandığımda ve kim olduğunu anladığımda rahatlıyorum. Annem ve ben Queens'te Bay Palmer'ın üst katındaki ikinci dairede yaşıyoruz. Annem geç saatlere kadar çalıştığında, ki bu çoğu zaman oluyor, bana o bakıyor - tamamen gönüllü olarak. Annem eskiden bu konuda onunla kavga eder ve ona biraz para vermeye çalışırdı. Ama hem annem hem de babam paranın ne kadar kıt olduğunu bilirler.

"Ayrıca, bir sonraki ağır sıklet şampiyonunu burada eğiteceğim!" Her seferinde söylüyor.

Garajda yaptığımız şeylerin çoğu buydu. Bana Rocky filmlerini gösterdikten sonra bağımlısı oldum. Bay Palmer çok daha gençken New York boks sahnesinde önemli biri olduğu için bu mükemmel bir anlaşma oldu.

"Ali mi?" Homurdanıyorum. "Hayır, Tyson, Bay Palmer."

Kıkırdıyor ve gözlerini deviriyor. "Evlat, Ali, Tyson'ı yerden yere vururdu."

"Asla olmaz!"

"Evet, öyle. Ve duruşunu düzelt."

Homurdanıyorum ve ayaklarımı taburenin üzerinde kaydırıyorum. "Bay Palmer, kusura bakmayın ama çok yanılıyorsunuz. Tyson ile Frazier'a bakın! Onu mahvetti!"

Tekrar kıkırdıyor. "Evet, Ali Frazier'la kapıştı. Bu bir yarışma değil, evlat. Eski altınların altın olmasının bir sebebi var. Hadi, omuzlarını dikleştir ve geçen hafta çalıştığımız makineli tüfek hareketini göster bana."

Yeniden odaklanıyorum ve bakışlarımı sertleştiriyorum. Sonra tam içine giriyorum. Sol-sağ-sol. Sol-sol-sağ-sol-sert sağ. Bay Palmer başını sallayarak bana yol gösteriyor.

Seanslarımızı seviyorum. Yani şu anda hayatımda o kadar da iyi olan pek bir şey yok. Annem üç işte çalışıyor, fakiriz, oldukça berbat, küçük bir dairede yaşıyoruz ve mahalledeki diğer çocuklar tarafından her gün "yabancı" olduğum için azarlanıyorum.

Bu annemin Rus olmasından kaynaklanıyor. Burada doğdum, ama "Nikolai" ismi İrlandalı-Katoliklerin çoğunlukta olduğu mahallemizde pek iyi karşılanmıyor. Buradaki herkes fakir. Ama fakirseniz ve anneniz ikinci dil olarak İngilizce konuşuyorsa? Unutun gitsin. Sen yürüyen ölü bir adamsın.

Bay Palmer bunun değişmek üzere olduğunu söylüyor. Görünüşe göre, büyüme atağı geçirmek üzereyim. Ayrıca, beni ilk turnuva dövüşüme kaydettirdi - kupaları ve her şeyi olan tüm bölge klasmanında bir şey.

"Malysh."

Dönüp garaj kapısının önünde duran annemi gördüğümde sırtıyorum.

"Hey anne!"

Yorgun bir şekilde gülümsüyor. Lokantadaki çifte mesaisinden ve hastane odalarını temizlediği diğer işinden sonra çok yorgun görünüyor. Annem Rusya'daki hayatı hakkında pek konuşmaz ama doktor olacağını biliyorum. Burada böyle bir şey söz konusu değil ama sanırım en azından hastanede çalışmayı seviyor. En azından öyle umuyorum.

Yere atlıyorum ve ona kocaman sarılmak için koşuyorum. Gülümsüyor ve bana sıkıca sarılıyor, başımı öpmek için eğiliyor.

"Bay Palmer için iyi miydin, Solntse?"

İnleyip gözlerimi deviriyorum. "Anne! Bana öyle demeyi kes!" Bay Palmer'a bakarak mırıldanıyorum.

Sadece kıkırdıyor. "Hey, annenin sana istediği tatlı isimleri takmasına izin ver," diyerek bana göz kırpmıyor. "Günüşiği."

İnledim. "Gördün mü? Şimdi herkes bunun ne anlama geldiğini bilecek!"

Bay Palmer güler. "Sırrın benimle güvende, evlat."

Annem bana gülümsüyor. Kanvas bir çanta uzatıyor. "Vardiya arasında sana bir şey aldım."

Sırtıyorum ve çantayı açıyorum. İçinde yarım düzine kütüphane kitabı ve üzerlerinde o plastik toz ceketleri var. Hepsi de

Birinci Dünya Savaşı, Rus Devrimi ve savaş öncesi Avrupa tarihi hakkında. Böyle kitaplara bayılıyorum.

"Vay canına! Anne!"

Yüzündeki bitkinliğe rağmen ışıldıyor. Sonra uzanıp alnıma hafifçe vuruyor. "Böylece boks şampiyonu olmadığın zamanlarda da beynini güçlendirebilirsin."

Derin bir iç çeker ve Bay Palmer'a gülümsemek için döner. "Ona göz kulak olduğunuz için teşekkür ederim. Gerçekten."

"Bu asla bir sorun değil. Bunu biliyorsun, Masha."

Kaşlarını kırıştırıyor. "Düşünüyordum da, çarşamba günleri çift vardiyamdan kısabilirim ve teşekkür olarak gelip senin evini temizleyebilirim-"

"Masha, hadi ama," diye gülümseyerek başını sallar Bay Palmer. "Hepimiz iyiyiz, söz veriyorum. Ayrıca, ne dediğimi biliyorsun. Ben-"

"Bir sonraki ağır sıklet şampiyonunu yetiştirin," diye sıralıyor annem gülümseyerek. "Tamam, tamam, sormayı bırakacağım."

"Lütfen yap."

Annem saçımı okşuyor. "Hadi gidip sana yemek yapalım _."

"Yedim."

İnliyor ve Bay Palmer'a sertçe bakıyor. Ama ben bile gözlerindeki minnettarlığı görebiliyorum.

"Çılgınca bir şey yok. Biraz Big Mac yedik, değil mi evlat? Yukarıda üzerinde adın yazan bir McChicken sandviç var, Masha."

"Borçluyum-"

"Hayır, yok. Ayrıca, Şampiyon antrenman yapmak için yemek yemek zorunda."

Tekrar gülümsüyor ve bana bakıyor. "Pekala, yatma vakti geldi."

"Aww, anne! Bir dakika daha?"

Küçük bir gülümsemeyle gözlerini deviriyor.

"Sen git ayaklarını uzat, Masha. Bir dakika içinde beynini çalıştırması için onu yukarı göndereceğim," diye sırtıyor Bay Palmer.

"Tamam, bir dakika, Solntse. Tamam

mı?" "Da, anne."

Annem ahşap dış merdivenlerden üst kattaki dairenin kapısına doğru yürüyor. Tabureye geri tırmanıyorum ve odaklanıyorum. Matkabı bitirdiğimizde Bay Palmer sırtarak saçımı okşuyor.

"Bununla Frazier'ın eline su dökebilirdin evlat."

"Joe mu Marvis mi?"

Sırtıyor. "Hangisi senin Tyson'dan dayak yedi?" Kıkırdıyor.

"Bugün, Marvis'i işetiyorsun

Kendisi. Babasına kadar gideceğiz. Sonra da Tyson'a."

"Sonra Ali?"

Sırıttıyor. "Ali'nin yanında hiç şansın yok evlat."

Burada:

Dudakları dudaklarıma yapıştığında BÜYÜYORUM. İçime gömülüyor ve ağzı çok tatlı ve istekli bir şekilde açılıyor. Ona olan şehvetim kabarıyor. İniltilerim göğsümde gümbürdüyor. Ellerim onun kalçalarının üzerinde kayıyor. Talep ediyorum. Sahipleniyorum.

Onu içime çekiyorum. İniltisinin tatlılığını ve dolgun dudaklarının yumuşaklığını tadarken hırlıyorum. Elim kışına kayıyor, sanki zaten benimmiş gibi avuçluyorum. Diğer elim uzun sarı saçlarına kayıyor ve bir tutamını avucumun içine alıyor.

Daha sert inliyor ve elleri göğsüme bastırıyor. Parmakları tişörtümü sıkıyor ve beni kendine çekiyor. Onu bisiklete bastırarak bizi döndürüyorum. Kıcı selenin üzerinde yana doğru kayarken inliyor. Pürüzsüz, tonlanmış, bronzlaşmış bacaklarını açıyor.

Onu açlıkla öpüyorum ve sonra ağzımı boynuna götürüyorum. Sanki içimi ateşe vermiş gibi. Sanki üzerimde gaz pedalına basmış gibi hissediyorum ve frenlerim tutmuyor.

Boynuna doğru hırlıyorum, köprücük kemiğini yalayıp emiyorum. Kalçalarını bana doğru bastırarak inliyor. Göğsü yükseliyor ve meme uçlarının çakıllı sertliğini bana karşı hissedebiliyorum. Sikim kabarıyor, kotumun içinde taş gibi kalınlaşıyor.

Onu istiyorum. Onu tam burada ve şu anda, hayatım boyunca hiçbir kadını istemediğim kadar çok istiyorum. Onu bu bisikletin üzerine yatırmak, dizlerine kadar indirip bir vahşi gibi sikmek istiyorum. Bacaklarımdan aşağı damlayana kadar ona bir canavar gibi vurmak istiyorum.

Ellerim tişörtünün altına giriyor. Parmaklarım çıplak, pürüzsüz, yumuşak, sıcak teninin üzerinde geziniyor ve alay ediyor. Şortunun kenarında dans ediyorlar. Külotundaki dantelin en kısa alayını hissedebiliyorum. İnliyorum, onu yutmak istiyorum.

Parmakları kot pantolonunun önüne gidiyor. Nefesi aniden kesiliyor. Karnı dokunuşumla çöküyor ve sıkılaşıyor. Elleri beni daha sıkı kavıyor, sanki beni teşvik ediyor. Dudaklarım tekrar onunkilere gidiyor ve şortunu açmaya başlarken onu derinden öpüyorum.

Ve sonra lanet telefonum çaldı. Lanet olsun.

Onu kendimden olabildiğince uzağa fırlatmak istiyorum. Ama zil sesini ve kim olduğunu biliyorum. Düşük bir iniltiyle ondan uzaklaşıyorum ve dişlerimi gıcırdatıyorum. Yanakları sıcaktan yanıyor. Elini dudaklarına götürürken gözleri irileşiyor, sanki az önce yaptığımız şeyin şokunu yaşıyormuş gibi.

Ben de öyle.

"I-" Kaşlarımı çatıyorum ve telefonu cebimden çıkarıyorum. Aşağı baktım ve homurdandım. Evet, Lev arıyor. "Buna

bakmalıyım."

"Ah, evet... hayır, elbette," diye mırıldanıyor parlak kırmızı bir kızarıklıkla.

Dönüyorum, başparmağımınla cevap düğmesine basıp kulağıma götürüyorum.

"Lev, ne-"

"Bir şey mi aldın?" diye tersliyor.

Kaşlarımı çatıttım. "Uh..."

"Otelden. Yevgeny'nin odasından mı?"

Kaşlarım daha da çatıldı. "Ne?"

"Bir şey mi aldın!?"

Belle'e dönüp bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Ağabeyim iç geçiriyor. "Aslında emin değilim. Bakın, bu paylaşamayacağınız bir bilgi. Ama Volkov'un emir komuta zinciri içinde bir kaynağımız var. Yevgeny'nin bugün orada olacağını bu şekilde biliyorduk."

"Ve?"

"Çok fazla dedikodu var, dostum. Senin hakkında."

Yüzümü buruşturarak inliyorum. "Kahretsin. Bak, ortalığı dağıttım ama kimse beni görmedi..." Gözlerimi kapatıp dişlerimi sıkıyorum. Lanet olsun. Şampanya, fahişe.

"Mesele vurmak değil Niko," diye homurdanıyor Lev. "En azından henüz değil. Kaynağımıza göre değil."

Kaşlarım çatılıyor. "Peki neden benim hakkımda konuşuyorlar?"

."

"Çünkü görünüşe göre Drake'ten onlara ait bir şeyle ayrılırken görülmüşsünüz. İçeride bir 'varlık' olarak adlandırılıyor. Gerçekten önemli bir şey."

Kalbim güm güm atıyor. Yavaşça omzumun üzerinden bakıyorum. Kız bisikletime yaslanmış, kendine sarılıyor. Muhteşem sarı saçları esintiyle dalgalanıyor. Ufka bakarken dudağı dişlerinin arasına sıkışmış. Kaşlarımı çatıyorum.

"Ne tür bir varlık?" diye sessizce homurdanıyorum. "Hiçbir fikrim yok. Ne aldın?" "Hiçbir şey," diye yalan söylüyorum.

"Sabit disk falan mı?" "Hayır."

Lev iç geçirir. "Kızgınlar, bu da onlar için çok değerli olduğu anlamına geliyor."

Gözlerim kıza dikiliyor - belli ki Volkov'un lanet olası bir varlığı olan kıza.

"Bak, parçaları bir araya getirip suçu senin üzerine yıkmaları an meselesi. Ama şimdilik, her ne aldıysan onun yüzünden senin peşindeler." Lev derin bir iç çekti. "Neredesin sen?"

"Kulübeye giderken."

"Güzel. Oraya git. Alçakta ve gözden uzak durun. Ve hendek ne sikim aldıysan." "Lev-"

"Her ne ise, buna değmez. Bu ısıya şu anda ihtiyacın yok. Onu kaybet ve gözden uzak dur. Çünkü cehennem seni kovalamak üzere."

Ona tekrar bakmak için dönüyorum. Çenem tutuldu. Lev haklı, onu kaybetmeliyim, varlığımı. Yani onu yolun kenarında bırakmam gerekmiyor. Ama bir sonraki kasabada ya da bir sonraki mola yerinde. Belki ona bir taksi falan çağırabilirim.

Bakışlarım sertleşiyor. Öpücüğün anısı ve dudaklarının tadı beynime kazınıyor. Bisikletin karşısında öyle güzel duruyor ki, masum ve kaybolmuş. Buradan bile dudaklarının benimkiler yüzünden şiştiğini görebiliyorum.

Dişlerimi sıkıyorum. Oteldeki kargaşayı ve onun ne kadar korkmuş görüldüğünü düşünüyorum. Evet, deli olabilir. Ya da nasıl başa çıkacağımı bildiğimden daha fazla bela. Demek istediğim, Lev bana açıkça Volkov ailesinin yarısının onun peşinde olduğunu söyledi - ve vekaleten benim.

"Seni daha sonra yeni bir telefonla arayacağım, Lev." "Niko-!"

Kapattım ve telefonu kapattım.

Ne yapıyorum ben? Ona bakıyorum ve tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyorum. Ama nedense yapamıyorum. İnsanları öldürdüm, bir sürü insanı. Afganistan'da ve sonra buraya döndüm.

Kashenko ailesi için çalışıyorum. İşimin hiçbir kısmından bir kez bile çekinmedim.

Ama şimdi beni ürkütüyor.

Ben geri dönerken kız bana bakıyor. "Her şey yolunda mı-"

"İyi. Atla."

Ani ses tonuma kaşlarını çattı. Az önce öpüştüğümüz gerçeğinden sonra bunun daha da sarsıcı olduğunun farkındayım. Ama olan oldu. Yola çıkmamız gerekiyor. Ve bir sonraki benzin istasyonuna kadar, bu boku çözmem gerek.

Kolları tekrar belime dolandığında, motoru çalıştırıyorum ve bizi tekrar yola çıkarıyorum. Otoyolda kükrüyoruz

-Mil üstüne mil. Tüm bu zaman boyunca, göğsünün sırtıma değen sıcaklığını görmezden gelmeye çalışıyorum. Dudaklarının tatlı tadını ya da kokusunun beni nasıl sertleştirdiğini unutmaya çalışıyorum.

Bunları yapmakta oldukça boktan bir iş çıkarıyorum.

Sonunda bizi şu "seyahat-mart" şeylerinden birine bağlı neon ışıklı bir benzin istasyonuna çekerken güneş gökyüzünde alçalıyor. Aslında benzinim iyi ama yeni bir kullan-at telefona ihtiyacım var. Mini-marketin yanına park edip motoru kapatıyorum. Kız indi, sonra ben. İçeri girmeye başladım.

"Bana bir su getirebilir misin?"

Durup arkama bakıyorum. Orada öylece duruyor, bisiklete yaslanmış. Kaşlarım çatıldı.

"Benimle içeri gelmek ister misin?"

"Ben..." diye kaşlarını çatır.

"Gelemem."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Oraya giremem."

Kaşlarım hala kalkık, merakla gülümsüyorum. "Neden olmasın?" "Çünkü mü?"

Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "Ne demek çünkü?"

Kız merakla bana bakıyor. "Fotoğraflar yüzünden mi? Paparazzi? İnsanlar benim için çıldırıyor?"

Vay canına. Kaşlarım keskin bir şekilde çatıldı. Başımı yavaşça sallarken dudaklarımın kenarları bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Vay, sen..." Şaşkın bir kıkırdamayla başımı sallıyorum. "Lanet olası kraliyet ailesinin bir üyesini aldığımı bilmiyordum."

Bana bakıyor, kaşları çatık. "Sen..." diye bana bakıyor. "Gerçekten benim kim olduğumu bilmiyor musun?"

Kahkahalarla kükrüyorum. "Evet, öyle. Sen kendini beğenmiş küçük bir prensessin."

Gözlerini bana dikti. "Dinle, pislik-" "Hayır, ben iyiyim."

Dönüyorum, mini markete girerken nefesimin altında "velet" diye mırıldanıyorum. O öpücüğün anısı hâlâ aklımda. Ama bu

hızla ekşiyor. Raflardan birkaç şey alırken başımı sallıyorum. Bu kız gerçek mi? Gözlerimi deviriyorum. Volkov'un mal varlığı mı? Muhtemelen lanet bir Bratva prensesi, bir kaptanın özel okul çocuğu.

Harika. Ve adamlarına yedi sayılık bir suikast düzenledikten sonra onunla birlikte uzaklaştım. Muhteşem. Tezgâha doğru yürüdüm ve kasiyere başımı salladım.

"Hey dostum, şu kontrollü telefonlardan bir tane alabilir miyim-" Bakışlarım onun arkasındaki pencereden dışarı kayıyor. Hay sikeyim. Eşyalarımı bıraktım ve kapıdan dışarı fırladım.

İki kişiydiler, iki adam kızın üzerine yaltaklanıyordu. İlk başta onu öpmeye falan çalıştıklarını düşündüm. Ama köşeyi döndüğümde, kızla selfie çekmeye çalıştıklarını fark ediyorum.

"Lütfen! Durdurun şunu! Hayır! Hayır dedim! Hayır dedim!"

"Hadi ama! Lütfen!" İçlerinden biri yüzünü saklamaya ve kaçmaya çalışırken gülüyor. "Sadece bir atış!"

"Hey," diye alay ediyor diğer adam. "Gerçekten çıplak fotoğraflarını yayınlamak üzere olduğun doğru mu? Bu çok ateşli."

"Dostum, kardeşliğimiz seninle karşılaştığımız için çıldırarak-!"

İşte o zaman onlara kamyon gibi çarptım. İlk adamın göğsüne omzumla vurdum. Motosikletimin üzerinden takla atarak kıcının üzerine düşerken inledi. Şaşkın ikinci adama doğru döndüm. Bir hamle yaptı ama ben çok daha hızlıydım. Yumruğum burnuna çarptı ve kan akmaya başladı.

nce dizlerinin üzerine sonra da yan tarafına düşerken çenesinden aşağı iniyor. Nefes alıyor ama baygın.

İlk adam sendeleyerek ayağa kalkıyor, dehşet ve şok içinde bana bakıyor.

"Dostum! Bu ne lan!"

Bir canavar gibi hırladım ve yumruğumu kaldırdım. Adam şaşkınlık içindeki arkadaşına doğru hamle yaparken altına işemek üzereymiş gibi görünüyor. Diğer adamın sendeleyerek ayağa kalkmasına yardım ediyor. İkiisi önce bana, sonra da ona bakıyor.

"Lanet psikopat amcık!" İlk adam hüngür hüngür ağlıyor. Hırlıyorum, ama ikisi dönüp otoparka ve dangalak görünümlü bir cipe doğru koşuyorlar. Kkreyerek dışarı çıktıklarında, ona doğru döndüm.

"Ben sadece burada duruyordum!" diye geveliyor. Sarsılmıştı. "Onlar sadece... Yani ne oluyor lan?"

"Benimle gel."

Onu tutuyorum ve bisiklete yerleştirmek için zahmetsizce kaldırıyorum. Bacağımı onun önünde sallayıp üzerine yerleşirken tek kelime etmiyor. Motoru çalıştırmak üzereyken bana doğru eğildiğini hissediyorum.

"Neredeyiz?"

"Uzaktayız."

Motoru alıştırıyorum. Motosiklet altımızda mırıldanıyor ve kollarının bana sıkıca sarılmak için kaydığını hissediyorum. Gözlerim daralıırken çenem gıcırđıyor.

Onu terk etmeliyim. Bu kız beladan başka bir şey değil. Deli de olabilir, Volkov yüzbaşısının kızı da. Sırtımı aydınlatan dev bir hedef olabilir.

Ama nedense umurumda değil. Umurumda bile değil. Çünkü hoşuma gitsin ya da gitmesin, onu aldım. Onu öptüm. Tadına baktım.

Ve şimdi, gerisini istiyorum.

Bizi neon park yerinden çıkarıp karanlık otoyola doğru sürerken motosiklet gürlüyor. Ne olursa olsun.

Dört Yıl Önce:

"BAKIN, sadece söylüyorum, bence dikkate almaya değer."

Jim büyük deri koltuğunda arkasına yaslandı. Ellerini başının arkasında birleştiriyor ve bana o aşırı beyaz gülümsemesiyle sırıtıyor.

Yanımdaki teyzem burnunu kırıstırıyor. "O biraz genç, Jim. Sence de öyle

değil mi?" "O on dört

yaşında, Celine." "Öyle mi?"

Menajerim kollarını iki yana açtı. "Tinsel-Town'da bugünlerde yirmi iki yaşında sayılırsın." Çoğu zaman yaptığı gibi kendi şakasına kıkırdıyor. Sonra öne doğru eğildi ve ellerini birleştirdi. "Bak, önemli bir şey. Haklısın. Rol için çok genç gibi görüldüğünü biliyorum-"

"Liseli bir striptizcinin mi?" Teyzem suratını ekşitti. Bana döndü. "Tatlım, özür dilerim, burada iffetli olmaya çalışmıyorum. Sadece..." İç çekiyor. "Bu senin kariyerin, tatlım.

Ve ben sizi yapmak istediğiniz herhangi bir şeye itmek ya da ondan uzaklaştırmak için burada değilim. Sadece, bunu iyice düşün."

"Kesinlikle," diye araya girdi Jim. "Kesinlikle iyice düşün. Bunun Belle Bardot'nun bahsettiğimiz bir sonraki aşamasını ne kadar hızlandıracağını düşünün."

"Şu 'seksi ben' olayını mı kastediyorsun?" diye garip bir şekilde mırıldanıyorum.

"Şey, evet, o," diye omuz silkiyor Jim. Teyzeme bir bakış attı. "Celine, bana öyle bakma. Bunu kendim için zorlamıyorum. Bunu zorluyorum çünkü çocuk yıldızlıktan ana akım oyunculuğa bu şekilde geçecek. Bunun gibi 'kirli' roller gerekecek, güven bana."

Gözlerim elimdeki senaryo notlarını ve tedaviyi tarıyor. Midem bulanıyor. "Bunun içinde tamamen soyunma ve seks sahneleri var Jim."

Omuz silkiyor. "Bak, gerçek buharlı şeyler için, bir vücut dublörü için pazarlık yapacağız."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Celine sertçe tersledi. "O daha on dört yaşında, Jim!"

İç çeker ve burnunun kenarını ovuşturur. "Celine, seni seviyorum ama kusura bakma ama belki de bu buluşma sadece ben ve Belle arasında olmalı-"

"Hayır, sanırım onu burada istiyorum," diyorum sessizce ama kararlı bir şekilde. Teyzeme dönüp alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

Başını iki yana sallar. "Bu benim kararım değil, tatlım. Gerçekten değil. Bu senin kariyerin. Uğruna canını dişine takarak çalıştığın şey bu. Bu senin hayalin."

Çenem düştü. O haklı. Bu benim hayalim. Sevdığım işi, yani oyunculuğu yapmak hep hayalimdi. Kaşlarım çatıldı. Ama hayalimde baloya gidecek yaşa gelmeden kamera karşısında direk dansı yapmak yoktu.

"Üzgünüm Jim," diye başımı sallıyorum.

İnliyor. "Hadi Belle, tatlım, onu eve götür ve düşün-"

"Cevabım hayır, Jim. Gerçekten. Bunu yapmayacağım. Bunu yapamam."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Bence bir hata yapıyorsun."

Omuz silkiyorum.

"Bak, annenin o porno filmlerde oynamış olması, senin de biraz-"

"Bu kadar yeter!!" Teyzem öfkeyle ayağa fırlıyor. Gözlerini kapatıyor ve sakın bir nefes alıyor. Sonra başını sallıyor. "Özür dilerim tatlım. O haklı. Bu toplantıda olmamalıydım." Bana döndü. "Sen en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yap. Ben dışarıda olacağım, yapmak istediğın her şeyi desteklemeye hazırım, tamam mı?" Gülümsüyor. Sonra Jim'e ters ters baktı, döndü ve büyük cam ofisten hışımlla çıktı.

Menajerim iç geçiriyor ve bana dönüyor. Gözlerindeki umut dolu parıltıyı görebiliyorum.

"Bu öldürücü bir parça, Belle. Herkesin sana bakışını değiştirecek-"

"Cevabım hayır."

O benimle bu konuda tartışamadan ayağa kalkıyorum, dönüyorum ve odadan çıkıyorum. Ajansın lobisinde teyzemi bulduğumda bana bakıyor.

"Eee?"

Başımı sallıyorum.

Sırıtırıyor ama sonra bunu saklıyor. "Bu senin kararın olmalı, tatlım. Teyzen yaşlı bir namus bekçisi diye hayır deme. _"

"Hayır diyorum çünkü o ben değilim, Celine Teyze."

Gülümsüyor. "Sen bir aktörsün, tatlım. Ne olmak istiyorsan olabilirsin."

"Bir keresinde biri bana bütün meselenin eğlenmek olduğunu söylemişti. Peki ya bu?" Burnumu kırıştırıyorum ve başımı sallıyorum. "Bu kulağa hiç eğlenceli gelmiyor."

Sırıtırıyor. "Şey, bilemiyorum. Tüm o eğlenceli kostümler? Muhtemelen gerçekten ilginç dans dersleri alırsın-"

"Biliyor musun, eğer ilgileniyorsan, bu rolün hala boş olduğunu söyleyebilirim."

Yüksek sesle gülüyor ve beni kucaklıyor. "Seninle gurur duyuyorum, tatlım. Annen de gurur duyardı."

Geri çekiliyor ve gözlerimin içine bakarak iç geçiriyor. "Daha sonra 'hızlı büyüyebilirsin', Belle. Çocuk olmak için acele etme, tatlım. En güzel kısmı bu."

Sırıtırıyorum.

"Hey, buraya ilk taşındığımızda yaptığımız gibi iskeleye gidip dondurma yemek ister misin?"

Yüzümü buruşturdum. "Evet, ama yapamam." Kaşlarımı çatıyorum. "Beni hâlâ yaz kampı filmi için diyetle sokuyorlar."

Celine başını sallar. "Doğru, özür dilerim. Bunu unutmuşum. Onun yerine eve gidebiliriz-"

"Belki yarım kepçeden bir şey olmaz."

Sırıttıyor. "Söylemezsen ben de söylemem." "Anlaştık."

Burada:

Güneş çamların arkasında batıyor. Rüzgâr saçlarımı ve tişörtümü savuruyor ve ben yüzümü onun güçlü sırtına yaslıyorum. Ceketinin derisini ve onun erkeksi kokusunu alabiliyorum. Kollarım onun kaslı yanlarına dolanıyor ve ellerim ister istemez onun oluklu karın kaslarında yer buluyor.

Bisiklet bacaklarımın arasında zonkluyor. Rüzgar tenimi okşuyor. Ve onun heyecanı içimde ısı birikmesine neden oluyor.

Bunun olduğuna inanamıyorum.

Herhangi biri. Aslında bugünün hepsi. Ama özellikle, orada yolun kenarında olanlar. Yüzümü hissediyorum

Allık. Göbeğimin sıkıştığını hissediyorum ve dudağımı ısırırken onu daha da sıkı kavıyorum.

Ne isterse almasına izin verirdim.

Bunu biliyorum. Kim olduğumun bir parçası gibi biliyorum. Bu beni de çok korkutuyor. On sekiz yaşımdayım ve yedi yaşımdan beri Hollywood'dayım. Gösteri dünyası ve özellikle de Hollywood, çocukların hızla büyümesine neden oluyor -genellikle de iyi yönde değil. Gençseniz, şöhretiniz ve paranız varsa, etrafınızdaki herkes size ne kadar seksi ve ateşli olduğunuzu söylüyorsa, işler çok hızlı ilerliyor.

Sektörden tanıdığım çocukların çoğu -erkekler ve kızlar- genç yaşta başladı. Çok genç. Ancak genç ve seksi olmanın ve çocukken yatak odanızda posterleri asılı olan daha yaşlı ve ünlü birinin kolunda olmanın cazibesi çoğu insan için hayır diyemeyecekleri kadar fazla.

Bir anlamda, Daniel'la bu kadar uzun süredir "çıktığım" için şanslıydım. Tabiri caizse beni gayri resmi olarak "piyasadan çekti". Yani, inanın bana binlerce ürkütücü, iğrenç teklif aldım - ünlü erkeklerden bile, o teklifler geldiğinde kaç yaşında olduğum düşünülüyorsa çoğu insanı şok edecek teklifler.

Ama ben hiç dalmadım. Sadece Daniel Crew'un genç idol kız arkadaşı rolünü oynadım. Ama tüm bunlar bir şekilde Hollywood'daki on sekiz yaşındaki tek bakire olduğum anlamına geliyor. Bu hiç de halka açık bir şey değil. Birincisi, Daniel'ın "kötü çocuk" kadın avcısı imajını ciddi şekilde bozabilirdi. Ve Jim, menajerim,

imajımı "seksi" hale getirmek ve beni bu kötü kız seks-kittenine dönüştürmek için çok çalıştıktan sonra anevrizma geçirecekti.

Ama dediğim gibi: Bu kaba, tehlikeli, iç çamaşırlarımı eritecek kadar ateşli yabancının otoyolun kenarında bana istediği her şeyi yapmasına izin verirdim. Gerçekten. Hepsini isteyerek yapardım. Hevesle. İsteyerek, hatta.

Yüzüm kızarıyor ve gözlerimi deviriyorum. Evet, Jim bununla bir gün geçirirdi. Tozlu bir otoyolun kenarında bir motosikletin üstünde düzüşmek mi? Evet, sanırım bu bana yeni bir sinirli görünüm vermek için bazı kutuları kontrol edebilir.

Kollarım ona sıkıca sarılıyor. Motoru çalıştırırken karın kaslarının bana doğru esnediğini hissediyorum. Nabzım hızlanıyor.

Ama sonra benzin istasyonunda onun başka bir yönünü gördüm. Daha karanlık, daha sert bir yanını. Ama aynı zamanda şiddetle koruyucu bir yan. O iki öğrenci birliği üyesi beni otoparkın karşısında gördü ve tanıdı. Beni gördükleri anda anladım. Ellerinde telefonlarla koşarak yanıma geldiler ve ben bunun endişesiyle parçalanmak üzereymişim gibi hissettim.

Ve sonra beni kurtardı. O... Titriyorum. Onun hırlayan yüzünde gördüğüm saf öfke ve gücü düşünüyorum. Bu sadece koruyucu değildi. Vahşiydi. Vahşi bir hayvan gibiydi. Sırtına doğru gerildim.

Birdenbire, karanlığa kiminle gideceğim konusunda biraz gerginleştim. Aslında "biraz "dan çok daha fazlası. Az önce otoparkta olanlardan sonra, aslında onun hakkında hiçbir şey bilmemekten daha kötü. Şimdi,

Onun hakkında bildiğim tek şey, içinde bir öfke olduğu ve iki kişiyle dövüşmekten çekinmediği. Yani bu bir kavga bile değildi. Onları öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Görünüşe göre o da çok iyi olabilirdi. Tüylerim diken diken olurken ürperdim. Bu herif de kim?

İleride Neon'u gördüğümde hava kararmıştı. Motosikleti yoldan çıkarıp bir motelin otoparkına çekiyor. Göbeğim sıkışıyor. Kızarıyorum ve kendi aptal fantezilerime gözlerimi deviriyorum. Çünkü bir anda düşüncelerim çılgına dönüyor. Ayak parmaklarımda şimşekler çaktıran öpücüğü yeniden canlandırıyorum ve oradan devam ediyorum.

Kirli hayallerimde beni motordan alıp köhne motele götürüyor ve yatağa atıyor. Kıyafetlerimi yırtıyor ve beni harap ediyor -ben daha fazlası için inlerken istediğini alıyor-

"Hâlâ benimle misin?"

Göz kırpıyorum. Motosikletin kapalı olduğunu ve motelin ön bürosunun karşısındaki park yerinde olduğumuzu fark ediyorum. Arkasını dönmüş, gözlerimin içine bakıyor. Yüzü motelin tabelasındaki mavi ve beyaz neonlarla parlıyor. Titriyorum, sanki hayallerim tüm çıplaklığıyla yüzümde canlanıyormuş gibi kızarıyorum.

Ama bana sırtışına bakılırsa, öyle olup olmadıklarını merak ediyorum.

"Ne yapıyoruz biz?"

Bisikletten kaymak için bir bacağını sallıyor. Gözlerimin, kot pantolonunun kalıbına düşmesine engel olamıyorum bile.

Kıçını mükemmel bir şekilde. Bisikletten inip bana döndüğünde yüzümdeki kızarıklık geri geliyor.

"Gece için mola veriyoruz," diye homurdanıyor.

Kaşlarım çatıldı. Döndüm ve pis görünümlü yere bakıp burnumu kırıştırdım. "Burası mı?"

Gözlerini deviriyor. "Özel bir prenses sütleri var mı diye bakacağım," diye homurdanarak arkasını dönmeye başlıyor.

"Hayır, yani..." Kaşlarımı çattım. "Demek istediğim, gittiğin yer burası mıydı?"

"Hayır. Ama gece bisikletle araba kullanmayacağım, o yüzden bir oda tutacağım."

"Oh."

Yutkunuyorum, yüzümün sıcaktan yandığını hissediyorum. "İki tane alacağım, rahat ol," diye sırtıyor.

Yanaklarım daha da yanıyor, mavi neon ışığında parlak kırmızıya dönüyor. "Ben..." demek istemedim.

"Ben yokken daha fazla pisliğe bulaşmamaya çalış prenses."

Cam duvarlı ofise doğru yürümeye başlar.

"Benim bir adım var, biliyorsun!" Ağzımdan kaçırdım. Yabancı duraksıyor. Bana baktı ve sonra döndü.

"Hangisi?"

Bir an için dudağımı ısırdım. "Uh, Tara."

Belli ki kim olduğumu bilmiyor. Ben de bir filmimden bir karakter ismi seştim. Belki de bu benim son "yabancı tehlikesi" savunmamdır. "Tara", NFL hayallerini gerçekleştirebilmesi için yakışıklı kardeşini üniversiteye gönderebilecek kadar para kazanmaya çalışan garson kız.

"Hı-hı," diyerek gözlerini deviriyor. Ateşli yabancım beni o filmde ya da başka bir filmde tanımayabilir. Ama saçmalıkları kesinlikle tanıyor.

"Pekala, Tara. Orada kal ve kımıldama. Hemen döneceğim."

Dönüyor. Ona kaşlarını çatıyorum.

"Ya seninki?"

"Ne?" "Senin

adın."

"Bela," diye homurdanıyor omzunun üzerinden. "Ben belayım."

"Ben belayım. Sen Jane," diye homurdanıyorum, alaycı bir ses tonuyla, o duyamayacağı bir yere doğru yürürken. Arkasından burnumu kırıştırıyorum ve onu tersliyorum. "Dick," diye mırıldandım.

Bisikletten inip derin bir nefes alıyorum. "Bela"nın ofise girişini izliyor ve resepsiyondaki kadına başımı sallıyorum. Kaşlarım çatıldı.

Cidden beni tanımıyor. Yani her nasılsa, bu adamın benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Ve söylemeliyim ki, bu gerçekten çok rahatlatıcı. Kibirli görünmeye çalışmadan, dışarıda tanıştığım insanlar ya bana yaltaklanmak, imza istemek, fotoğraf çektirmek ya da

Çoğu erkek benimle yatmak istediğini kesin bir dille söyler. Ki bu aslında hiç de gurur verici bir şey değil.

"Trouble" bunların hiçbirini yapmadı.

Yüzüm kızardı. Beni öptü. Ve sadece öpmedi, beni öptü. Beni daha önce hiç öpülmediğim gibi öptü, yakınından bile geçmedi. Bu bir Hollywood öpücüğü bile değildi. Ekrandaki her şeyden daha ateşliydi; sahnelenen herhangi bir kimyadan çok daha buharlıydı.

Dudaklarımdan hava üflüyorum. Bunu erteliyordum, çünkü beni bekleyen boktan gösteriyi hayal edebiliyordum. Ama bir noktada kontrol etmem gerektiğini biliyorum. Cebimden telefonumu çıkarıyorum. Anında irkildim.

Yüz otuz dört cevapsız çağrım var. Ayrıca, elli yeni sesli mesaj ve göz kamaştırıcı dört yüz on altı kısa mesaj. Ve bu özel bir hat. Bu numaraya sahip olan on kişi falan var.

Telefonu açtım ve ekrana baktım. İlk birkaç düzine mesajın hepsi Daniel'dan. En azından bir parça pişmanlık ve özürle başlıyorlar. Ama sonra hızla beni azarlamaya başlıyorlar, bana aptal bir orospu, frijit bir sik yalayıcı ve -son hakarete bakılırsa şaşırtıcı bir şekilde- bir fahişe diyorlar.

Geri kalan saçmalıklarını görmezden geliyorum ve bir sonraki mesaj yığınınına geçiyorum. Bunların hepsi Jim'den geliyor - tahmin edilebileceği gibi kaybolduğum için çılgına dönmüş. Ona hızlıca bir mesaj gönderiyorum

Sadece bir arkadaşımınla birlikte olduğumu, iyi olduğumu ve yakında onu arayıp kontrol edeceğimi söylemek için.

Bir sonraki büyük mesaj bloğu River'dan, Los Angeles'tan en iyi arkadaşım. River ve ben yıllar yıllar önce bir sette tanıştık. Diyetle aç yüzlerimizi atıştırmalık yiyeceklerle doldurmak için "idarecilerimizden" gizlice kaçma konusunda bağ kurduk. Oyunculukla uğraşıyor ama aslında modanın en seksi "o" kızı olarak biliniyor. Dürüst olmak gerekirse, genetik piyangodan bu kadar çok kazanması çok saçma.

Şöhretiyle, özellikle de görünüşüyle, öfkeli bir egosu olan büyük bir gelecek salı görüşürüz olacağını düşünürsünüz. Ama biz arkadaşız çünkü o da en az benim kadar alaycı bir iğneleme kraliçesi.

Hangi cehennemdesin, seni lanet psikopat?!?!

İlk mesajı beni kıkır kıkır güldürdü. Ayrıca kamyoncu gibi bir ağzı var. Gerçi tiradı biraz haklı. River da bir çekim için Chicago'da ve bu öğleden sonra benim işlerimden sonra takılmamız gerekiyordu. Ama Daniel'ın Penelope Croix'yı becerirken içeri girmesiyle bu yarıda kesildi, tüm kariyerimle birlikte. Mesaj yerine aradım ama telesekretere düştü.

"Hey!" Sanki otoparkta yanımda duruyormuş gibi gülümsüyorum. "Benim. Ben..." Etrafıma bakıyorum. İyi misin? Ben iyi değilim. Az önce tüm kariyerimi havaya uçuracak fitilin ateşlenmesini izledim. Ve sonra "Trouble" adında gülünç derecede seksi, tehlikeli görünümlü bir yabancıyla bir motosikletin arkasına atladım ve kim bilir nereye doğru sürdüm.

Oh, ve onu öptüm. Ve şimdi kırsal bir otoyolun kenarındaki köhne bir motelde ona bekaretimi vermeyi hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Vay canına.

"Ben iyiyim. Sadece Chicago'dan ayrılmak zorunda kaldım. Bir şey duydunuz mu bilmiyorum ama Daniel'la ilgili gerçekten berbat şeyler oldu..." İç çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Sanırım oyunculuk günlerim sınırlı olabilir. Ya da bilmiyorum. Kim bilir."

Saçmalıyorum. Gülümsüyorum ve nefes alıyorum.

"Ben iyiyim, söylemeye çalıştığım şey bu. Biriyle beraberim..." Yüzüm kızardı. Az önce bunu söylediğime inanamıyorum, özellikle de lanet olası bir sesli mesaja. "Tamam, o kısmı söylediyimi unut. Ama ben iyiyim. Seni seviyorum, yakında konuşuruz."

Kapatıyorum. Kapatmamam gerektiğini biliyorum ama The Drake'teki bazı muhabirlerin bana bağurdıkları bir şey aklımdan çıkmıyor. "Sızdırılmış çıplak fotoğraflarım" hakkında bağırıyorlardı. Şimdi bunu düşündüğümde titriyorum ve kendimi hasta hissederek kendime sarılıyorum.

Yani bu saçma bir hikaye. Dışarıda hiç "çıplak fotoğrafım" yok. Yani bu boku kime göndereceğim ki? Tek "erkek arkadaşım" Daniel'dı ve ona böyle resimler göndermeyeceğime eminim. Yine de Google'ı açtım, "Belle Bardot sızdırılmış çıplak fotoğraflar" diye arattım ve kendimi hazırladım.

Hazırlıklı olsam da, sonuçlar ortaya çıktığında karnıma bir yumruk yemeyi beklemiyorum.

Bu sadece birkaç raporun sorular sorup bir şeylerin tutmasını umması değil. Bu bir hikaye. Ya da en azından hızla bir hikaye haline geliyor. İnternetteki hemen her ünlü dedikodu blogu, şu ana kadar bir "teaser" yayınlayan, ancak yakında "gerçek anlaşmayı" yayınlayacağına söz veren hacker hakkında konuşuyor.

Titreyerek bu "teaser "ın linkine tıkladığımda midem bulanıyor. Kaşlarımı çattım. Her şeyin resmi olabilecek bulanık bir renk cümbüşünden ibaret. Kaşlarımı çatıyorum, beynimi zorluyorum. Dürüst olmak gerekirse, çıplak bir fotoğrafımı çektiğim tek bir örnek bile düşünemiyorum.

Tamam, bikinili bir selfie falan? Muhtemelen. Ama 2021'deyiz. Ünlü biriyseniz, özellikle de "çekici" olduğunuz için, böyle fotoğraflarınız varsa, eninde sonunda bulunacakları veya sızdırılacakları kafama kazındı. Ve tekrar söylüyorum, gerçek biriyle birlikte değilim. Kendimi çıplak görmek beni çok etkiliyorsa istediğim zaman aynada kendime bakabilirim. Ne diye fotoğraf çekeyim ki?

Bulanık fotoğrafa tekrar bakıyorum. Ama sonra bir nefes alıyorum. Tamam, bu hikâye her nereden çıktıysa, kesinlikle saçmalık. Kendime sızacak çıplak fotoğrafım olmadığını tekrar hatırlattığımda biraz daha rahat nefes alıyorum. En azından biraz.

Dudağım dişlerimin arasında emiliyor. Ofise bakıyorum, "Bela" içeride hala resepsiyon görevlisiyle konuşuyor. Ona bakıyorum ve kalbim biraz daha hızlı atmaya başlıyor.

Tamam, fantezi bir yana, adını bile bilmediğim bir adamla bir motele yerleşmek üzereyim. Yani,

Tanrım, tüm bildiğim, kim olduğumu çok iyi biliyor ve tüm bunlar beni yalnız bırakmak için bir oyun.

Titriyorum ve motosiklete bakıyorum. Gözlerim yan taraftan sarkan heybelere takılıyor. Dişlerimi dudağımın üzerinde gezdiriyorum ve sonra tekrar ofise bakıyorum. "Bela" hâlâ uzaklara bakıyor.

Heybelere tekrar bakıyorum. Ellerim tokalara gidiyor ve çekerek açıyorum. Eğilip içini karıştırıyorum. Neon tabelanın loş ışığında bir telefon şarj aleti, bir kot pantolon, temiz çoraplar, bir tuvalet seti, bir elektrikli tıraş makinesi, kaşlarımı çattıran bir tomar para ve sonra...

Kalbim küt küt atıyor.

Benim silahım yok. Ama bir silahı hissettiğimde tanıyacak kadar çok film setinde bulundum ve sahte silahlarla eğitim aldım. Parmaklarım soğuk metale değişiyor. Elimi hızla çekiyorum. Çantanın derinliklerine baktım ve yutkundum.

Buradaki kesinlikle sahte değil. Kiminle motosiklete biniyordum ben? Üstünü kapatabilmek için hızla her şeyi içeri sokmaya gidiyorum. Ama sonra başka bir şey gözüme çarpıyor, bir gömlek. Kaşlarımı çatıp daha yakından bakıyorum ve elim ağzıma gidiyor.

Beyaz bir tişört ve kanla kaplı. Gerçek kan gibi.

Endişe ve korku beni kavırıyor. Her şeyi tekrar içeri itiyorum. Heybelerin üst tokalarını hızla yerine takmaya çalışırken ellerim titriyor.

Kafamı kaldırdığımda panikliyorum. "Bela" hâlâ ofiste. Ama izlerken başını yavaşça çevirdiğini görüyorum. Bakışlarını takip ediyorum ve kalbim duruyor. Check-in bankosunun yanında bir gazete ve dergi rafı var. Ve buradan bile, çoğunun ünlülerin dedikoduları olduğunu görebiliyorum.

En az yarısında yüzüm var.

Motel ofisinin içinde, "Bela" onlara bakıyor. Çenesinin sıkıldığını ve omuzlarının sertleştiğini görüyorum. Yavaşça dönüyor. Karanlık ve tehlikeli bakışları camı, otoparkı ve tabelanın neon ışığını delip geçerek benimkine yöneldiğinde yüzüm soluyor.

O bakışta sıcaklık zonkluyor ve iliklerime kadar titriyorum.

On Yıl Önce:

"HEY, ÇOCUK," Bay Palmer kapıyı açtığında yorgun görünüyordu. Başını salladı ve paravan kapıyı açtı. "İçeri gel."

Başımı sallıyorum, hâlâ uyuşmuş bir halde onu mutfağa kadar takip ediyorum.

"Bira ister misin?"

Kaşlarımı çattım. "İçki içmemi onaylamadığını sanıyordum?"

Ağzı bir çizgi halinde inceliyor. "Bence bu haftayı es geçmelisin Niko," diyor sessizce.

Hiçbir şey söylemeden yere bakıyorum. Çevirerek açılan kapağın çatırtısını ve tıslamasını duyuyorum, sonra ikincisini. Bana şişeyi uzatırken başımı kaldırıyorum. Şişeyi alıyorum ve o üzgün bir şekilde başını sallıyor.

"Nasılsın?"

Omuz silkmeye başlıyorum ama o başını sallıyor.

"Saçmalama evlat. Bilmek istiyorum. Ve dağılmaya hakkın var. Şu anda boktan bir dünyada olabilirsin Niko."

"Ben iyiyim."

Gözlerini kapatır. "Kapatmıyorum."

"Doktorlar onun yapmadığını söylüyor-" sesim çatlıyor. Çenemi sıkıp gözyaşlarımla savaşıyorum. "Acımadığını ya da başka bir şey olmadığını söylüyorlar."

"Evet," diyor Bay Palmer sessizce, başını sallayarak. "Evet, bu... bu iyi." Yavaşça nefes alıyor ve arka mutfak penceresinden dışarı bakıyor. Sonra tekrar bana dönüyor.

"Na zdorovie," diye homurdanıyor kalın bir sesle, birasını benimkine doğru kaldırarak. Duygularımla savaşıyor dişlerimi tekrar sıkıyorum.

"Na zdorovie," diye homurdandım.

"Harika bir kadına. Harika bir anneye," diye mırıldanıyor.

Sadece başımı sallıyorum ve birayı dudaklarıma götürüyorum.

"Oturmamın sakıncası var mı?" Kaşlarını çatıyor.

"Bugünlerde dizlerim..."

"Evet, hayır, elbette, Bay P."

Onun için mutfak masasından bir sandalye çekiyorum. "Sağ ol evlat."

Yerine oturdu ve ben de karşısına oturdum.

"Avukatlardan yeni döndüm," diye mırıldandım.

Başını sallıyor. "Daha önce buradaydılar." Yukarı bakıyor. "Bak, seni zorlamayacağım evlat. On yedi yaşındasın. Bana kalırsa sen bir erkeksin ve ne istersen yapabilirsin. Ayrıca bu konuda yeterince erkek olduğunu ve doğru kararlar verdiğini düşünüyorum. Ama..." bana hüzünle gülümsüyor. "Annen -Tanrı ruhunu şad etsin- burada benim yanımda bir yerin olmasını istiyordu, bunu bildiği halde..." yere bakıyor. "Yani, çok az zamanı vardı."

Başımı salladım.

"Bakın, muhtemelen üst kattaki daireyi kiralamam gerekecek." Kaşlarını çatı. "Lanet olası ucuz emeklilik."

"Bay Palmer, anlıyorum, dürüstçe-"

"Burada boş bir odam var, evlat. Ve tekrar söylüyorum, sana ağır davranmayacağım. Artık bir erkeksin. Ne istersen yapabilirsin. Ama istersen, hatta bazen-"

"Bu çok hoş olurdu Bay P," diyorum alaycı bir gülümsemeyle. "Burada kalmak harika olur."

Bana bakıyor, çenesi gergin. "Bu hoşuma gider, evlat. İhtiyacın olduğu sürece, duydun mu beni?"

Başımı salladım.

"Ayrıca," diye hüzünle sırtıyor. "Yani hâlâ bir sonraki ağır sıklet şampiyonunu eğitebileceğim anlamına geliyor, değil mi?"

Birasını benimkiyle tokuştururken sırtıyorum, sonra tavana bakıyorum. Birasını kaldırıyor. "Masha'ya. Annene."

Sana, anne.

Burada:

Ne yapıyorum ben? Motel müdürü hantal klavyesinde bir şeyler yazarken parmaklarım tezgâha vuruyor.

"Yani bu tek kişilik bir oda, sadece bir gece mi?"

Çenem sıkıştı. Tek bir oda olduğunu hayal ediyorum; sadece ben, o ve bir yatak. Düşüncelerim kalçasının teninin verdiği hisse kayıyor - yumuşaklığı, külotunun danteli. İçimden inliyorum ve sikim check-in masasının önüne doğru kalkıyor.

Karanlık bir motel odası; sadece ikimiz. O külotun ne renk olduğunu tahmin etmeye çalışıyorum. O külotu lanet olası dişlerimle sıyırıp çıkardığımda tatlı küçük amının nasıl görünebileceğini hayal etmeye çalışıyorum.

Pembe, kaygan, ıslak ve benim için o kadar hazır ki-

"Efendim?"

Göz kırpıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Aslında iki oda." "Oh?"

"Evet."

Müdür şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Park yerine doğru yanımdan geçip gitti. Bakışlarını takip etmek için döndüm. Kız

-"Tara," saçma sapan bir isim tabii ki, telefonuna bakıyor.

"Yani, pardon, iki oda mı?"

"İki oda," diye homurdandım. İki oda olmak zorunda. Beni ondan uzak tutmak için kapıları kilitli ve pencereleri parmaklıklı iki oda. Çünkü onlar olmadan, onu tekrar tatma ihtiyacı içimde bir ateş gibi kükrerken ne kadar dayanabilirim emin değilim.

"Tamam o zaman, iki oda olsun."

Sözlerinde hâlâ bir soru işareti var. Bu kadının nesi var böyle? Burada zar zor dayanıyorum. Mesele sadece "Tara"nın muhteşem olması değil, ki öyle. O dudakların tadına baktım. Nefesinin ağzıma yapıştığını hissettim. Kalçalarının ellerimi nasıl ittiğini hissettim, pantolonunu sıyırmamı istiyordu.

İnledim. Bu bir hata. Ve bu beni öldürtebilir. Daha önce hiç görevden ya da emirlerden kaçmamıştım. Ne Deniz Kuvvetleri'nde, ne de Bratva'da. Ama onun gibi bir kızı da ne gördüm ne de yakınında bulundum. Sanki kriptonit gibi, beni zayıflatıyor. O, küçük bir vuruş yaptığım bir uyuşturucu ve şimdi onu bir kez daha tatmak için neredeyse her şeyi yapmaya hazırım.

Motel müdürüne tek oda olacağını söylemeliyim - oraya "Tara"yı yapıştırmalı, bisikletime binmeli ve gitmeliyim. Yavaşça nefes alıyorum. Ellerim check-in masasının kenarını sıkıca kavlıyor, parmak eklemlerim bembeyaz.

"Tamam, işte anahtarlarınız. Siz ikiniz de en sonda, bir-on bir ve bir-on ikidesiniz!"

"Teşekkürler."

"Bu gece size yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

Neredeyse ona evet demek istiyorum, bana biraz akıl verebilirsin.

"Hayır, teşekkürler."

"Wi-Fi şifresi check-in makbuzunuzda yazıyor ve bir şeye ihtiyacınız olursa saat on birde ofisteyiz." Duraksıyor.

"Kahve ve çörekler de yarın sabah yedide orada olacak."

Beni işaret ediyor. Gözlerimle takip ediyorum ve sonra birden hiçbir şeyin anlamı kalmıyor. Çünkü hemen yanımda, duvarın karşısında "Tara "yı görüyorum. Aslında birkaç tane "Tara" görüyorum, çeşitli pozlarda, çeşitli açılardan, birkaç farklı parlak neon başlıkla.

Lanet olsun.

Çenem düşüyor. Bakışlarım sertleşiyor. Birden, bisikletimin arkasında duran kızı, öptüğüm kızı tanıdığımı fark ediyorum. Onu tüm dünyanın tanıdığı gibi tanıyorum, çünkü o ünlü. Ünlü bile sayılmaz. O ünlü-ünlü.

O Belle Bardot.

Popüler kültür ya da ünlüler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Televizyon izlemem ve yıllardır film seyretmedim. Ama ben bile yıllar önceki uzaylı filmindeki ukala ve sevimli çocuğu hatırlayabiliyorum. Afganistan'daki DOB Delaram'da tekrar tekrar oynattıkları üç filmde biriydi.

"Eve gitme zamanı!"

İrkiliyorum, başımı otel müdürüne doğru çeviriyorum. "Ne?"

Sırıttıyor ve üzerinde yolcumun yüzü olan dergi rafına başıyla işaret ediyor. "Uzaylıların olduğu filmi hatırlıyor musun? O replikte çok komikti! 'Eve gitme zamanı!'" Müdür yine ağzından kaçırıyor.

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. Yavaşça dönüp Tara'ya bakıyorum.

-Belle. Yüce Tanrım. O bir Bratva prensesi değil. Kaptanın kızı da değil. O lanet gezegendeki en ünlü ünlü yüzü.

Gözlerim manşetleri ve sayısız pozunu tarıyor - bazıları stüdyolarda poz vermiş ve iyi aydınlatılmış, diğerleri kapüşonlu bir tişört ve güneş gözlükleriyle bir arabaya girerken kameraları engellemeye çalıştığı "samimi" çekimler.

Başlıklar "Bardot için Go-Go!" gibi şeyler haykırıyor. Porno kıyafetine yakın bir kız öğrenci kıyafetiyle çekilmiş başka bir fotoğrafı "Belle Bardot Büyüyor-VAY BE!" diyor. Nabzım atıyor ve bir sonrakini okurken inliyorum. Bu kapakta, zar zor giydiği kırmızı bikinisiyle yayılmış, bir havuz dalış tahtasının ucuna dökülmüş saf seks gibi görünüyor. Belli ki döl gibi görünmesi gereken güneş kremi göğüs dekoltesinden damlıyor ve başlıkta "O Yasal!" yazıyor.

İnliyorum. Ve Tanrı yardımcım olsun, sikim kalınlaşıyor.

Drake Hotel'deki kız, şu anda dışarıda bisikletime yaslanıyor. Hollywood'un en ünlü, 18'ine yeni girmiş aktrisi Belle-Bardot. Benim bir

Sırtımdaki hedef. Sırtımda Los Angeles büyüklüğünde, neon ışıklarla aydınlatılmış ve paparazzilerle çevrili lanet bir reklam panosu var.

"Yapacağımı düşünmemiştim, çünkü o çok tatlı bir çocuktu. Ama bebek bakıcısı filminde ona bayılmıştım!" Müdür sevinçten havalara uçuyor. "Kocam da öyle," diye mırıldanıyor bilmiş bir bakışla. "Bana sorarsanız biraz fazla." Kaşlarını çatıyor. "O kadar iyi bir oyuncu ki, sadece o adi adamla birlikte olmasından hoşlanmıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ha?" Kalın bir şekilde mırıldanıyorum.

Müdür başka bir dedikodu dergisini işaret ediyor. Belle bunda da var. Ama yalnız değil. Los Angeles'ta bir caddede yürürken bu küçük serseri görünümlü dangalak kolunu Belle'in omzuna dolamış. Dönmüş, kızın yanağını öperken kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor.

Bir şeyleri kırmak istiyorum. Kırmızı bir öfke görüyorum. Elim yumruk olurken dişlerim gıcırıyor.

"O..." Çenemi sıkıyorum. "Bu onun erkek arkadaşı falan mı?"

Kadın gülüyor. "Ne yapıyorsun, bir kayanın altında mı yaşıyorsun?" Kıkırdıyor. "Daniel Crew? İki yıldır birlikteler. Yani, beni yanlış anlama, çok seksi biri.

H. Onunla olmasından hoşlanmıyorum. Onunla birlikte olmadan önce çok tatlı birine benziyordu."

Onu zar zor duyuyorum bile. Tek odaklanabildiğim şey, birlikte at sürdüğüm, arzuladığım ve öptüğüm kızın süper ünlü olduğu, ancak on sekiz yaşında olduğu ve görünüşe göre bir erkek arkadaşı olduğu.

Görünüşe göre Volkov Bratva da onun peşinde ve onu bir varlık olarak görüyor.

Bir pop yıldızından ne istedikleri beni aşıyor. Her iki durumda da, bu "göze batmamak" değil. Bu ateşle oynamak.

Yavaşça, çenem gergin, dönüyorum. Gözlerim camın arkasından, otoparkın öbür ucundan onunkilere dikiliyor. Belle'in solgunlaştığını, gözlerinin büyüdüğünü görüyorum. Anında, bildiğimi bildiğini söyleyebilirim - artık onun gerçekte kim olduğunu gördüğümü.

"Her neyse, senden önce getirebileceğim bir şey var mı-" "Ben iyiyim."

Puslu bir havada yürüyorum. Ağzım sıkı, gözlerim sert. Ofisten hışımla çıkıyorum, başımın üzerinde asılı duran bir öfke bulutuyla ona doğru gidiyorum. Ama hala dudaklarının tadını dilimde hissedebiliyorum. Hala onun için zonkluyorum. Onu hala çok istiyorum. Ama bu hayatı akıllıca oynayarak bu kadar uzun süre hayatta kaldım. Sikimi takip ederek değil.

Bu saçmalık hemen şimdi bitecek.

"Sen," diye tıslıyorum tehlikeli bir şekilde, onun önünde durduğumda.

Belle endişeli ve solgun görünüyor. Ama sonra gözlerindeki o şımarık bakışla sırtıyor. "Demek sonunda anladın, ha?"

"Sen bu ülkenin en tanınmış yüzlerinden birisin ve ben dikkat çekmemeye çalışıyorum, öyle mi?" Tersledim. "Evet Belle, bunu anladım."

Dudaklarını büzüyor. "Burada bekledim."

"Öyle mi?" Tıslıyorum. "Yapabilirdin-" diye derin derin homurdanıyorum. "Sen bir şeyler söylemeliydim."

Gözlerini devirdi. "Sürekli ısrar ettiğin şımarık prenses gibi görünme riskini göze alarak-"

"Çok geç, inan bana."

Alaycı bir tavırla beni tersledi. "Film izlemiyor musun?" "Pek sayılmaz."

"Bir kayanın altında mı yaşıyorsun?"

"Sakin ol tatlım," diye homurdanıyorum öfkeyle.

Ama Belle bana ters ters bakıyor. "Bak, uzaklaşmam gerekiyordu-"

"Volkov ailesi seni neden arıyor? Neden onlar için bir varlıksın?"

Kaşları çatıldı. "Kim?"

"Volkov."

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Volkov

Bratva." "Ha? Ne olduğun hakkında

hiçbir fikrim yok." "Siktiğimin Rus

mafyası," diye çıkıştım.

Dudağını ısıırıyor, rengi soluyor. Gözleri kollarımdaki dövmelelere takılıyor. "Sen bu musun?" Kısık sesle fısıldıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Bu yüzden mi silahın var?"

Ağzım açık kaldı. "Biraz keşif yaptın, ha?"

"Bu yüzden mi çantanda kanlı bir gömlek var?" diye mırıldanıyor. "O benim."

"Evet, bu durumu pek de iyi yapmıyor." Yutkunuyor, hasta ve korkmuş görünüyor. O büyük mavi gözlerini yavaşça bana doğru kaldırıyor. "Sen şu Bratva denen şey misin?"

"Evet."

Yalan söyleyebilirim ama söylemeyeceğim. Zaten yalan söyleyeceğimi anlayacak kadar zeki biri.

"Volkov olan mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Ama senin peşindeler."

"Ne?!" Nefesi kesildi, dehşete kapıldı.

Ona bakarken kaşlarım çatılıyor. "Gerçekten neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

"Hayır!" Dönüyor, nefesini içine çekiyor. Ellerini sıkarken titriyor, volta atıyor. Sonunda bana bakıyor, dehşete düşmüş görünüyor. "Bu Volkov insanları... tehlikeli mi?"

Başımı salladım.

"Bu ne lan?" diye titriyor, dönüyor. Kendini kucaklıyor, hava emiyor.

Boş, karanlık otoparkın etrafına bakıyorum. Ben bundan daha zekiyim. Bir yanımda bu zor durumdaki genç kıza aşık olmak istiyorum. Ama kendime bu kızın dünyanın en ünlü aktrislerinden biri olduğunu hatırlatıyorum. Rol yapmak, yalan söylemek, insanları bir role ikna etmek için milyonlarca dolar kazanıyor.

Gözlerim ona dikildi ve kararlılığım sertleşti. O bir profesyonel. Tam olarak şu anda yaptığı şeyi kariyer haline getirmiş: benimle oynamak.

Bu yolculuktan inme vakti geldi. Lev beni aradığında yapmam gerekeni yapmanın zamanı geldi. Ya da bisikletime ilk bindiğinde: Gitmek ve onu arka lambalarımın arkasına bırakmak.

"Gitmem gerek."

Dönüp dehşet içinde bana bakıyor. "Ne?!"

"Benden bu kadar. Bu bok beni öldürtecek," diye homurdandım. "O yüzden buradan gidiyorum."

"Bekle, lütfen-!"

"Paranız yetmediğinden değil, ama odanın bu gecelik ücreti ödendi. Burada kal, adamlarını ara, umurumda değil. Ama ben buradan gidiyorum."

"Ciddi olamazsın!"

Bir bacağımı bisikletimin üzerinde sallıyorum. Göğsümü bir şey ısırtıyor ama bu hissi görmezden geliyorum. Bu kadar uzun süre böyle duyguları bir kenara iterek yaşadım. Şimdi durmak için bir sebep yok.

"Lütfen!" Tiz bir sesle söylüyor. Kolumu çekiştirmesine aldırmadan gözlerimi kapatıyorum.

"Bak, sana kim olduğumu söylemediğim için özür dilerim! Bildiğini sanıyordum ve bilmediğin zaman da umursayacakmışsın gibi gelmedi!"

"Gitmem gerek prenses," diye sessizce homurdanıyorum.

Ağlamaya başladı. "Lütfen!" Hıķkıra hıķkıra ağlıyor. "Bu Volkov şeyinin ne olduğunu bilmiyorum! Yemin ederim! Lütfen!!"

Dişlerimi sıkıyorum. Ya oyunculuk tarihindeki en iyi aktris ya da gerçekten neler olup bittiğinin farkında değil. Derin bir nefes alıyorum. Yavaşca dönüp ona bakıyorum, gözlerinde yaşlar ve yüzünde dehşetle bisikletin yanında duruyor.

Lanet olsun. Duvarlar yıkılıyor. İnançlarım sallanıyor.

Bu bir kahramanlık olayı değil. Çünkü ben kahraman değilim. Onu istiyorum. Hala onu arzuluyorum. Ya da en azından kendime verdiğim sebep bu.

"Benimle geliyorsun, bu belayı başıma aıyorsun ve buna ihtiyacım yok."

"Lütfen-"

"Konuşmayı kes."

Dudağını ısırıyor. Yanakları sıcaktan yanıyor.

"Benimle gelirsen, işleri benim yntemimle yaparsın." Kız hevesle başını sallıyor. "Tamam!" diye mırıldanıyor, umutla.

"Ben ciddiylim. Benim yolum, benim kurallarım, lanet olası istisnalar yok."

Ellerinin tersiyle gözlerini silerken dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor. "Çok mu patronluk taslıyorsun?"

"Ya da o güzel kışını kendi başına halletmesi için burada bırakabilirim," diye ince ince gülümsüyorum.

Bana ters ters bakıyor. Tanrım, belki de inanılmaz bir oyuncudur. Çünkü şımarık velet rutini geri döndü.

"İyi," diye mırıldanıyor.

Soğuk bir şekilde gülüyorum. "Vay be prenses, bunun işine yaradığını duyduğuma çok sevindim."

Gözlerini deviriyor. Bisikletten iniyorum ve heybeleri omzuma atıyorum. "Bu taraftan."

Beni otoparkın karşısındaki motel odalarının en sonuna kadar takip ediyor. Son odanın, on ikinin anahtarını saklıyorum ve benimkinin yanındaki on birin anahtarını ona veriyorum.

"Odana git ve orada kal."

Gözlerini devirirken kızarıyor. "Evet, efendim."

İçimden inliyorum ve sikim bacaklarımın arasından kotuma doğru zonkluyor. Dudaklarının tadını anında hatırlayabiliyorum; parmaklarımın altındaki yumuşak tenini hissedebiliyorum. Benim için nasıl inlediğini.

"Şimdi."

Gözlerini devirir ve kapısına döner. "Tamam, tamam, Tanrım. Ben gidiyorum." Kapının kilidini açtı ve içeri girmeye başladı. Ama duraklıyor ve yavaşça bana bakıyor. Bir tutam sarısını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Büyük mavi gözleri benimkileri tutuyor.

"Adın gerçekten Trouble mı?"

Cidden evet demeye meyilliyim.

"Sadece ortanca adım."

Sırıtır. Sırıtmamak için çaba harcıyorum.

"Nikolai," diye sessizce homurdandım. "Benim adım Nikolai." Gölümsüyor. "Beni terk etmediğini için teşekkürler Nikolai." Kaba bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet. İyi geceler."

Yutkunuyor. Yanakları pembe. Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi ayrılıyor. Ama sonra kapanıyor. Onun yerine omuz silkiyor. "İyi geceler."

Belle odasına giriyor, ışıkları yakıyor ve kapıyı kapatıyor. Kilitlendiğini duyduğumda, nihayet ciğerlerimdeki havayı bırakıyorum. Nabzımın yükseldiğini hissediyorum. Sikimin ağrıyan bir ihtiyaçla nabzının attığını hissediyorum.

Bu çok aptalca. Ve çok tehlikeli. Yedi adamlarını öldürdükten sonra Volkov Bratva'dan kaçıyorum. Ve bende intikam dışında istedikleri bir şey var. O elimde; Belle elimde. Ve o dünyadaki en ünlü ünlülerden biri.

Ne yapıyorum ben?

Odama giriyorum, kapıyı kapatıyorum ve odama yığılıyorum. Lanet bir içkiye ihtiyacım var.

"B E K L E , N E R E D E S İ N ? !"

Pis ortama rağmen River'ın telefondaki çıkışına gülümsüyorum.

"Bir motel, sorun değil."

"Evet ama ıssız bir yerde mi demiştiniz?"

"Yani ıssız bir yerde değil. Chicago'nun dışında bir otoyol üzerinde."

"River endişeyle mırıldanıyor: "Az önce tam anlamıyla 'ıssızlığın ortasında bir motel' dedin.

Kıkırdıyorum. "Tamam, abartıyordum, tamam mı? Sakin ol."

"Gerçekten mi?" İç çekiyor. "Benden 'sakinleşmemi' mi istiyorsun? Belle, insanlar senin öylece kaçıp gitmene çok sinirleniyor!"

Burnumu kırıstırıyorum. "Biliyorum. Jim, sen ve Daniel'dan gelen yüz elli kadar sesli mesajım var."

"Evet, benim telefonumu da patlatıyorlar. Aramanı kaçırdığım için çok özür dilerim, çekimdeydim ve telefonumun sürekli çalmasından rahatsız olmaya başlamışlardı."

Gülümsüyorum. "Bunun için endişelenme."

"Geri dönelim. Ne haltlar dönüyor?"

Yatağın üzerinde, yorganın üzerinde geriye doğru düşerken inliyorum.

"Bilmiyorum River," diye kaşlarımı çatıyorum. "Neler olduğunu gerçekten bilmiyorum, sadece Daniel'la ilişkimizin bittiğini biliyorum."

"Pek bir şey kaçırmış sayılmam," diye mırıldandı River.

Sırıtıyorum. "İllüzyon bitti. Ve kariyerim de onunla birlikte gidiyor."

"Kızım, sen ne-"

"Daniel'ı Penelope Croix'ı sikerken yakaladım."

River'ın nefesi kesilir. "B u ne lan!? Cidden mi!? Sanki sen gerçekten-"

"Tam içeri, kendi otel odama." "İğrenç!"

"Evet, bir de bana sor," diye

inliyorum. "Kıçı nasıl

görünüyordu?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Özür dilerim! Üzgünüm, bunun benimle ilgili olmadığını biliyorum. Ama Dior reklamını elimden aldığı için hâlâ çok kızgınım. Onu alabilmek için casting direktörüyle resmen yattığını biliyor musun?"

Yüzümü buruşturdum. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, sarkıktı. Ve iğrençti."

River homurdanıyor. "Penelope Croix. Kahretsin, üzgünüm Belle. Yani, biliyorum kalbin kırılmış gibi değil..."

En iyi arkadaşım, magazin "imaj" ilişkimle ilgili tüm ayrıntıları biliyor.

"Evet, şey, elveda lanet olası film kariyeri."

İnliyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum." Ayağa kalktım ve odanın karşısındaki mini buzdolabına baktım. Mükemmel. Ama gidip açtığımda boş olduğunu gördüm. Mini bar yok. Küçük, tatlı, acı uyuşturan alkol şişeleri de yok. "Kahretsin."

"Ne?"

"Hiçbir şey yok. Bu lanet yerde hiç içki yok."

"Soracağımı biliyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"Lütfen Belle," diye kıs kıs gülüyor. "Sesli mesajında 'biriyle birlikte' olduğunu söyledin ve sonra da bu konuda telaşlandın."

Yüzüm kızardı. "Önemli bir şey değil."

River kahkahalarla gülüyor. "Senin bu oyunculuk işinde iyi olman gerekmiyor mu?"

"Dick."

"Yalancı," diye kıkırdıyor. "Peki kim o?"

Dudaklarım büzülüyor. Kalbim güm güm atıyor. "Erkek olduğunu kim söyledi?"

"Bu gizemli 'biri'nin cinsiyeti konusunda çok ketum davranıyorsun, işte o kişi."

İnledim.

"Yani bir erkek."

"Belki de."

"Yani seksi."

"Bunu nereden buluyorsun?"

Gülüyor. "Çünkü seni tanıyorum. Ve bence harika bir oyuncu olmanın hiçbir şekilde iyi bir yalancı olman anlamına gelmemesi çok komik."

Yatağa geri oturduğumda yüzüm yanıyor.

"Yani, hiçliğin ortasında bir moteldesiniz-"

"Hiçliğin ortasında değil-"

"Ateşli bir adamla-

" "Ben asla-"

demedim.

"Bütün gece kimi becereceğin belli-"

"RIVER!"

Gülüyor.

"Burada benimle olduğunu hiç söylemedim!

Tanrım." "Yatağın hangi tarafında uyuyor?"

İnledim. "O başka bir odada." İrkildim. Hay

sikeyim. River kahkahalarla gülüyor. "Tam

tuzacıma düştün." "Bak, düşündüğün gibi bir şey

değil, tamam mı?" "Ne düşündüğüm hakkında

hiçbir fikrin yok."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, öyle. Bir motelde yabancı bir
adamla birlikte olduğumu düşünüyorsun."

Homurdanıyor. "Tam anlamıyla

öylesin." Yüzüm kızardı. "Sen ima

etmeden önce-"

"Oh, lütfen. Onu becermek için fazla iffetlisin. Bunu
biliyorum."

Gözlerimi bir kez daha devirirken yüzüm yanıyor. "Peki ya
'çok güvenli?' 'Çok akıllı?' 'Bir yabancının beni parçalara
aydırmaması ve derimi giymemesi fikrine çok mu düşkün?"

"Evet, hayır, çok iffetli kalacağım." "Dick."

Kıs kıs gülüyor. "Ayrıca, gerçekten korkutucu biriyle
kaçmak için fazla zekisin."

"Teşekkürler, sanırım."

"Peki, tam olarak ne oldu?"

Kaşlarımı çattım. "Korktum, otelden kaçtım, paparazziler tarafından fark edildim, onları atlattım ve sonra motosikletli bir adamla karşılaştım."

"Şimdi de motosiklete mi biniyor? Anla artık, kızım." "Dur, Tanrım," diye kızardım.

"Yani sen - sen, Belle Bardot - kelimenin tam anlamıyla ateşli bir yabancının motosikletinin arkasına atladın-"

"River, onun seksi olduğunu hiç söylemedim." Bir duraklama oldu.

"Peki, öyle mi?"

Yüzüm sıcaktan yanarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Evet." Gülüyor. "Aferin sana!"

"Gerçekten öyle değil."

"Pekala, pekala, sürekli söylüyorsun." River duraklar. "Hey, şaka bir yana. Onun yanında kendini güvende hissediyor musun?"

"Evet."

Kendi cevabıma göz kırpyorum, bu kadar kolay ve hızlı evet dediğim için biraz şaşıyorum. Ama bu doğru. Kameralı iki adamı ve Trouble-Nikolai'nin yüzündeki vahşi, koruyucu bakışı düşünüyorum.

"Güzel."

Tekrar sessizleşiyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Neden bir şey söylemiyormuşsun gibi hissediyorum?"

River inliyor. "Bir şey yok. Bir şey yok."

"River..."

"Bak, bir şey söylemeyecektim, çünkü muhtemelen olayları garip bir şekilde okuyan benim. Ve muhtemelen ajansların her zaman etrafta dolaştırdığı koruma tiplerinden biriydi."

"Ha?"

İç çekiyor. "Biri seni aramaya geldi, benim çekimime."

Kaşlarımı çattım. "Jim'in adamlarından biri mi?"

"Hayır. Bir sürü dövmesi ve Rus aksanı olan şu iri adam."

Volkov Bratva. Lanet olası Rus mafyası.

Nikolai'nin otoparkta söylediği sözler zihnimde yankılanıyor. Titriyorum ve dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum.

"Oh?" Ağzımdan kaçırdım.

"Evet. Bak, iyiydi. Yani sette milyonlarca güvenlik görevlisi vardı, korkmadım. Sadece... Bilmiyorum; kapalıydı. Seni sorması garip geldi, sonra kaybolduğunu duydum ve şimdi de motosikletli bir fıstıkla kaçmışsın..."

Gözlerimi deviriyorum. Ama hâlâ beni arayan büyük Rus adama odaklanıyorum. Odaklanıyorum ve endişeleniyorum.

"Hey, şaka bir yana..." "Öyle mi?"

River iç geçirir. "Gelip seni almamı ister misin? Ciddiyim. Hemen bir araba gönderirim ya da gelip seni kendim alırım."

Başımı sallıyorum. En iyi arkadaşımı burada istemediğim için değil. Ama neye bulaşmış olabileceğimden emin olmadığım için. Ya da Nikolai'nin neye bulaşmış olabileceğinden. Ve onun bu işe karışmasını istemiyorum.

"Teşekkürler, ama ben iyiyim. Sanırım yarın Chicago'ya geri döneceğim. Sadece dışarı çıkıp kafamı boşaltmam gerekiyordu." Omuz silktim. "Ya da belki Los Angeles'a geri dönerim."

"Spa günü mü?"

Gülümsüyorum. "Kulağa mükemmel geliyor."

"Peki, bu gece 'kafanı temizlerken' iyi eğlenceler," diye kıkırdıyor. Tekrar kızardım. "River-"

"Yani bence gerçekten derin, sert, yastık ısırarak bir-"

"Bitirdin mi?"

Gülüyor. "Şimdilik. Fikrini değiştirirsen beni ara. Ya da kendini güvende hissetmezsen, tamam mı?"

"Tamam."

"Söz veriyor musun?"

Sırıtiyorum. "Söz veriyorum."

"Oh, bu arada. Los Angeles'ta artık birinin kapısına taze köpek boku gönderen bir şirket olduğunu biliyor musun?"

Burnumu kırıştırıyorum. "Um, tamam mı?"

"Penelope Croix'nın yeni adresi elimde..."

Kıkırdıyorum. "İyi geceler, River."

Telefonu kapattığımda yatağa uzandım. Ama sonra doğrulup odayı tarıyorum. Son on yıldır alışık olduğum VIP lüks süitlere pek benzemiyor. Ama yine de hoşuma gitti. Ev gibi. Basit ve gerçek. Celine Teyze'yle bazen beni seçmelere götürdüğünde kaldığımız türden bir oda. Ve bunu sevdim.

Dolaba doğru yürüyorum ve açıyorum. Ama kapının arkasında gördüğüm tek şey başka bir kapı olunca irkilip geri adım atıyorum. Benim odamla onun odası arasındaki bağlantıya baktığımı fark ediyorum.

Yutkunuyorum, geri çekiliyorum ve yavaşça tekrar kapatıyorum. Kilitliyorum. Sonra kilidi açıyorum ve kızarıyorum. Gözlerimi deviriyorum ve tekrar kilitliyorum.

Asıl dolap, aşırı kolalı ve ağartılmış olmasa da temiz bir bornoz dışında çıplak. Askıdan çekip çıkarıyorum ve banyoya dönüyorum. Büyük değil ve The Drake'teki odamda olduğu gibi jakuzi, buhar odası ya da sauna yok. Ama bir duş var ve suyun sıcak olduğuna bahse girerim. Şu anda tek istediğim bu.

Ve çok sıcak. Spreyin altında, buhar küçük banyoyu hızla doldururken inliyorum. Perdeleri kapattım ve

Orada öylece durup suyun üzerimden akmasına izin verdim.

Nikolai'yi, özellikle de öpücüğü düşünmem yaklaşık bir dakika sürüyor. Aklıma geldikçe dudağımı ısıyorum. Bu sadece bir öpücük değildi. Bu vahşi bir şeydi. Daha önce hiç yaşamadığım bir öpücüktü. Bunu ayak parmaklarımda hissettim.

Yüzüm kızarıyor: ayak parmaklarım ve diğer yerlerim.

Gözlerimi kapatıyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve telefonu çalmasaydı, eli açıkça gittiği yere doğru hareket etmeyi bırakmasaydı neler olabileceğini hayal ediyorum. Dudağımı emiyorum. Benim elim de onunki gibi karnımdan aşağı, göbek deliğimin üzerine kayıyor. Aşağı doğru itiyorum ve parmaklarım beni ıslak ve kaygan bulduğunda sessizce nefes alıyorum - ve duştan değil.

Suyun altından çıkıyorum ve fayanslı duvara yaslanıyorum. Gözlerim kapalı ve parmaklarım klitorisimi okşuyor. Sessizce inliyorum ve onun olduğunu hayal ediyorum. Hâlâ yolun kenarında, onun bisikletine yaslanmış olduğumuzu hayal ediyorum. Şortumu indirdiğini ve eliyle amımı tamamen kapattığını hayal ediyorum. Ya da ağzıyla.

İnliyorum ve bir parmağımı dudaklarımdan arasına sokuyorum. Fanteziyi canlandırırken klitorisimi avucumun içine bastırıyorum - ağzı üzerimde. Elleri her yerimde. Beni bisikletin üzerine eğiyor ve sikini itiyor.

Nefesim kesiliyor, vücudumun gerildiğini ve titrediğini hissederken daha yüksek sesle inliyorum. Kendimi yanımdaki motel odasındaki kaba, tehlikeli yabancıya teslim etme fikri o kadar ateşli ki

Şimdiden. Daha hızlı ovuyorum, bacaklarımın titrediğini hissediyorum. Göbeğim sıkılaşıyor ve ayak parmaklarım düşün dibine doğru kıvrılıyor.

Bedenim kasılıyor, zevk patlamaya başlıyor. Ve aniden boşalıyorum.

Ve sonra da düşünüyorum. Kelimenin tam anlamıyla.

Ayaklarım düşün zemininde kayarken çığlık atıyorum. Duş perdesine doğru hamle yapıyorum ama perdeyi tuttuğumda lanet olası perde çubuğu duvardan kopuyor. Islak, çığlık çığlığa bir yığın halinde yere yuvarlanıyorum - yarısı yıkık duş perdesiyle kaplı.

Banyonun dışında gürültülü bir çarpışma oldu. Ben daha tepki veremediğim banyonun kapısı aniden kırılıyor. Nikolai içeri dalarken çığlık atıyorum, benzin istasyonunun otoparkında olduğu gibi gergin ve öfkeli görünüyor. Ama bu sefer elinde bir silah vardı.

Banyo taş gibi sessiz. Silaha bakarken nabzım güm güm atıyor. Sonra Nikolai'a. İçimde bir sıcaklık kaynıyor. Üstsüz, iri gövdesindeki her bir yivli, dalgalı kas şişkin ve sıkılmış. Ağız sulandıran her bir karın kası. O kalın, yontulmuş göğüs. Yontulmuş omuzlar ve pazılar. Onu kaplayan dövmelerden bahsetmiyorum bile.

"Belle," diye homurdanıyor. Gözlerimi kırıştıyorum, gözlerimi onun karın kaslarından çekip endişeli yüzüne dikiyorum.

"Ben..."

Bana doğru ilerliyor. Gözleri üzerimde geziniyor ve ben kızarıyorum. Çıplağım. Ama üzerimi örtmek için hareket etmedim. Silahı lavabonun üzerine koydu ve diz çöktü. Ben bir şey söyleyemeden, iri ve güçlü elleri duş perdesini ve çubuğunu yavaşça üzerimden çekiyor.

Gözleri utanmazca üzerimde geziniyor. Elleri altımdan kayınca inliyorum. Ayağa kalkıyor, zahmetsizce beni kollarına alıyor.

Dünya durmuş gibi görünüyor. Gözlerinin içine bakıyorum, ellerini çıplak tenimde hissediyorum. Nabzım kulaklarımda bir davul gibi gümbürdüyor. Ağzım kuruyor. Başım dönüyor.

"I..."

Birden ağız ağızıma yapışıyor. Beni duvara doğru ittiğinde hevesle inliyorum, dudaklarımı ona açıyorum. İnliyorum ve elim boynundan başının arkasına doğru kayıyor. Parmakları tenimi kazıyor ve sonra dili benimkini bulduğunda inliyor.

Vücudum dalgalanıyor. Ona duyduğum ihtiyaç beni tüketiyor ve arzularım içimin derinliklerinde tutuşuyor.

Nikolai kalın kalın homurdanıyor. Dönüp beni banyodan çıkarırken kasları bana doğru sarılıyor. Dudakları dudaklarımdan ayrılmıyor ve beni tekrar yatağa yatırırken inleyerek ona yapışıyorum.

Titreyen kalçalarımın arasına girerek üzerime doğru ilerliyor. Ağız benimkini açlıkla, tutkuyla yalayıp yutuyor. Bacaklarımı beline doluyorum, onun için yanıp tutuşuyorum; onu istiyorum. Her şeyi istiyorum.

Meme uçlarım göğsünün üzerinde sürükleniyor. Ağızlarımız açlıkla birbirini kavururken benim zevk iniltilerim onun derin iniltilerine karışıyor.

Ve sonra aniden geri çekiliyor. Yüzü karardı ve dudakları bir hırıltıya dönüştü. Dişlerini gıcırdatarak benden uzaklaşıyor ve yataktan kalkıyor.

Birdenbire çıplak olduğumun utanç verici bir şekilde farkına vararak dik oturuyorum. Yatak örtülerini üzerime çektim. Derinden kızarıyorum, ani durumum karşısında ruhumun ürperdiğini hissediyorum.

"Bu da neydi..." Mırıldanıyorum, yere bakıyorum.

"Hayır," diye homurdanıyor Nikolai, ona baktığımda başını sallıyor. Yüzü çizgili ve gölgeli görünüyor.

"Ne yok?"

"Hayır, ben erkek arkadaşı olan kızları
öpmem." Kaşlarımı çattım. "Benim erkek
arkadaşım yok-"

"Dünyadaki her dedikodu gazetesinin kapağında yer alan bir şeyden kurtulmak için yalan söylemek biraz zor, prenses."

Ağzım öfkeyle inceliyor. "Affedersiniz?"

Gözlerini deviriyor. "Özür dilerim, benim hatam. Sanırım bunun için para aldığınızda yalan söylemek değil, 'rol yapmak' oluyor. Belki de sadece kafan karışmıştır."

Ona ters ters bakıyorum. Yorganı da yanıma alarak yataktan sıvıştım. Hışımınla banyoya döndüm, kapının arkasına geçtim ve bornozu üzerime geçirdim. Sonra hışımınla dışarı çıktım.

"Siktir git buradan."

Muhteşem gözleri benimkileri yakıyor.

"Tamam." Dönüyor ama benim öfkem kabarıyor.

"O dergilerin bok dolu olduğu hiç aklına gelmedi mi?!"

Bana doğru dönüyor. "Öyle aslında," diye tersliyor. "Tıpkı profesyonel aktrislerin oldukça iyi yalancı olduklarını bir ya da iki kez fark etmem gibi."

Gözlerim kısıldı. "Az önce sana odamdan siktir olup gitmeni söylediğime eminim."

"Oh, hemen majesteleri. Yapabileceğim başka bir şey var mı-"

Onu odalarımız arasındaki bağlantı kapılarına doğru iterken öfkeyle tıslıyorum. Ondan uzaklaşırken yan tarafımı çarparak kapatıyorum. "Pislik herif," diye mırıldanıyorum, öfkeyle.

"Evet, ben de sana, tatlı yanaklar."

Nefesim kesildi. Dönüp kapıya baktım ve kaşlarımı çattım. Kapı kapanmamıştı çünkü benim tarafımdaki topuz ve mandal kapı çerçevesinden sökülmüştü.

"Kapımı sen mi kırdın?"

"Evet, öldürölüyormuş gibi çığlık attığınızda ve kapınız kilitli olduğunda böyle olur."

"Kilitlediğim için özür dilerim! Sadece yanımdaki odada küstah, silah taşıyan bir yabancı var!"

Bana bakıyor. Ben de ters ters bakıyorum.

"Yan tarafını kilitle."

"Kilitleyemem."

"Neden olmasın?!"

Omuz silkiyor. "Benim tarafımı da parçaladı." Gözlerimi deviriyorum.

"Neandertal."

"Çilingirler beni sever."

Gülüyorum. Ama hemen dudaklarımı kapatıyorum ve ona tekrar ters ters bakıyorum.

"Peki, odanızda kalın." "Evet, canım."

İnledim ve ondan uzaklaştım. Yatağıma doğru yürüyorum ve yatak başlığına yaslanıyorum. Televizyonumu açtım ve düşüncesizce kanalları çevirmeye başladım. Az önce yine öpüşmemişiz gibi davranmaya çalışıyorum. Az önce beni çıplak gördüğünü ve kollarıyla banyo duvarına yasladığını düşünmemeye çalışıyorum.

Bunun ne kadar ateşli olduğunu düşünmemeye çalışıyorum.

Birkaç dakika sonra televizyondaki beş kanalı da gezdim ama hiçbir şey bulamadım. Ekranımdaki reklam filminin sesini kısıyorum ve kulaklarımı odasının yarı açık kapısına doğru ayarlıyorum. Sessizdi.

"Peki kimi öpüyorsun?"

Bunu ağzımdan kaçırdığım anda yüzüm alev alev yanıyor. Bu, yakalamak ve geri itmek istediğiniz şeylerden biri.

boğazını. Ama artık çok geç. Dışarıda bir yerde.
Söylemişim.

Nabzım hızlanıyor. Bu yeni başladığım tehlikeli bir oyun.

"Affedersiniz?"

Nefesim kesildi ve başımı çevirdim. Nikolai kapı aralığında durmuş, beni süzüyordu. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve alt dudağımı dişlerimin arasında emiyorum.

"Hmm?"

"Beni duydun," diye homurdanıyor.

Tekrar yutkunuyorum ve omuz silkiyorum. "Öptüğü kızın erkek arkadaşı olup olmamasını umursamayan bir adama benziyorsun o kadar."

Gözleri kısılr. "Dikkatli ol," diye
homurdanıyor. Göbeğim sıkılaşıyor.

"Ve sen benim hakkımda hiçbir şey
bilmiyorsun." Gözlerimi deviriyorum.

"Tamam, genç olabilirim-" "Gerçekten on
sekiz yaşında mısın?"

İnce ince gülümsüyorum. "Belki mi? Yani, kim bilir? Ben
profesyonel bir yalancıyım."

"Belle..."

İçimi çektim. "Evet, on sekiz yaşındayım. Sanki
magazinciler bunun üstesinden gelebilirmiş gibi. Her
neyse, diyordum ki, genç olabilirim ama yıllardır
Hollywood'da yaşıyorum."

"Anlamı?"

"Yani neredeyse hayatımın yarısı boyunca tıpkı senin gibi adamlar bana asıldı."

Kaşlarını çattı. "Benim gibi olduklarından şüpheliyim."

"Kibirli mi? Ukala mı? Günün yıldızlarını sikmeye mi çalışıyorlardı?"

Başını sallayarak karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Dediğim gibi prenses, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Yani orada beni öpmekten başka bir şey yapmayacak mıydın?"

Ne yapıyorum ben? Nasıl bir oyun oynuyorum? Neden şu anda ateşle uğraşıyorum?

Nikolai'nin gözleri sertleşir. Ama sonra rahatça omuz silkiyor. "Eh, iyi bir öpücüktü."

Dudaklarım büzülüyor. "Gerçekten mi?"

diyorum ters bir şekilde. "Daha iyilerini de gördüm."

Gözlerimi deviriyorum. "Lütfen. Beni becerme fırsatını kaçırmazsın."

Nikolay derin derin güler. "Prensес, bu öpücükten sonra ikimizden birinin küçük külotunun ıslanacağına neredeyse bahse girebilirim."

Çenem düşüyor. Yüzüm yanıyor ve odaya girip alçak sesle hırlarken bedenim titriyor.

"Ve iç çamaşırı giymiyorum, tatlım."

Titriyorum, yüzüm sıcaktan zonklarken nefesimi içime çekiyorum. Yüzüm ve diğer yerlerim.

"Ben de değilim," diye karşılık veriyorum ona. "Yani, şah mat."

Nikolai kıkırdar ve başını sallar. "Orada yaptığın o küçük numaralar Hollywood erkeklerinde işe yarıyor mu bilmiyorum ama bende yaramıyor."

Ona ters ters baktım. "Ne tiyatrosu?"

"Lütfen. 'Tüh duşta kaydım' rutini mi?" Burnum kırışıyor. "Kaydım, göt herif!"

"Ne yapıyorsun?"

Dilim bağlanıyor. Yüzüm derin, kırmızı bir sıcaklıkla titreşiyor. Nikolai neredeyse muzaffer bir edayla sırtıyor.

"Beni mi düşünüyordun prenses?" "Hayal görüyorsun," diye mırıldanıyorum. "Ve iğrençsin."

"O kadar iğrenç ki, parmaklarınız bazı yerlerin ekstra temiz olduğundan emin olmak zorunda mı kaldı?"

Tüm vücudum sıcaktan zonkluyor. Göbeğim sıkışıyor ve bacaklarım birbirine kenetleniyor, umutsuzca aralarında biriken yapışkan ıslak ısı selini engellemeye çalışıyorum.

"İstediğin kadar iğrenç ve kaba olmaya çalışabilirsin," diye ince ince gülümsüyorum. "Bunu istediğin kadar çarpıtabilirsin. Ama ikimiz de biliyoruz ki parmağımı şıklatsam bir saniye içinde burada olursun."

Kıkırdıyor. "Bunu tersine çevirmişsin prenses."

"Sen bilirsin."

"Şey," diye gülümsüyor ve odalarımız arasındaki kırık kapılara doğru geri giderken omuz silkiyor. "Kıvrılırken yardıma ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun."

Şiddetle kızarıyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Ve sanırım bunun hayatının en unutulmaz öpücüğü olduğunu fark ettiğinde bana bir şans daha vermem için nereye yalvaracağını biliyorsun."

Nikolai bana sırtıttı. "Sanırım ilk kimin kırılacağını göreceğiz."

"Sanırım öyle," diye tersliyorum.

Omuz silkiyor. Gözlerinin çıplak bacaklarımda bir aşağı bir yukarı kaymasını görmezden geliyorum. İki kırık kapıyı da ardına kadar açık bırakarak odasına geri döndüğünde biraz titriyorum.

"Hey, çıplak olmamın bir sakıncası yok, değil mi?"

Nefesim kesildi, bakışlarımı kapı aralığına çevirdim. Nikolai orada durmuş bana sırtıyordu, üzerinde hala tişört yoktu ama belden aşağısı hala giyinikti.

Ne kadar kötü bir duruma düştüğümü fark ettiğimde yüzüm kızarıyor. Sırıttırıyor. "Kahretsin, bu çok kolay olacak."

"Siktir git," diye çıkıştım.

Omuz silkiyor, bana sırtıttırıyor. "Hey, madem ısrar ediyorsun prenses. Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Kendi odasına geri dönüyor ve beni ateşler içinde bırakıyor.
Boyumdan büyük işlere kalkıştım. Ateşle oynuyorum.

Gerçekten ama gerçekten durmak istemiyorum.

Dokuz Yıl Önce:

"HEY, NIKO!"

Mary's'deki onkoloji koğuşunun baş hemşiresi Samantha bana gülümsüyor. Son bir aydır burayı neredeyse her gün ziyaret ettiğimden beri hep gülümsüyor.

"Hey, Samantha," diye mırıldanıyorum. Bu onu son görüşüm olacak. En azından uzun, çok uzun bir süre için.

Kaşlarını çattı. "Hey, yakında donanmaya falan katılacaksın, değil mi?"

"Denizciler."

Plan asla bu değildi. Yüce ya da değil, "Plan" sağlam bir sicil elde edene kadar New York'ta ringe çıkmaktı. Sonra unvan maçlarına çıkmaya başlayacak, zirveye çıkmak için ne kadar uzun süre ve ne kadar çok çalışmam gerekiyorsa o kadar uzun süre sınıfımın üstünde yumruk atacaktım.

Dediğim gibi, yüce bir plandı. Ama lanet deniz piyadelerine katılmayı içermiyordu.

Ama bu, geçen yıl agresif göğüs kanseri annemi almadan önceydi. Bu, cssem ve gücümün yanlış kişiler tarafından fark edilmeye başlamasından ve aptalca işlere bulaşmamdan önceydi. Bu, beni en az beş yıl hapse atacak ve unvan yarışımı sona erdirecek bir içki dkknı soygununa neredeyse yakalanmadan önceydi.

İşte o zaman Bay Palmer beni sert bir "İsa'ya gel" konuşması için oturttu. Bana baskı yapmadı, hatta orduya katılmamı istemedi. Ama onun yetişme çağında işlerin ne kadar zor olduğunu ve orduya katılmanın onu hapisten nasıl kurtardığını duymak? Duymak istediğim tek şey buydu.

Ayrıca, Bay P. de bir denizciydi. Başka kime katılabilirdim ki?

"Ahh, işte buydu." Glmsyor. "Pekala, temel eğitime gideceğın zaman bana haber vermen gerekecek!"

Boğazımı temizliyorum. "Aslında yarın."

Gözleri genişledi. "Ah?" Üzgün görünüyor. "şey... kahretsin Niko." Glmsyor. "Seni özleyeceğiz, buralarda."

"Hey, geri geleceğim."

Glmsyor. İkimiz de gereğı

biliyoruz. "Uyanık mı?"

Başını sallıyor. "Evet, uyandı. Bu öğleden sonra oldukça iyi."

Sadece başımı salladım. "Teşekkürler."

"Gitmeden önce hoşça kal demeye
gelirsin, değil mi?" Sırıttıyorum.

"Gelirim."

Koridorun sonunda Bay Palmer'ın kapısını çaldım.

"İçeri gel!"

Beni görünce sırttı. "Hey, evlat." "Nasıl
gidiyor, Bay P?"

Gözlerini deviriyor. "İşerken acıyor ve ilaçlar sürekli
işememe neden oluyor. Yani bu eğlenceli."

Sırıttıyorum. O da
sırıttıyor. "Toplandın
mı?" "Evet, efendim."

Kıkırdıyor. "Efendim? Bu 'efendim' saçmalığı da
ne?" "Talim çavuşları için alıştırmayı yapıyorum."

Gülüyor, sonra hırıltılı bir şekilde yanını tutuyor. Ama ona
doğru ilerlediğimde beni el sallayarak uzaklaştırıyor.

"Hayır, ben iyiyim. Ben iyiyim." Sırt çantama bakarak
başını salladı. "Kasetleri getirdin mi?"

"Bunu biliyorsun."

Sırıttıyor. "Tabii ki. Önce kimi izleyeceğiz?"

"Tyson Ferguson'a karşı, tabii ki," diye sırtarak köşedeki
videoya doğru ilerliyorum.

Bay Palmer inliyor. "Hadi ama, yine mi bu saçmalık?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bu onun en iyi dövüşlerinden biri. Nokta."

İç çekiyor. "Gerçekten ölmek üzere olan bir adama lanet olası Tyson'ı mı izleteceksin?"

Donup kaldım. Rol yapmaya çalışıyorum ama Bay Palmer yakalıyor. "Sakin ol evlat. Bugün yumruk atmaya niyetim yok."

Ona tekrar baktım. "Ne var biliyor musun? Siktir et. Ali'ye karşı Frazier'ı getirdim."

"Şimdi de sen konuşuyorsun!"

Her şeyi eski VHS kasetinden izliyoruz. İşimiz bittiğinde geç olmuştu. Samantha benim için kuralları esnetiyor olsa da ziyaret saatini çoktan geçtiğimi biliyorum.

"Yarın otobüse binmeden önce kontrol edeceğim." Bay Palmer başını sallar. Kaşlarını çatar ve yere bakar.

"Hey, bu sadece basit bir şey. Eğer senin lanet ayak bileği ağırlıklarını ve o lanet çiğ yumurta ve acı biber diyetini kaldırabiliyorsam, her şeyi yapabilirim, değil mi?"

Sırıtıyor. Ama hala bulutlu görünüyor.

"İyi misin?"

Bana baktı. Sonra köşedeki dolabı işaret etti. "Oradaki siyah ayakkabı kutusunu almak ister misin?"

Kaşlarımı çattım. "Evet, tabii." Üst raftan aldım ve geri götürdüm. Bay Palmer uzun süre ona bakıyor. Kapağa dokunuyor ama sonra başını sallıyor.

"Ne var biliyor musun? Unut

gitsin." "O da ne?"

"Bir şey yok, evlat."

Kaşlarımı çattım. "Bay Palmer-"

"Yanılmışım. Şimdi zamanı değil, güven bana." Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Bekleyebilir."

Ona merakla bakıyorum. "Emin misin?"

"Olumlu." Gülümsüyor ve sonra kaşları çatılıyor. "Dinle evlat... Yarın bana yeni bir ilaç verecekler. Gitmeden önce gelmeni istiyorum, ama sadece..." kaşlarını çatıyor. "Bak, eğer kafam dumanlı ve kendimde değilsem-"

"Bay P, endişelenmeyin, ben-"

"Çeneni kapatıp bir saniye için seninle ne kadar gurur duyduğumu söylememe izin verir misin?"

Sırıyorum. "Misafirim ol."

"Hayır, buydu." Sırıyor. "Seninle gurur

duyuyorum, evlat." "Borçluyum-"

"Bana ağlamaklı davranma," diye kıkırdıyor. "Eğer ağlamaklı bir şekilde ortaya çıkarsan seni temel eğitimde çiğnerler."

Gözlerimi deviriyorum. "Pekala

ihtiyar." Gülüyor.

"Yarın kontrol edeceğim."

"Hey, antrenmanda kendine dikkat et." "Eğer senin saçmalıklarına katlanabilirsem-"

"Benim saçmalıklarım, jarhead eğitime kıyasla çocuk oyuncağı, Niko. Bunu atlatırsan ringde bir canavar olacaksın. Deniz Piyadeleri'yle mücadele edersen o koca Tyson'a bile kafa tutarsın."

Kıkırdıyorum. "Ya Ali?"

Homurdanıyor. "Hayal kurmaya devam et, evlat. Hayal kurmaya devam et."

Burada:

"Belle Bardot Russian Bratva" Google aramamın onuncu sayfasına geldiğimde pes ettim. Yani bu pek de adli bir araştırma sayılmaz. Ama siktir et. Hayatım boyunca onun nasıl Volkov'un mal varlığı olarak kabul edilebileceğini anlayamadım.

Yine de bana onun geçmişi hakkında bir fikir veriyor. Sanırım Amerika'nın ve dünyanın geri kalanının çoğu bunu on yıldır çıkan bayağı ünlü dedikodu dergilerinden zaten biliyor. Ama benim için hepsi yeni. Ayrıca biraz aydınlatıcı olmaktan da öte.

Zengin ve ünlü olarak doğmadı. Hollywood yapımcısı ya da rock yıldızı bir ailesi yok. Aslında tam tersi. Kendini iyi hissettiren filmlerdeki köylü kızından başarı hikayesine benziyor. Sadece o gerçek bir anlaşıma.

Babası yok, porno çektiği söylenen uyuşturucu bağımlısı bir anneyle büyümüş. Yemek kuponlarıyla yaşamış ve annesi aşırı dozdan ölünce teyzesinin yanına gitmiş.

Ve sonra, yıldırım çarptı. Dört Akademi Ödülü kazanan bu filmde kız karakter olarak küçük bir rol aldı. Sonra bir romantik komedide Clooney, Pitt ve Diaz'ın karşısında oynadı. Ondan sonra da herkesin tanıdığı bir isim oldu. Şimdi Hollywood'un en büyük yıldızlarından biri.

Onunla ilgili Wikipedia makalesine ve bulabildiğim daha az utangaç röportajlara göz gezdiriyorum. Görünüşe göre Belle, sevimli ama şımarık çocuk karakteri olarak kendine bir isim yapmış

-Kahramanın tek satırlık kızı; bu tür şeyler. Ama birkaç yıl önce vites değiştirdi.

Birdenbire Los Angeles'ta seksi görünmeye başladı. Kaşlarımı çattım. Dört ay önce on sekiz yaşına girdiğini düşünürsek, bu kelimeyi rahatça kullanabileceğimden bile emin değilim. Ama olan oldu. Sahilde skandal bikinileriyle paparazziler tarafından çekilmeye başladı. Ve şu Daniel Crew denen pislikle çıkmaya başladı.

Telefonuma bakıyorum, gözlerim ikisinin fotoğraflarında bir delik açıyor. Çocuk tam bir pislik gibi görünüyor. Dangalak saçlar, kendini beğenmiş, dangalak bir sırıtış ve cidden dangalak dövmeler.

Ama tabii ki insanlar aptal ve bu boku yiyorlar. Görünüşe göre, okuduğum bir blogda ifade edildiği gibi, "gerçek bir kötü çocuk" olarak ün yapmış. Gözlerimi deviriyorum. "Kötü "nün diyet kolası gibi.

Gözlerim ikisinin el ele kameralara gülümsedikleri fotoğrafları tarıyor. Midemin çukurunda yarattığı donuk, zonklayan öfke topundan nefret ediyorum. Ve onun yanağını öptüğü bir fotoğrafta ortaya çıkan kıskançlık duygusu karşısında gözlerimi kendime devirmek istiyorum.

Ama dışarıda hiçbir şey yok, tek bir resimleri bile yok.

-El ele tutuşmaktan ya da onun yanağını öpmekten başka bir şey yapmadı. Kaşlarımı çattım. Belki de bunun sadece uydurma bir medya olayı olduğu konusunda doğruyu söylüyordu. Kaşlarımı çatıyorum ve yine de ikisinin fotoğrafından uzaklaşıyorum.

Onun daha yeni resimlerini aratıyorum. Sonuçlar çıktığında dişlerimi sıkıp inliyorum. Kahretsin. İlki o derginin kapağında gördüğüm fotoğraf - kırmızı bikinili, memelerinden güneş kremi damlıyor ve altında "O Yasal!" manşeti var.

Kalın bir şekilde homurdanıyorum. O yasal. Tanrıya şükür.

Daha fazla fotoğrafını karıştırdıkça sikim kabarıyor. Tanrım, onu bilinen şımarık ve sevimli halinden uzaklaştırıp "seksi" göstermeye çalışmak için gerçekten ellerinden geleni yapıyorlar. Mesele şu ki... Dişlerimi sıkıyorum ve kot pantolonumda şişen şişkinliğe bakıyorum.

Tüm bu "onu seksileştirme" olayı mı? Evet, işe yarıyor.

Belle'in bikinili, bir erkek dergisi için yarı zevkli iç çamaşır ve daha pek çok görüntüsü telefonumun ekranında geziniyor. Ama sonunda inleyerek telefonu yatağa bırakıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Sakinleşmeliyim yoksa onun yanındaki odada, aramızdaki kapılar açıkken uyumaya asla dayanamayacağım. Ve aramızdaki küçük yarışma havada cızırdarken? Evet, sakinleşmem lazım.

Arama sonuçlarına bir kez daha bakıyorum. Ama sonra gözüme bir şey çarpıyor; benim bile bildiğim ünlü bir blogun başlığı.

Belle Bardot her şeyini mi sergiliyor?!?

Çenem sıkıştı. Üzerine tıklıyorum ve öfkem artıyor. Çok fazla ünlem işareti ve lanet olası emojilerle dolu korkunç bir şekilde yazılmış "makaleye" göre, birisi Belle'in bulutunu falan hacklemiş. Ve çıplak fotoğraflarını yayınlamakla tehdit ediyorlar.

Gözlerim hacker'ın çoktan oraya koyduğu bulanıklaştırılmış "teaser" üzerinde geziniyor. Kaşlarımı çattım. Ne oluyor lan? Görüntü o kadar bulanık ki, kelimenin tam anlamıyla herhangi bir şey olabilir. Bir sepet patates kızartması ya da bir yığın yaprak olabilir.

Ama yine de. Birinin böyle bir şey yapabileceği fikri beni çok öfkeliyor. Bu hacker ve onun gibi zavallı pisliklerin peşine düşüp herkesin aval aval bakması için çıplak fotoğraflarını internette yayınlamak istiyorum. Bu küçük pislik herifin taşaklarını dünya çapında internete koyalım ve o zaman ne kadar kendini beğenmiş olduğunu görelim.

Odasından gelen bir çeşit ıslık sesi duyuyorum. Ayağa kalktım ve odasını görene kadar yerde yürüdüm.

Kahretsin. Nefesim kesildi. Sikim kotuma çarpıyor.

Belle ılık çalıyor. Styeni ve dantelli küçük tanga klotuyla. Gözlerim kısıldı. enem gıcırđıyor ve taşaklarım şişiyor. Odanın içinde hoplayıp zıplıyor -kelimenin tam anlamıyla hoplayıp zıplıyor -Göğüsleri zıplıyor ve davul gibi sıkı kıcı kulaklıklarındaki müzikle esneyip sallanıyordu.

Döndü ve beni açık kapıdan bakarken yakaladı. Ve sırtıttı.

Benimle taşak geçiyor. Oyun oynuyor ve işe yarıyor. Hâlâ sırtıtıyor, kulak tomurcuklarını çıkarırken çıplak olduğu gerçeğini örtmek için hiçbir şey yapmıyor.

"zr dilerim, sizi rahatsız mı ettim?" Gözlerini masumca kırpıştırıyor. Böyle devam ederse, onu yatağın üzerine yatırıp "masumiyetini" sikip atacağım.

Ama bir şekilde kendimi tutuyorum. Sinirlerime hakim olup içimdeki canavarı ısıırıyorum.

"Ben mi? Hayır," diye omuz silktim. "Daha önce görmediğim bir şey değil."

Gülümsemesi kaybolur. Dudakları büzülüyor. Kızgın görünüyor ve ben sırtıtıyorum. İçimden bir ses "Hollywood'un en seksi kızının" erkeklerin ona "iyisin" demesine alışık olmadığını söylüyor. Benim durumumda bu tamamen uydurma olsa bile. O iyiden de te. O mkemmek.

O lanet bir tanrıça.

Ama sonra kendini yakalamış gibi görünüyor. Omuzlarını geriye atıp göğüslerini dışarı çıkarıyor. Bardakları dantelli ve tüllü,

ve meme uçlarının pembeliğini tam anlamıyla görebiliyorum. İnliyorum ama soğukkanlılığımı koruyorum. Zar zor.

"Biliyor musun, tek yapman gereken kapı aralığından geçmek," diye sırtıyor. "Bilirsin, yenilgiyi kabul etmek?"

"Aynısı senin için de geçerli."

"Böyle bir şey olmayacak."

Sırtıyorum. "Aynen."

Dili yavaşça dudaklarını ıslatmak için dışarı kayıyor. Parlak mavi gözleri dumanlı, şehvet dolu bir sıcaklıkla doluyor. "Seni rahatsız etmediğime emin misin? Bir şeyler giyebilirim," diye mırıldanıyor.

Omuz silkiyorum. "Hey, sen bilirsin prenses."

"Tamam!" Parlak bir şekilde söylüyor. Dönüyor ve kulaklıklarından birini düşürüyor. Suratını asıyor. "Ah, lanet olsun." Belle yavaşça dönüyor ve dizlerini bükmeden uzanıp kulaklığı yerden alıyor ve bana mükemmel, gerçekten mükemmel, sıkı, yumuşak, baştan çıkarıcı, dantelli tangasıyla tam ortadan ikiye ayrılmış poposunun tam görüntüsünü veriyor.

Dişlerim gıcırıyor. Hırıltı boğazımda gümbürdüyor.

Çok şey kaldıracabilirim. Ama lanet olsun, dünyanın en ünlü pop yıldızına bakıyorum, iç çamaşırlarıyla. Benim için eğiliyor. Erkekler bunun için adam öldürür.

İNliyorum ve elimi yumruk yapıp yanıma koyuyorum. Ama bu şekilde kırılmayacağım. Burada tehlikeli bir oyun oynuyor. Ama kırılan ben olmayacağım.

Arkamı dönüp uzaklaştığımda hâlâ domalmış bir şekilde horoz-alaycılık oynamaya çalışıyordu. Ona aval aval bakmadığımı fark ettiğinde nefesinin altından mırıldandığı "ne oluyor lan" sesini duyduğumda sırtıyorum. Ama kot pantolonumu ve boxer'ımı çıkarıp yan tarafından görüş alanına fırlattığımda nefesini içine çektiğini duyuyorum.

"Ben sadece duş alacağım. Senin için uygun mu prenses?" Sesleniyorum.

"Soğuk bir tane olsa iyi olur," diye karşılık veriyor.

Kıkırdıyorum ve banyoya giriyorum. Soğuk bir tane almalıyım. Ama ben güzel ve sıcak tutuyorum. Ne de olsa daha önce yedi kişiyi öldürdüm. Ama spreyin altında sabunlanırken düşündüğüm şey bu değil.

Onu düşünüyorum. Benim için eğildiğinde külotunun küçük amına ne kadar sıkı yapıştığını düşünüyorum. Dergi çekimlerini ve göğüslerinden damlayan güneş kremini düşünüyorum.

Bacaklarımın arasında şişmiş ve müstehcen bir şekilde zonklayana kadar sikim kalınlaşıp sertleşirken inliyorum. Etrafına sabunlu bir yumruk sarıyorum ve sessizce tıslıyorum. Ama sonra elimi bırakıyorum ve başımı sallıyorum.

Bu kadar yeter. Kaç yaşındayım, on dört mü?

Durulandığımda hala sertleşmiştim. Çıkıp kurulandığımda hâlâ zonkluyordum. Odalarımız arasındaki kapılar hâlâ açık ve ben sırtıyorum. Bu lanet oyunu iki kişi oynayabilir.

Çıplak ve kaya gibi sert, açık kapıya doğru yürüyorum. Gözlerim ona takılınca kapıya yaslandım. Yatağının üzerinde uzanmış, telefonunda geziniyordu. Yüzüstü yatıyor, bacakları bitişik, kızı kapıya doğru. Ve hala lanet sütyeni ve külotu içinde.

"Yedek havlunuz yok, değil mi?" "Hayır, ben-"

Omzunun üzerinden bakmak için döndü ve çenesi düştü. Yüzü kıpkırmızı kesiliyor ve gözleri o güzel kafasından fırlayacak gibi olurken bakışları doğrudan sikime takılıyor.

"Hayır mı? Havlu yok mu?"

Yutkunuyor. Hâlâ kalın, zonklayan sikime bakıyor. Dili dudaklarını ıslatıyor. Ama sonra kendini yakalamış gibi görünüyor. Gözlerini hızla benimkilere doğru çekerken bir "eep" sesi çıkarıyor, yüzü hala sıcaktan zonkluyor.

"Um..."

Muzaffer bir edayla sırtıtıyorum. "İyi misin, prenses?"

"Peki," diye hızlıca geveliyor. Gözleri tekrar dalmaya başlıyor ve gözlerime bakmalarını sağlamak için harcadığı gücü neredeyse görebiliyorum.

"Telaşlı görünüyorsun. Bir şey giymemi ister misin?"

"I-"

"Hala Hollywood'daki tüm erkekler gibi mi?"

Kızarıyor ve dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. Yavaşça bacaklarını altına kıvrır ve oturur. Motel yatağının kenarına oturmak için hareket eder. Yüzü kıpkırmızı, gözleri kocaman ama nereye bakacağını bilemiyor. Gözlerini tekrar gözlerime doğru çekmeye çalışmadan önce sikime doğru düşmeye devam ediyorlar. Hafifçe titriyor ve elleri yatağın kenarını kavırıyor.

Her nasılsa, yatağın üzerine örtülmüş boğucu bir baştan çıkarıcıdan gergin, masum bir kız öğrenciye dönüşmüş. Neredeyse korkmuş görünüyor. Bir an kaşlarımı çattım ve acaba çok mu ileri gittim diye düşündüm. Ünlü seks kedisi ya da değil, o daha genç. On sekiz yaşında. Onun kabadayılık gösterisini ve küçük bir şaka yapmaya çalışmasını, aslında olmadığı gerçek bir anlaşma olarak almış olma ihtimalim var.

"Bir havlu alacağım," diye mırıldanıyorum sessizce o titrediğinde. Evet, lanet olsun, bu alay oyununu çok ileri götürdüm.

Gitmek için dönüyorum. Ama Belle bacaklarını yavaşça açıp hafifçe aralayınca duruyorum. Bakışlarım ona geri dönüyor. Yüzündeki pembeliği görüyorum. Sütyeninin tüllü dantel kaplarına karşı meme uçlarının nasıl sert ve pembe olduğunu görüyorum.

Külotunun üzerinde, tam kalçalarının arasındaki kararmış, ıslak lekeyi görüyorum.

Yutkunuyor, titriyor. Gitmem gerektiğini biliyorum. Gitmem gerekiyor. Kendimi bu kapı aralığından çekmeli, kapıyı bir mobilya parçasıyla barikatla kapatmalı, mastürbasyon yapmalı ve bu boku hemen kapatmalıyım.

Ama hareket edemiyorum. Gözlerimi ondan kaçıramıyorum bile. Ona açlıktan ölüyormuşum gibi bakıyorum, o ise her tarafa yayılmış bir yemek. Aramızdaki hava cızırdıyor gibi. Oda daha sıcak. Nabzım kulaklarımda hipnotik bir vuruşla gümbürdüyor. Ellerim kenetleniyor ve sonra tekrar kenetleniyor.

"Hayır," diye mırıldanıyor
fısıltıyla. Çenem sıkıştı. "Neye
hayır?"

"Hayır," diye yutkunuyor. "Sen Hollywood'daki tüm erkekler gibi değilsin," diye fısıldıyor. "Hollywood'daki hiçbir erkek gibi değilsin."

Belle sırtını birazcık kamburlaştırırken dişleri yine dudağının üzerinde geziniyor. Dudağı yine dişlerinin arasında sıkışıyor ve bükülüyor. Ve bu sefer bardağı taşıran son damla oluyor.

Beynim sinyali gönderiyor. Bacaklarım tepki veriyor ve kapı çerçevesinden geçip onun odasına giriyorum. Belle'in nefesi kesiliyor. Sessizce inliyor ve gözleri tekrar yüzüme kaymadan önce ayaklarıma düşüyor.

"Kaybettin," diye fısıldıyor kısık sesle, ben ona doğru kararlılıkla ilerlerken. Nefesi kesiliyor ve yatağa geri kayıyor, dudağını ısıyor, ben ona doğru hışımla ilerlerken dirseklerine dayanıyor. Bacaklarının arasına girip üzerine eğildiğimde, yüzümü ve dudaklarımı onunkinden bir santim uzağa götürdüğümde Belle inliyor.

"Sen öyle diyorsan," diye homurdanıyorum. Elim ensesindeki saçlarına kayıyor ve bir avuç yakalıyor. Ama ağzım onunkine yapıştığında ve onu derinden öptüğümde

iniltisi bastırılıyor.

Yumuşak dudaklarını hissetmek tatlı bir rahatlama gibi. Barajın yıkılması gibi. Ağzının içine doğru hırlıyorum, onun tatlılığını tadıyorum. Bana karşı titriyor ama aynı zamanda onu yatağa geri ittiğimde çok istekli bir şekilde inliyor. Elleri bana dokunmak için hareket etmeden önce yorganın üzerinde bocalıyor.

Yumuşak, küçük parmakları pazularımın üzerinde geziniyor. Elim saçlarında sıkılaşıyor. Diğeri kalçasına iniyor. Başparmağım külotunun danteline sürtünüyor. Belle ağzıma doğru inliyor. Elleri daha da cesaretleniyor. Beni tutkuyla öperken ellerinden biri çenemi kavlıyor. Diğeri kaburgalarımın doğru hareket ediyor. Daha aşağıya itiyor, ama sonra çok aşağıya inmeden kendini yakalıyor gibi görünüyor.

Yine de kendimi yakalayamayacağım.

Onu derinden öpüyorum, dilini dudaklarımın arasına alıyorum. İnliyor ve bana karşı titriyor. Vücudu benimkine bastırmak için yükseliyor. Elimi külotunun beline doğru kaydırıyorum. Parmaklarım külotun altından kayıyor ve Belle inliyor. Karnı elime karşı geriliyor ve elimi daha derine kaydırıyorum.

Çok pürüzsüz; çok yumuşak. Çok ipeksi. Elim külotunun altına girip tümseğini avuçluyor. Kalın parmağım dudaklarını okşuyor ve ağzına doğru hırlıyorum. O kadar ıslak ki, benim için inanılmaz derecede ıslak ve kaygan. Parmağım içine doğru itiyor. Belle yüksek sesle inlemek için ağzımdan uzaklaşıyor. Ama sonra dudaklarını tekrar benimkilere yapıştırıyor.

Parmağımı içine sokup çıkarırken nefes nefese bana yapışıyor. Kayganlığını yukarı çekiyorum ve parmağımı onun etrafında yuvarlıyorum

ağrıyan sert klitorisi. Kalçaları benimle birlikte hareket ediyor, açgözlölükle elimi itiyor. Daha fazla baskı uyguluyorum ve tırnakları derime batıyor.

"Ben mi kaybediyorum?" Homurdanıyorum. Karşılık olarak sadece inliyor, bana karşı titriyor. Sikim kalçasına o kadar sert dalgalanıyor ki, yumuşak teninin üzerine precum sızdırıyor. Klitorisini daha hızlı ovuyorum. Belle dudaklarımdan tekrar uzaklaşırken ciyaklıyor. Haykırırken yüzü zevkten buruşuyor.

"Aman Tanrım..." diye inliyor.

Elimi külotundan çekiyorum. Gözlerini açıp şaşkınlık ve şehvetle bana bakıyor. Parmağımı dudaklarıma götürüyorum ve yavaşça etrafına sarıyorum. Sıcak küçük amının tatlılığını parmağımdan emiyorum ve derinden inliyorum.

"Kaybetmenin tadı çok güzel prenses."

Onu sertçe öptüğümde inliyor. Elim tekrar külotuna kayıyor. Ama bu sefer belinden tutup aşağı çekmeye başlıyorum. Dudaklarım da onlarla birlikte aşağı iniyor. Çenesini öpüp emiyorum, sonra boynunu. Sırada köprücük kemiği var ve inliyor.

Parmaklarım sütyeninin önündeki kopçayı açıyor. Dolgun göğüsleri serbest kalıyor ve ben hırlıyorum. Ağzım açlıkla dudaklarımdan arasında bir meme ucunu emiyor. Belle zevkle haykırıyor. Ağzıma aç bir şekilde çaresizce inlerken sırtı kemerli.

Bir meme ucundan diğetine geçiyorum. Külotu dizlerindeyken elimi kalçalarının arasına kaydırıyorum. O benim için inlerken parmaklarım tekrar dudaklarında geziniyor. Klitorisini ovuyorum

Dilim pembe bir meme ucunun üzerinde dans ederken. Ama sonra daha aşağıya iniyorum.

"Oh siktir... oh siktir..." diye inliyor.

Ağzım yumuşak karnını hafifçe öpüyor. Kalçaları tekrar kalkıyor. Sızlanmaları daha da çaresizleşiyor. Vahşice sırtıyorum: Onunla alay ediyorum.

Dalga geçilmeyi hak ediyor.

Gittikçe alçalıyorum. Külotunu sonuna kadar çekip çıkarıyorum ve bacaklarını iyice ayırdığımda Belle'in nefesi kesiliyor. Yere dizlerimin üzerine çökmeden önce ağzım kalçasında kırmızı bir emme izi bırakıyor. Yukarı bakıyorum ve birden aç ağzımın tam önünde duran son derece mükemmel, muhteşem küçük amcığını görünce inlemeye başlıyorum.

Pembe, pırıl pırıl ve sırılsıklam ve onu tamamen yutmak üzereyim.

Ağzımı amına dayadığımda Belle sarsılıyor ve çığlık atıyor. Dilim dudaklarını ayırarak üzerinde geziniyor. Yemin ederim neredeyse boşalacaktı.

"Hassiktir!" Ciyaklıyor. Elleri utanmadan saçlarıma kayıyor ve beni sıkıca kavlıyor. Kalçaları sallanıyor ve yatağın üzerinden ağzıma doğru sıçrıyor. Homurdanıyorum ve dilimi onun içine itiyorum, onu tatmak için derinlere dalıyorum.

Zevkle inliyor ve ağzımın altında kıvranıyor. Onun tatlılığı dilime doluyor ve lanet çenemden aşağı damlıyor. Onu derinden tadıyorum ve dünyadaki son yemeğimmiş gibi nektarını içiyorum.

Dudaklarım klitorisinin etrafında kenetleniyor. Dilim ağrıyan yumrunun etrafında dönüyor ve dans ediyor. Belle başını geriye atıyor, çılgınca inliyor. Zevk çığlıkları motel odasını dolduruyor ve vücudu benim için kıvranıyor. Tatlılığı yüzümü kaplıyor ve zevk sesleri beni çok sertleştiriyor.

Yumruğumu sikimin etrafına sarmak için uzandım. Klitorisini dillerken kendimi yavaşça okşuyorum. Dilimi daha hızlı, daha sert hareket ettiriyorum. Belle'in inlemeleri daha da yükseliyor ve nefessiz kalıyor. Vücudu sıkışmaya ve kenetlenmeye başlıyor. Gözlerim karnından yukarıya, göğüslerinin üzerinden yüzüne doğru kayıyor ve yüzünü buruşturmaya başlıyor.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Gooooooooodd!!"

Zevkle çığlık atıyor. Birden tüm vücudu yataktan fırlıyor. Kalçaları ağzıma çarpıyor ve parmakları saçlarımı acıyla kavıyor. Orgazmının dalgaları dilimi tatlılıkla doldururken haykırıyor.

Dilim dudaklarının arasından yukarı doğru çıkıyor, klitorisine çarpıyor ve onu zevkten inletiyor.

Onu böyle istiyorum: benim için titriyor. Nefes nefese ve damlayarak. Koca sikimi sonuna kadar içine gömmem ve gerçek bir erkeğin onu nasıl daha fazlası için yalvartabileceğini göstermem için çaresiz.

Kollarını başının üstünde tutarken hırlayarak üzerine doğru ilerliyorum. Dudaklarım hevesle onunkilere çarpıyor. İnliyor, beni öpüyor ve dudaklarımda kendini tadıyor. Dizlerim bacaklarını ayırıyor. Şişmiş sikimin başı uyluğunun üzerinden kayarak

Nefesi kesildi. Kalçalarını döndürerek başının dudaklarına sürtünmesine izin veriyorum.

Belle titriyor ve nefesi kesik kesik gelmeye başlıyor. İnliyorum, tam da istediğim gibi-

"Sadece yavaş git, tamam mı?"

Donup kaldım. Ne söylediği değil. Nasıl söylediği. Boğucu bir tonda mırıldanmıyor. Beni kışkırtmak için masum bir sataşma değil.

Seks kedisi rolü gitti. Kendine aşırı güvenen kibirli hali artık yok. Büyük mavi gözlerine bakarken kaşlarım çatılıyor. Gerginlik görüyorum. Biraz korku görüyorum. Ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadığını görüyorum.

Vay anasını.

Geri çekiliyorum. Yüzü çöktü. "Bekle-"

"Bunu daha önce yaptın mı?"

Göz kırpıyor. Kalın kalın yutkunuyor. "Ne... Yani, tabii ki ben-"

"Belle."

Yüzü daha da kızarır ve ısınır. Kaşları k ı r ı ş ı y o r ve gözleri kapanırken başını yana çeviriyor.

"Hayır."

Hay sikeyim. Ayağa kalkmaya başladım ama elleri beni tuttu. "Bekle, lütfen. I-"

"Hiç şansın yok-"

"Ben de seni istiyorum, tamam mı?!" Ağzından kaçırıyor.
"Lütfen, sadece devam et-"

"Bakire misin?"

Dudağını ısıırıyor. "Yani..."

"Bu oldukça basit bir evet ya da hayır cevabı,"
diye homurdanıyorum. Gözleri kapanıyor. Başını
sallıyor.

"Evet."

Ondan uzaklaşıyorum. Bunu yapmaktan nefret ediyorum
ama bunu yapamam. Zaten uçurumun kenarındayım. Ama
bunu yapamam. Belki de istiyorum, çaresizce. Belki de
aletim onu ilk kez alma ihtimaliyle hiç olmadığı kadar
sertleşiyor - o sıcak küçük amcığa itiyorum ve ilk kez
açıldığını hissediyorum.

Ama yapamayacağımı biliyorum.

Nefes nefese, sendeleyerek yataktan kalktım. Gözlerim
onun üzerinde geziniyor. Onu çok istiyorum. Ama
yapamıyorum. O adam olamam. Yasal olmayan küçük bir
kıza sarkan ve onu yatağa çekerek almaması gereken bir
şeyi alan yaşlı bir adam daha olamam.

"Bekle-"

"Gitmem gerek."

Dönüyorum, onun odasından çıkıp kendi odama girerken
attığım her adımdan nefret ediyorum.

İki yıl önce:

"BELLE."

Jim'in ofisinin cam duvarından dışarıdaki reklam panosuna bakıyorum. Yeni bir filmin reklamı ve adını görüyorum ama okumuyorum.

"Belle?"

Kaşlarımı çatıyorum, başlığı onuncu kez tekrar okuyorum. "Belle?"

Gözlerimi kırpıştırıp uzaklaştırıyorum. Jim masasının üzerinden kaşlarını çatarak bana baktı.

"İyi misin?"

Başımı salladım. "Tamam."

Ama iyi değilim. İki ay oldu ve iyi olmaktan çok uzağım. Ama gerçeği biliyorum. Bir dönüm noktasında olduğumu biliyorum.

kariyerimde bir nokta. Şimdi yas tutmak için bile gazı bırakırsam, yolculuk biter.

"Bak, ne var biliyor musun?" Jim başını sallıyor. "Bunu atlıyoruz."

"Hayır, Jim-"

"Ben ciddiym. Belle, tabağında çok fazla şey var ve işlemen gereken çok şey var."

"Ben iyiyim."

"Değilsin," diyor nazıkçe. Jim saldırgan olabilir ve zaman zaman bu işin insani yanından biraz uzak kalabilir. Ama kötü bir adam değil. Israrcı olmak onun işi. Bana ve diğer müşterilere yararlanılacak varlıklar olarak bakmak onun işi. Bu yüzden Los Angeles'taki en iyi menajerlerden biri.

"Bak, sadece iki ay oldu. Teyzen de benimle aynı fikirde olurdu. Biraz yavaşlamalısın. Onu onurlandırmak ve onu anlamak için birkaç ay ayır-"

"Jim," diyorum sessizce. Kaşları kalkıyor. "İkimiz de biliyoruz ki birkaç ay sürerse her şey biter."

Ağzı bükülüyor. Bu onun "üzgünüm ama evet" demenin sözsüz yolu.

İki ay önce, yumurtalık kanseri teyzem Celine'i aldı. İşin acımasız ironisi, zaten bir tür yumurtalık sorunu nedeniyle çocuk sahibi olamamasıydı. Sonra gidip onu öldürdüler.

O zamandan beri teknik olarak reşit değilim. On altı yaşındayım ve Kaliforniya'da eğitim aldığım ve kalacak bir yerim olduğu sürece bunu yapabilirim. Stüdyo paranın satın alabileceği en iyi öğretmenleri sağlıyor, peki ya kalacak yer? Altı milyon dolar net servetim var. Aç kalacağımı sanmıyorum.

Ama hâlâ bir dönüm noktasındayım. Yaşlanıyorum. Kulağa ne kadar iğrenç gelse de, daha da güzelleşiyorum. Ama "sevimli çocuk" olarak ünlendiğinizde bu bir sorun. Kimse "sevimli çocuk" rolünü göğüsleri ve dolgun dudakları olan birine vermez.

Evet, ergenliğe girmeye başladığımdan beri stüdyolar bana "seksi" parçalar fırlatıyor. Ama ben hep hayır dedim. Bir striptizciyi oynamak istemedim. Sürtük en iyi arkadaş karakterini oynamak istemedim. Bu bana göre değildi.

Ama şimdi, parçalar kuruyor. Şimdi, ya yap ya öl.

"Sana sormak istediğim bir dizi var."

"Netflix mi?"

Başını sallıyor. "İsveç Kamu Yayıncılığı." Yüzüm düştü.

"Ne?"

Jim umutlu görünmek için asıl bir çaba gösterir. "Kötü bir rol değil! İsveç Kralı Beşinci Gustav üzerine bir dönem draması."

Kalbim yerinden çıkacak.

"Evet, evet, sen..." kaşlarını çatıyor ve tabletine bakıyor.
"Ebba Nilsson." Zayıfça gülümsüyor ve başını kaldırıyor.
"Kral'ın baş kahyasıydı, iddiaya göre tenis oynadığı kişi."

"Jim..."

"Bak, gerçekten kötü bir bölüm değil. Yani," diye zayıfça kıkırdıyor. "Oscar'ların İsveç Kamu Yayıncılığı ile çok ilgili olduğundan emin değilim ama-"

"Jim."

Yukarı bakar. "Belle," diye iç geçirdi. "Bak, anlıyorum. Sen bana inanmayabilirsin ama ben inanıyorum. Ciddiye alınmak istediğin için seks sembolü olmak istemeyen ilk müşterim sen değilsin. Ama herkes Julia Roberts olamaz, evlat. Herkes hem seks sembolü hem de ciddi bir Oscar oyuncusu olamaz."

Kaşlarını çattı. "Bak, Shakespeare ve Woody Allen'ı istediğini biliyorum. Sorun şu ki, sen şey gibi görünüyorsun..." Omuz silkiyor. "Şey, sana."

Aşağı bakıyorum.

"Yani, bakın, bence ilerlemeliyiz-" "Siktir et."

Jim kaşlarını çattı. "Hmm?"

Ona baktım. "Siktir et. Hadi yetişkin olalım. Hadi

büyüyelim." Dudağını çiğniyor. "Bundan emin misin?"

"Öyleyim."

Jim alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Planının bu olmadığını biliyorum-" "Sorun değil."

Başını sallıyor. "Hâlâ oraya ulaşabilirsin, biliyorsun. Şimdi seksapeli benimsen kimsenin seni ciddiye almayacağı anlamına gelmiyor. Bu oyunculuk yetenekleriyle olmaz."

"Bana satmak zorunda değilsin-"

"Ciddiyim," diye homurdanıyor. "Sende var, Belle. Bu yüzden seni müşteri olarak kabul ettim. Evlat, Los Angeles'ta Micheal Bay'in sofra artıkları için kamera karşısında göğüslerini sallayacak milyonlarca güzel kız var. Sen o kızlardan daha güzel olabilirsin ama ben seni temsil ediyorum çünkü sen onların etrafında daireler çizebilirsin."

Sessizce gülümsedim. "Teşekkürler, Jim."

"Bana henüz teşekkür etme," diye mırıldanıyor. Boğazını temizler. "Pekâlâ, yapalım şu işi. Bu öğleden sonra irtibata geçeceğim ve seni bir sonraki filmlerinde oynatmak için kendi ellerini kesecek oyuncu yönetmenlerim var. Ama imaj üzerinde de çalışmamız gerekiyor." Bana bakıyor. "Daniel Crew'u dinliyor musun?"

Suratımı ekşittim. "Şu YouTube'daki dangalak adam mı?" Jim homurdanıyor. "Artık filmlere de giriyor." "O... gerçekten mi? Rol yapabiliyor mu?"

"Fark eder mi?"

Gözlerimi deviriyorum.

"Genç, seksi, gençler ona yaltaklanıyor ve YouTube'da otuz milyon abonesi var.

"O bir pislik."

"Oh, o... iyi. Sadece imajını ve izleyicilerini iyi tanıyor. Her neyse, menajerini tanıyorum, bu yüzden sizi tanıştıracam."

"Eww, neden?"

"Çünkü bunu test ettiğimiz odak grupları ikinizin birlikte olmasıyla ilgili lanet olası akıllarını kaybettiler."

Çenem düştü. "Ew! Jim, hayır!"

"Hadi ama Belle. Seni köle olarak satmıyorum. Bu bir imaj meselesi. Daniel seni biraz daha 'kirletiyor'."

İnledim.

"Bak, teyzenin beni hep kötü adam olarak gördüğünü biliyorum-"

"O yapmadı-"

"Evet, öyle yaptı. Ve sorun değil. Bu benim işim. Ama benim işim aynı zamanda seni olabildiğince ünlü, başarılı ve zengin yapmak. Ve bu bir sonraki adım, inan bana."

"Daniel Crew mu? Gerçekten mi?"

Omuz silkiyor. "Backstreet Boys'tan biri bekar."

Öğürüyorum. "Şaka yapıyorsun."

"Aslında değilim."

"Kaç yaşındalar?"

Sırıtırıyor. "Eski. Ama herkes iyi bir skandalı sever."

"Olmaz."

Jim gülümser. "O zaman Daniel olsun. Buluşmayı ayarlayacağım."

"Ne kadar romantik," diye mırıldanıyorum, ellerime bakarak. Hayatımdaki ilk erkek arkadaşım ve bir ajans ofisinde ayarlanıyor.

"Burası Hollywood evlat," diye omuz silkiyor Jim. "Romantizmi küçük balonlu paketlere koyup kitlelere gönderdiğimiz yer. Eğer ünlü olmak istiyorsan, daha fazla insana hitap etmelisin. Ve Daniel'la bunu başaracaksın."

İ geçiriyor ve sandalyesinde arkasına yaslanırken bana bakıyor. "Zirveyi mi istiyorsun Belle? Oraya bu şekilde ulaşacağız."

Asık suratla başımı sallıyorum. Gözlerim tekrar arkasındaki pencere duvarına dönüyor ve tekrar reklam panosuna odaklanıyor. Bu sefer filmin adını okuyabiliyorum: "Fake It 'Til You Make It."

İnledim ve sandalyeme gömüldüm. Lanet olası hayatımın hikayesi.

Burada:

Örtüler üzerimdeyken, sanki dünyanın geri kalanı yok oluyor. Karanlıkta sadece ben olduğumda, sanki sonunda sadece

düşüncelerimle baş başa kalabiliyorum. Bazen, yıllar boyunca aklımı başımda tutan tek şey bu oldu.

Bunu çocukluğumdan beri yapıyorum. Ama artık o çocuk olmasam da, şu anda kendimi çocuk gibi hissediyorum. Sonunda ortaya çıkan bir sahtekâr gibi hissediyorum. Herkesin ne kadar sahtekâr olduğunu görmesi için maskesi düşürülmüş bir sahtekâr gibi hissediyorum.

Kariyerimin "yenilenmesini" hiç istemedim. Esprili cümleleri olan şirin çocuk olmaktan mutluydum. Ama sonra büyüdüm. Kıvrımlarınız büyüdüğünde ve insanlar -erkekler-size farklı bakmaya başladığında, snarky-cute artık kesmiyor.

Yani son iki yıldır, olmadığım biri oldum. Bu seks sembolü olma fikrine hiç aşık olmadım. Ama buna uydum. Benden oynamamı istedikleri rolü oynadım. Yani beni ünlüden sansasyona dönüştürdü, bunu kabul ediyorum. Yüzümü düzinelerce derginin kapağına taşıdı ve ülkedeki tüm gece yarısı talk show'larında yer almamı sağladı.

Ama onunla bir yalanı yaşıyordum.

Hepsi sahte. Seksilik, boğucu tavır. "Kötü yola düşmüş iyi kız" imajı. Görüşmeciler bana "bekaretini Daniel Crew'a kaybetmek nasıl bir duyguydu?" gibi delice kişisel sorular sorduklarında. Dışarıda senin yerinde olmak için cinayet işleyecek milyonlarca kız olduğunu bilmek daha mı iyiydi?" Ya da "Daniel yatakta hepimizin bildiği kadar harika mı?" gibi daha iğrenç şeyler. Ben sadece kızardım ve sorulardan kaçtım. Yalan söylemedim, ama gerçek olmayan cevapları ima eden "teaser replikler" aldım.

İki yıldır yalan söylüyorum. Ve bundan nefret ediyorum.

Arzuları ya da fiziksel ihtiyaçları olmayan frijit bir kız olduğum için değil. İnanın bana, her ikisine de ne yapacağımı bildiğimden daha fazla sahibim. Sadece Daniel için yoklar.

Yorganın altında, onun kendini beğenmiş yüzü eriyip giderken ve yerini daha yaşlı biri alırken kızarıyorum. Tehlikeli biri. Çok ama çok uygunsuz biri, hakkında böyle şeyler dşnmemem gereken biri.

Düşündüğüm adam Nikolai.

Arzuyla titrerken iimin sıkılaştığını hissediyorum. Bu çok yanlış. Aslında delice. Çantasında dolu silahı ve kanlı tişörtü olan adamı istememeliydim - tehlikeli görünümlü dövmelerle kaplı, Rus mafyasıyla pekl bağlantılı olabilecek birini.

Yine titriyorum. Ama yine korkudan değil. İhtiyaçtan. Tehlikeli ve sert olsun ya da olmasın, yan odamdaki adamı düşündüğümde ne hissettiğimi biliyorum. Az önce ağzını bacaklarımın arasına sokan ve beni daha önce hiç olmadığı kadar zevkle çığlık attıran adam.

Göbeğim sıkılaşıyor. Bacaklarımı birbirine sıkarken kalçalarımın arasında ısı birikiyor. Yavaşça battaniyeyi üzerimden çekiyor. Dönüp benim odamla onun odası arasındaki aralık kapıya bakıyorum. Nabzım kulaklarımda gm güm atıyor.

Sekiz yaşımdan beri hayatım planlandı ve benim için karar verildi. Her gün, her etkileşim, toplantı, öğle yemeği, her günün her saati bir başkası tarafından planlandı. Aldığım her rol. Almadığım her rol. Her görünüşüm,

Bir stüdyo seyircisinin ya da basınla dolu bir odanın tezahüratı için söylediğim her zeki cümle.

Ne yediğim, ne yemediğim, nasıl görüdüğüm, saçımın nasıl yapıldığı, hangi kıyafetleri giydiğim, kiminle "romantik" bir ilişki içinde olduğum.

Her şey benim için mürekkeple yazıldı ve planlandı. Ve ben bundan çok ama çok yoruldum.

Yatağın kenarına oturmak için bacaklarımı sallıyorum. Hâlâ çıplaktım. Ve daha on beş dakika önce içimde yangın çıkaran adam için hâlâ sızlıyorum.

On sekiz yaşındayım ve hayatım boyunca bir kafesin içindeydim. Ama aradığım son adam, beni patlatan motosikletli ve silahlı, tehlikeli derecede yakışıklı bir yabancı mıydı? Beni o kafesten çıkardı. Ya da en azından parmaklıkları özgürce koşabileceğim kadar büktü.

Ama sadece cesaret edebilirsem.

Ayağa kalkarken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Beynimin bir kısmı bana oturmam için bağılıyor; odalarımız arasındaki kapının önüne bir kitaplık itip bu düşünceleri uzaklaştırmam için. Bir adım atıyorum ve sonra bir adım daha. Jim'in, idarecilerimin ve "ekibimin" bana bunun her şeyi mahvedebileceğini haykıran seslerini duymazdan geliyorum.

Artık umurumda değil. Neyi yapıp neyi yapamayacağımın söylenmesinden bıktım. Kimi isteyip kimi istemeyeceğimin söylenmesinden bıktım. Ayrıca, Daniel ve o lanet Penelope Croix kariyerimi mahvetmek üzereyse, ben de şan şöhret içinde ölebilirim.

Titriyorum. Sıcak, buharlı, iyi düşünülmemiş ama umutsuzca istenen, süper ateşli bir yabancıyla motel seksi zafer ateşi.

Parmaklarım kapı tokmağına dokunuyor ve açıyorum.

Onun odası da karanlık. Onun tarafındaki kapıyı biraz itip açıyorum ve içeri bakıyorum. Karanlığın ve benim odamdan gelen azıcık ışığın arasından onu yatağında yatarken görebiliyorum. Gözleri kapalı ve gömleksiz. Kaslı, dövmele omuzları ve göğsü uyurken yavaşça yükseliyor.

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan iterek kapattım. Halının üzerinden ona doğru önce bir adım sonra bir adım daha atıyorum. Nabzım hızla atıyor ve bacaklarımın arasında ağrıyan bir arzu zonkluyor.

Ne istediğimi biliyorum. Ve istediğimi istiyorum.

Yorganı geri çekiyorum ve altına, onun yanına giriyorum. Bedenim onunkine değdiğinde Nikolai homurdanıyor ve hızla uyanıyor. Eli komodinin üzerinde duran silaha uzandı. Ama parmağımı dudaklarına götürerek onu durduruyorum.

"Sadece ben-"

"Sen ne sikimsin-"

Ağzım onunkine yapışıyor. Dudaklarına karşı yumuşakça inliyorum. Yüzünü kavrayıp onu yavaşça ve derinden öperken bedenimi ona doğru çeviriyorum. Ve birden Nikolai canlanır gibi oluyor. Alçak sesle homurdanıyor, büyük elleri beni sıkıca kavırıyor. Ağzımın içine doğru inliyor, beni öpüyor ve dilinin benimkiyle dans etmesine izin veriyor.

İçimde bir sıcaklık zonkluyor. Damarlarımda hiç bilmediğim vahşi bir şehvet dolaşıyor. İnliyorum ve onu daha sert öpüyorum. Cesaretlenerek onu geri itiyorum ve üstüne kayıyorum. Süzülerek kalçalarına oturduğumda, onun da çıplak olduğunu hissettiğimde nefesim kesiliyor. Çıplak ve çok ama çok sert.

Kalçalarımı geri ittiğimde titriyorum ve şişmiş sikinin kıcıma doğru yükseldiğini hissediyorum.

"Kahretsin, Belle..."

"Bunu istiyorum," diye inliyorum.

Odamdan gelen donuk ışıktaki kaşlarının çatıldığını görüyorum. "Sen-"

"Bana ne yapıp ne istemediğimi söyleme," diye sessizce çıkışıyorum. "İnsanlar bana hayatım boyunca bunu söyleyip durdu."

Gözlerinin içine bakarken tüm cesaretimi toplayarak yutkunuyorum. İç çamaşırı ve bikini giyerek dergilerde yer aldım. Büyük ekrana çıkıp liseli kız kıyafetiyle striptiz yaptım. Ama hiç Nikolai'nin gözlerimin içine bakıp ihtiyaçla hırladığı zamanki kadar seksi ya da arzulu hissetmemiştim.

"Beni istiyor musun?" Fısıldıyorum.

Çenesi öfkeyle sıkılır. "Belle..."

"Yap. Sen. İstiyor musun. M-"

"İstediğimi biliyorsun."

Niko'nun ağzı ağızma çarpınca nefesim kesildi. Güçlü, kuvvetli elleri beni kavırıyor ve beni sırtüstü çevirip yatağa yapıştırırken inliyorum.

"Seni istediğimi biliyorsun," diye inliyor.

"O zaman al beni," diye nefes nefese kaldım. "Çünkü tamamen seninim."

Gözleri benimkileri tutuyor. Kelimeler havada asılı kalırken karanlıkta sıcak bir şekilde yanıyorlar. Ve sonra aniden, bir hırıltıyla, ağzı tekrar benimkine çarpıyor.

Küçük, yumuşak bedenimi kocaman, kaslı bedenine doğru çekerken inliyorum. Aletin bacaklarımın arasında zonkladığını hissediyorum ve büyüklüğünü hissettiğimde titriyorum. Gerginim. Ama içimde zonklayan ham şehvet bunun önüne geçiyor. Beni almasına ve istediğimi, nasıl istediğimi hissettirmesine duyduğum ihtiyaç kazanıyor.

Bacaklarım kaslı kalçalarının etrafına yayıldı. Niko'nun ağzı dudaklarımdan çene çizgimden boynuma doğru kayıyor. Vücudumda aşağı doğru emmeye ve yalamaya başladığında başımı geriye atarak inliyorum. Tenimin her bir santimini öpüyor, kemiriyor ve ısıyor. Aşağı doğru inerken ağzı ve elleri her yerde sanki.

Ağzı önce bir meme ucunu, sonra diğerini bulduğunda sırtım kavisleniyor. Eli bacaklarımın arasına girdiğinde hevesle inliyorum. Dili karnımdan aşağı inerken klitorisimi ovuyor ve sonra kalçamın kıvrımını okşuyor.

Daha önce odamda yaptığı gibi dilini amımın üzerinde gezdiriyor. Tıpkı o zamanki gibi, tüm vücudum onun için kasılıyor ve dalgalanıyor. Kalçalarım şehvetle onun ağzına doğru sallanıyor. Zevkle haykırırken sırtım yataktan kalkıyor.

Niko'nun dili klitorisimin etrafında dönüyor. Dudaklarının arasına alıp emiyor ve onun için ciyaklamamı sağlıyor. Arkasına doğru inliyorum

Elimi. Yıldızlar görüyorum ve daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissediyorum.

Odadaki ısı yükseliyor. Beni tam sınıra götürüyor ve patlamak üzereymişim gibi hissediyorum.

Ama sonra durdu. Protesto için sızlanıyorum. Ama dilini tekrar klitorisimin üzerinde yavaşça gezdirdiğinde titriyorum ve nefesim kesiliyor.

"Ne... Sen ne..."

"Seni benim için acıtmak," diye hırlıyor kalçama doğru.

"Seni inletmek, titretmek ve benim için yalvartmak."

"Lütfen!"

Bacaklarımın arasına girdiğinde inliyorum. Bacaklarımı onun için açıyorum ve sikinin şişmiş, kalın başının damlayan ıslak dudaklarıma bastırıldığını hissettiğimde nefesim kesiliyor.

"Seni sadece becermek istemiyorum prenses," diye kulağıma hırlıyor. "Seni benim yapmak istiyorum."

Tam bunu söylerken kalçalarıyla beni itiyor. İçime kaymaya başladığını hissettiğimde haykırıyorum. Yüzümü boynuna gömüyorum ve dişlerimi omzuna geçiriyorum. Ama bu onu korkutmuyor gibi görünüyor. Sikini içime sokmaya başladığında bu onu ürkütmüyor ya da durdurmuyor.

Çok ıslağım ve onun için çok hazırım. Ama yine de bir an keskinlik hissediyorum. Niko homurdanıyor ve kalçalarını sallıyor. Aniden daha da derine itiyor ve o his kayboluyor. Birdenbire hissedebildiğim tek şey saf zevk oldu.

"Siktir," diye boynuna doğru soluyorum. Ona hevesle sarılıyorum. Kalçalarım kalkıyor ve bacaklarım onu daha derine çekmeye çalışmak için etrafında sıkılıyor. O da hevesle bunu yerine getiriyor. Kalçaları sallanıyor ve kalınlığı daha da derine indiğinde inliyorum.

O çok büyük. Onu kıyaslayacak bir şeyim olmadığını biliyorum. Ama içime girerken lezzetli bir şekilde muazzam hissettiriyor. Gittikçe daha fazlası içimi dolduruyor, ta ki aniden, daha fazlasını sığdırmamın mümkün olmadığını düşündüğümde, geri kalanını içeri itene kadar.

"Niko!" Omzuna doğru haykırıyorum. Büyük elleri beni tutuyor ve ağzı boynumu öpüp ısıyor. Açlıkla ağzımı bulana kadar çenemi öpüyor. Dudaklarına doğru inliyorum ve vücudumun onun beni geren boyutuna alıştığını hissederken ona sıkıca sarılıyorum.

Sonra hareket etmeye başlıyor ve sonunda insanların neden sekse bu kadar takıntılı olduğunu anlıyorum. Çünkü çok iyi hissettiriyor.

Niko içimden çıkarken dudaklarıma doğru hırlıyor. Amımın onu geri çekmeye çalıştığını hissedebiliyorum ve o da buna mecbur kalıyor. İçeri iterken kasları sıkılaşıyor, ben onu öperken kocaman sikini istekli amıma gömüyor.

Vücutlarımız birbirine sürtünüyor. Tenimiz sıcak ve kaygan bir şekilde tene sürtünüyor. Meme uçlarım onun göğsündeki mürekkepli kasların üzerinde sürüklenirken ağrıyor ve karıncalanıyor. Kocaman, güçlü elleri beni kavıyor, kalçamı ve kıkımını tutarak içime girmeye başlıyor.

Kocaman siki derinlere daldıkça ıslak sesler odayı dolduruyor. Kalçalarını kavırıyorum, bir tür cinsel transa girmiş gibi hissediyorum

Onu teşvik edip içime çekerken. Ayak bileklerim kaslı sırtının arkasına kilitleniyor ve ağzı benimkiyle morarıyor.

Niko daha hızlı hareket etmeye başlar. Zevk sadece daha vahşi ve daha sıcak büyüyor. Vücudumun titremeye ve sarsılmaya başladığını hissediyorum. Kendimi ona kenetlenmiş hissediyorum, kontrolümü kaybetmeye başladığımda duvarlarım umutsuzca onu sağlıyor. Eli beni kavırıyor, parmakları derimi morartacak kadar sert bir şekilde kazıyor. Yine de bu beni daha da ıslatıyor. Bana istediği her şekilde sahip olmasını istememe neden oluyor.

İçime girmeye başladı, kalın siki derinlere daldıkça beni öpüyordu. Ağzına doğru haykırıyorum, inlemelerimle ve vücudumla beni defalarca talep ederken daha fazlası için yalvarıyorum.

"Niko!" İnledim. "Tanrım lütfen..."

"Gel," diye hırılıyor dudaklarıma karşı. "Geldiğini hissetmeme izin ver prenses. Sıcak küçük amcığının büyük sikim için geldiğini hissetmeme izin ver. İyi bir kız ol, Belle..."

Gözlerim zevkle geri yuvarlanıyor. Vücudum sıkıca kenetlenmeye başladı.

"İyi bir kız ol ve benim için gel."

Nikolai sikini içimin derinliklerine batırıyor. Klitorisim onun tabanına sürtünüyor ve kontrolümü kaybediyorum. Kollarım ve bacaklarım ona sımsıkı sarılıyor, can havliyle kocaman vücuduna yapışıyorum. Ve sonra aniden, her şey içimde patlıyor.

Boşalmaya başladığımda ağzına doğru çığlık atıyorum. Dalga dalga gelen zevk üzerime çöküyor. Daha önce hiç

hissetmediğim bu duyguyu hissetmeye devam etmek için
çaresizce ona pençe atıyorum. Niko'nun

kaslarım kasılıyor. Elleri beni nefesimi kesecek kadar sıkı kavıyor. Gözleri gözlerimi yakıyor ve derinden inlediğini hissettiğimde beni öpüyor.

"Belle..."

Kalın siki o kadar derine batıyor ki, kabardığını ve zonkladığını hissediyorum. Sıcak dölleri içime akıyor ve aniden tekrar boşalıyorum.

Titriyorum. Zar zor düzgün görebiliyorum ya da düşünebiliyorum. Başımdan ayak parmaklarıma kadar tüm vücudum karıncalanıyor. Yavaşça, nefes nefese gözlerimi açıyorum. Yavaşça onunkilere odaklanıyorum, gözlerim yanıyor.

"Niko..."

"Benim," diye inliyor. Ağzı benimkine doğru alçalıyor, dudakları benimkini okşuyor. "Sen benimsin, Belle..." diye hırlıyor.

Ağzım usulca onunkine yapışıyor. Orada kalıyor. Orada kalıyorum, kollarına sarılıyorum ve ona olan ihtiyacım yeniden büyüyor. İçimde sallanmaya başladığında hırlıyor ve hâlâ çok sert.

"İşimizin bittiğini düşünmedin, değil mi?" Ağzı tekrar benimkini bulduğunda inliyor.

Bu delilik. Deli olabilirim. Ama bu delilikse, bir daha akıl sağlığı istemiyorum.

Helmand Eyaleti, Afganistan, Yedi Yıl Önce:

"BAŞINIZ SAĞ OLSUN, ÇAVUŞ."

Acımasızca başımı sallıyorum. Bu gün için hazırlıksız değilim. Geleceğini biliyordum. Ama bundan her zaman nefret edeceğimi de biliyordum. En azından göreve gitmeden önce eve döndüğümde onu tekrar görebildim. En azından buna sahibim.

"Teşekkür ederim, efendim."

"Önümüzdeki yirmi dört saat için izindesiniz. Üste kal ama rotasyonuna ara verdiğini düşün."

Kaşlarımı çattım. "Buna gerek yok, efendim-" "Sadece protokol, evlat."

"Teşekkür ederim, efendim."

Üs komutanının çenesi gerilir. "Merhumun bir denizci olduğu söylendi."

"Öyleydi, efendim. Topçu Çavuşu."

"Üs bayrakları önümüzdeki kırk sekiz gün boyunca yarıya indirilecektir." Aşağı baktım. "Bunu takdir ederdi, efendim."

"Bu da sana merhumdan geldi." Bana küçük kahverengi bir paket uzattı. Paketi aldığım da beni sertçe selamlıyor. "Tekrar başın sağ olsun, asker."

Ben de selam veriyorum. "Teşekkür ederim, efendim."

Koğuşa döndüğümde ranzamın kenarına çöküyorum. Paketi açıyorum ve Bay Palmer'ın el yazısıyla yazdığı notu görünce gülümsüyorum.

Hey evlat.

Bu senin. Annene aitti ve benden bunu onun için saklamamı ve doğru zaman geldiğinde sana vermemi istedi. Bunu sürekli ertelediğim için utanç duyuyorum.

Tam açıklama, içindekilerin ne olduğunu biliyorum (annen gittiğinde hepsini okumamı istedi). Bu kutunun içindekiler canını yakacak evlat. Bu yüzden sana asla vermek istemedim, çünkü bu hayatta zaten yeterince acı çektin. Bu kutunun içindeki şey seni kızdıracak. Ama bu öfkeyle ne yapacağın sana kalmış.

Daha fazlasını yaşayamadığımız için üzgünüm ama seninle geçirdiğim zaman hayatımın zamanıydı evlat. Ufak tefek bir çocuktan müthiş bir adama dönüşmeni izlemek hayatımın en büyük onurlarından biriydi. Seninle gurur duyuyorum. Annen de seninle gurur duyuyordu. Ve umarım sen de kendinle gurur duyuyorsundur.

Bu kutudakileri okuduğunuzda, size hissettireceklerini kullanın. Seni nasıl eğittiğimi hatırla. Bunu hatırla.

Bazen siz istesenez de istemesenez de dövüş size gelir. Eğitimin seni buna hazır hale getirecek. Öfkeni yönlendir, Niko. Öfkeni bir kılıca dönüştür.

Eğer bunu alıyorsan, ben gidiyorum, tabii ki. Ama seni izliyorum, o yüzden burnunu temiz tut. Oraya gittiğimde Ali'yi arayacağım. Ve onu bulduğumda, senin onun için geldiğini söyleyeceğim. Hazırsın, Niko.

En iyi

dileklerimle

, Bay P.

Bay Palmer bir keresinde beni "ağlamaklı olma" diye uyarmıştı. Eğer ağlamaklı olursam temel eğitimde kıcımlı çığneyecekleri konusunda beni uyarmıştı. Bu onun unutmaya karar verdiğim tek eğitimi. Küçük bir sürtük gibi ağladım. İşim bitince kutuyu açtım.

İşte o zaman üzüntüm öfkeye dönüşüyor. Sonra öfke, patlayacakmışım gibi hissettirecek kadar yakıcı bir öfkeye dönüşüyor.

Kutuda Moskova'dan bir polis raporu var. Raporda, bir barın tuvaletinde gerçekleşen, bir kadının dövüldüğü ve zorlandığı bir cinsel saldırı anlatılıyor.

Kurban Masha Antonov'du. Annem.

Orada başka belgeler de var. Tıp fakültesinden "tıbbi nedenlerle" ayrılma izni. ABD vizesi. İltica başvurusu. Doğum belgem. Bu ve polis raporundaki tarihleri hesaplamak ve noktaları birleştirmek için dahi olmaya gerek yok.

Bunu yaptığımda, kusuyorum. Mide asidi ve dünyaya gelmemden sorumlu olan adama duyduğum nefreti kusana kadar kusuyorum.

Polis raporunda tek bir soyadı var, adı yok: Kuznetsov. Ancak raporun ilerleyen bölümlerinde farklı renkte mürekkeple yazılmış bir daire ve farklı bir el yazısıyla yazılmış bir not var: drug politsii.

Polisin arkadaşı.

Gözlerim kapanıyor. İçimdeki öfke nükleer bir hal alıyor ve kükremeye başlıyorum. Ekibim içeri girdiğinde hala bağıriyorum, bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyorlar. İnzibatlar beni değerlendirmek için psikiyatri koğuşuna götürmeye geldiklerinde hala kükrüyorum.

Ama sonra Bay Palmer'ın son dersini hatırladım: Öfkemi kılıca dönüştürmek. Ve ben de tam olarak bunu yaptım.

Burada:

"BU NE ANLAMA GELİYOR?"

Saatın kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "Yorgun" kelimesini de çok uzun zaman önce geride bıraktım. Artık o kelimeyi bilmiyorum, burada onun yanında yatarken.

Onu dört kez içime aldım. Bunun üzerine üç kez daha onun tatlılığını dilimde tattım. Bir noktada, ikinci seferden sonra Belle şakayla karışık "yetişmesi gereken şeyler" olduğunu mırıldandı.

Bunu yapmayı kendime görev edindim.

Telefonuma son baktığımda saat sabahın biriydi. Ama bu kim bilir ne kadar zaman önceydi. Şimdi kollarımda yatıyor, parmak ucuyla göğsümdeki bir dövmenin üzerinde geziniyor.

"Hiçbir şey."

Sırıttırıyor ve bana bakıyor. "Dövme salonunun duvarından herhangi eski bir şey seçtin, ha?"

Ben de sırttım. "Evet."

Belle gözlerini devirir. "Eastern Promises'ı izledim, biliyorsun. Rus mafyası olduğunu biliyorum."

Kaşlarımdan birini ona doğru kaldırıyorum. Çok keskin. Ve ayrıca, bu kıza yalan söylemek istemiyorum. Aslında hiçbir konuda. Onun bir aktris olduğunu biliyorum. İnsanları ikna edip etkilemenin, onları kendisine güvenmeye ve ondan hoşlanmaya ikna etmenin tam anlamıyla onun işi olduğunu biliyorum. Ama bunun böyle olmadığını biliyorum.

"Baba," diye homurdandım. "Öyle."

O görünüyor yukarı at Ben keskin bir şekilde.
"Do sen Aslında Rusça biliyor musun?"

"Da, no ya ne praktikovalsya v etom."

Belle bana göz kırptırıyor. Kıkırdıyorum. "Evet, ama pratik yapmıyorum." "Rus mafyasıyla bile çalışıyorsun, ha?"

Dürtüyor.

Omuz silkiyorum. "Burası ABD."

"Yani sadece oradan buradan mı aldınız?"

Kaşlarımı çatıyorum. Annem hakkında pek konuşmam. Ama siktir et.

"Aslında annem. Ben burada doğmuşum ama o buraya Moskova'dan gelmiş."

"Peki ya baban?"

Ağzım inceliyor. Yüzü buruşurken onunki de buruşuyor. "Kahretsin, özür dilerim, bu beni ilgilendirmez-"

"Babam bir tecavüzcüydü."

Oda sessizleşiyor. Belle sessiz ve hareketsiz, ben de gözlerimi kapatıyorum. Lanet olsun, neden bundan bahsettim ki? Ama sonra parmaklarının benimkilere doğru kaydığını ve iç içe geçtiğini hissediyorum.

"Ebeveynlerimizi seçme şansımız yok," diyor sessizce. Başımı sallıyorum.

"Sanırım benimkini okudunuz?"

Omuz silkiyorum. "Hayır, yani..." Bana sırtıttığını görmek için aşağı bakıyorum. "Seni daha önce Google'da aratmış olabilirim."

Belle alaycı bir şekilde gülümser. "Annemi severdim ve onu her gün özlüyorum. Ama babamın bir pezevenk ya da John olma ihtimali çok yüksek."

"Onları seçemiyorum," diye homurdandım.

"Hayır." Kaşlarını çatıyor. "Yine de gerçekten üzgünüm."

"Olma." Kaşlarım çatıldı. Neredeyse geçiştirmeye karar veriyorum. Ama, yine, hiçbir şeyi saklamaktan acizmişim

gibi

ondan. Sanki ondan hiçbir şey saklamak istemiyorum.

"Onu ben öldürdüm."

Gözlerini benimkilere dikti. "Ne?"

"Ben..." Yere bakıyorum. "Ben iyi bir adam değilim, Belle." "Evet sen-"

"Beni tanı mıyorsun," diye sessizce homurdandım. "'Kötü' bir adam mıyım bilmiyorum ama iyi değilim."

"Niko-"

"Kendi babamı vurdum, Belle. Önceden planlanmış soğukkanlılıkla. Kim olduğumu gizledim. Ona yaklaşmak için yalan söyledim, sırf ona yaptıklarının bedelini ödeyebilmek için."

"Annen."

Başımı salladım. "Güzel bir kızdı. Rusya'da doktor olacaktı ve okul borçlarını bu gece kulübünde garsonluk yaparak ödüyordu. Babam kötü kalpli bir orospu çocuğuydu," diye sessizce homurdanıyordum. "Yani gerçekten kötü bir adamdı. Ona saldırdı, dövdü ve bir tuvalette ona saldırdı. Hayallerini, gülümsemesini, her şeyini elinden aldı. Ondan sonra, hamile olduğunu öğrendiğinde, her şeyi bırakıp ABD'ye geldi. Adam ondan her şeyini aldı."

Belle'in gözleri yaşlarla doluyor, ama onları yastık kılıfına fırçalamak için dönüyor. Geri dönüyor ve bana yaklaşıyor. Dudakları önce omzuma, sonra göğsüme geliyor. Yarı yarıya üzerime tırmanıyor ve yanağımı şefkatle öpüyor.

Gülümsüyorum. "Neydi o-"

"O her şeyi almadı. Ona seni verdi."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, ama sonra büyüüp bir katil oldum. Dışarıda kanseri tedavi eden ya da temiz enerji icat eden biri değilim."

Gülümsüyor. "Sen bir katil değilsin

Niko." "Belle-"

"Bir adam öldürdün. Öldürdüğün için tek bir kişinin bile seni suçlayacağını sanmıyorum."

Göğsüm sıkışıyor. Bir adam. Daha çok... Gerçekten bilmiyorum. Deniz Piyadeleri'nde en az iki düzine. Geceleri uyuyabilmek için Bratva'da kendime otuzda saymayı bırakmamı söyledim.

Birdenbire ona karşı şeffaf ve tamamen açık olma ihtiyacım bulutlanıyor. Çenem gerildi. Benden bu kadarına ihtiyacı yok. Bu karanlığı bilmesine gerek yok. Kaşlarımı çatıyorum. Ya da belki de gerçekte nasıl bir canavar olduğumu öğrendiğinde yüzündeki gülümsemenin kaybolmasını ve gözlerindeki ışığın sönmesini görmek istemiyorum.

Belle kaşlarını çatıyor ve başını sallayarak beni geçiyor. "Telefonun."

Dönüp bakıyorum. Arayan Lev'di ama görmezden geldim. Sadece Lev gibi davranıyor, beni kontrol etmek için arıyor. Ama saat kaç amına koyayım? Patronum-ağabeyim bile olsa lanet telefona cevap vereceğim bir saat değil, orası kesin. Onu sonra ararım.

Zili kapattım ve ona döndüm. Gözleri yüzümü arıyor. Sırıttım. Kahretsin, bir zaman düşünebilir miyim bilmiyorum

hiç kimse bana böyle bakmamıştı. Evet, ruhumun karanlığı hakkında hiçbir fikri olmadığı için olabilir. Ama yine de kabul ediyorum.

"Peki, hakkımda başka neler okudun?" Belle usulca mırıldanıyor. Bakışlarını kaçırmamasından neden bahsettiğini anlıyorum.

"Çalıntı fotoğraflarınla hacker," diye homurdanıyorum

Gözleri benimkilere kayıyor. Dudakları büzülüyor. "Bu doğru değil," diyor sertçe. "Eğer bu yüzden sinirli görünüyorsan-"

"Eğer sinirli görünüyorsam," diye homurdanıyorum. "Çünkü bok kafalının biri senin için çok özel olan bir şeyi çalmanın ve onunla seni incitmekle tehdit etmenin sorun olmayacağına karar verdi."

Belle dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış, merakla bana bakıyor. "Ne?"

Gülümsüyor. "Hiçbir şey. Sadece bana 'bela' ve 'kötü' olduğunu söylemeye çalışıyorsun."

"Ben-"

"Benim durduğum yerden değil," diye fısıldıyor.

Eğiliyor. Ellerim çıplak teninde gezinirken hırıltı boğazımda gümbürdüyor. Onu açlıkla kendime doğru çekiyorum. Ağzım onunkine yapışıyor ve dudaklarının tatlılığında kendimi kaybederken inliyorum.

"Bana ne yapıyorsun?" Dudaklarıma doğru nefes alıyor.

Onu kendime çekerken, "Asıl senin bana ne yaptığını anlamaya çalışıyorum," diye inliyorum. Bacakları kalçalarımın iki yanına doğru hareket ediyor. Ellerim kıçına doğru kayarken beni tekrar öpmek için eğiliyor. Ama sonra tekrar yan tarafa bakıyor.

"Buna ihtiyacın var mı?"

Dönüyorum. Lev yine telefonumu patlatıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve telefona uzanıyorum. Baktığımda çenem titriyor. Hay sikeyim. Ondan gelen yirmi cevapsız arama var.

"Kahretsin," diye tıslıyorum.

"Al, sorun değil." Belle göğsümü öpmek için eğilirken kızardı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Sırıtıyorum. "Olmasa iyi olur."

Üzerimden kayıyor ve çarşafı etrafına sarıyor. Ayağa kalkıyorum, banyoya girip Lev'i geri çevirirken boxer'ımı çekiyorum.

"Allah kahretsin!" Lev kükrer. "Neden lanet telefonuna cevap vermiyorsun!?!"

"Tanrım, Lev. Bu da ne-"

"Silahın var mı?!"

Kaslarım gerildi. Dönüp motel odasına, yan masanın üzerindeki silaha bakıyorum.

"Evet," diye homurdanıyorum.

Bir nefes alır. "Geri çekilmeni istiyorum kardeşim."

Kaşlarımı çattım. "Ha?"

"Yaklaşmak üzereler Niko. Sana ihtiyacım var-" "Kim sıcak geliyor lan!?" Tıslıyorum.

"Özür dilerim dostum. Ama yanlış insanlardan yanlış şeyi aldın."

Odaya girip silahı kaptım. Gözlerim Belle'e döndü. Elimdeki silaha bakarak soluklaştı.

"Niko, ne-"

"Sana mal varlığını kaybetmeni söylemiştim Niko," diye tıslar Lev. "Siktir, dostum. Sana söylemiştim!"

"Neler oluyor Lev?"

"On saniye içinde kapıdan çıkacaklar. Hemen arkalarındayım. İndir şu lanet silahı Niko."

Gözlerim parlıyor. Dönerek silahı kapıya doğru kaldırdım." "Lev-"

"Sana yalvarıyorum kardeşim. Silahın varsa, indir şunu."

"Her kimlerse, onun için mi geliyorlar?"

"Geldiklerini biliyorsun dostum," diye homurdanıyor.

"O zaman bunu yapamam." "Niko-"

"Lev, yapamam-"

Motelin kapısı patlayarak içeri girer. Duman, yanan kontrplak ve sülfür kokusu odaya yayılırken Belle ılık atıyor. Hırlayarak silahımı kaldırdım. Ama ben bile saniyeler içinde umutsuz olduğunu anladım.

Tam teçhizatlı, silahlarını kuşanmış on beş adam içeri doluştu. 15'e 1 beni bile biraz aşar. Öyle olsa bile, muhtemelen yine de denerdim. Ama burada sadece ben yokum. Düşünmem gereken Belle var. Bu beni bıçak gibi kesiyor ama burada bir çatışma başlatmanın ikimizin de ölümüyle sonuçlanacağını biliyorum. Ve ben bunu yapamam.

Ona bakmak için döndüğümde adamlar bana Rusça havlıyor. Silahı yere atıp ellerimi kaldırıyorum. Çenem o kadar sert gıcırıyor ki dişlerim acıyor. Gözlerim hiç kırpmadan ona bakıyor.

"NIKO!" diye bağılıyor beni yere yapıştırırken.

Ama diğer üç adamın onu yakalamak için koşuşturduğunu görüyorum. İçimde bir şeyler kırılıyor ve kopuyor. Vahşi bir ayı gibi patladım. Dönerek yumruğumu önce bir adama, sonra diğerine indirdim. Onlardan kurtulup ona doğru hamle yaptım. Ama aniden şakağıma bir silah dayandı.

Yine de bir yumruk atmak için böğürüyorum ve dönüyorum. Ama birden tanıdık bir ses duyuyorum.

"Kes şunu, kardeşim!"

Eller beni tutuyor, silahlı adamlardan çekip duvara çarpıyor. Duman ve kana susamışlığın gözlerimi bulandırdığını düşünerek hırlıyor ve peneliyorum. Eller beni sarsıyor ve tekrar duvara çarpıyor.

"Benim, Niko!! Benim!"

Göz kırpıyorum. Beni tutan adam Lev. Ama onun arkasından bakıyorum ve kalbim burkuluyor. Çarşafıya sarılmış Belle'i odadan dışarı sürüklüyorlar. Çığlık atıyor ve adımı haykırıyor. Gözyaşları yanaklarından süzülürken bana ulaşmaya çalışıyor.

Patladım. Kardeşimi kenara ittim, kemerine uzandım ve silahını ceketinin altına sıkıştırdığı yerden çektim. Silahı kaldırdım ama Lev daha hızlıydı. Dönüyor, koluma bir çimdik atarak beni döndürüyor ve silahı elimden alıyor. Ona doğru kükredim ama o daha hızlıydı. Bizi döndürüp beni duvara çarpıyor.

"Yeter, Niko!!" Yüzüme karşı kükrüyor. "Yeter!"

"Çekil!" Çığlık atıyorum. "Lanet olsun, çekil üstümden."

"YETER!" diye gürlüyor. Gözleri benimkilere dikilmiş, dişlerini gösteriyordu. "Bu bir emirdir, Niko. Geri çekil lan!"

Nabzım hızla atıyor. Gözlerim kapının olduğu delikten onun yanından geçiyor. Belle'i bir minibüse itiyorlar. Tekrar kükrüyorum ve hamle yapıyorum. Ama Lev daha hızlıydı. Beni yakaladı ve sertçe duvara çarptı.

"Dur, adamım!" Yüzüme doğru

bağırıyor. "Bırak beni!"

"Ateşkese aracılık ediyoruz

Niko." Dönüyorum. "Ne?!"

"Volkov ve Kaşenko arasında bir ateşkes," diye tıslıyor. Gözleri sıkıca kapanır; başını sallar. "Özür dilerim, kardeşim.

Çok özür dilerim. Ama sana mal varlığını, her neyse, bırakmanı söylemiştim."

"O lanet bir kadın

değil-" "Evet, öyle,"

diye tersliyor. "Lev-"

"Nikolai, beni dinle!"

"O bir lanet değil-"

"Bu en tepeden geliyor, dostum!!" Yüzüme karşı kükrüyor. Başını sallarken dişlerini sıkıyor. "Bu doğrudan Vadik'ten geliyor, Yuri'nin ikinci komutanı."

Ona bakıyorum. "O bir-"

"O lanet olası bir aktris Niko," diye soğuk bir şekilde tersliyor. Hırlıyorum ama beni duvara doğru itiyor. "Özür dilerim kardeşim. Ne kadar üzgün olduğumu tahmin bile edemezsin. Ama bu bir pazarlık değil."

Minibüs dışarıda gümbür gümbür çalışıyor. Tıslayıp Lev'i kenara itiyorum. Ama orada durup, onun ve kalbime girmesine izin verdiğim tek kızın gecenin içinde kayboluşunu izliyorum.

"Niko..."

"Peşinden gidiyorum-"

"Sen ne sikimsin," diye tersledi. "Komutanınız olarak, ben sana emrediyorum-"

"Hayır."

Yerdeki silahıma doğru yürüdüm ve onu kaptım.

"Kardeşin olarak Niko," diyor usulca. Duraklıyorum. Gözlerimi kapatıyorum.

"Öfkeni bastır dostum. Kapat ve sana söylediklerimi dinle. Belle Bardot bir Volkov varlığıdır. Bunu yutmanın zor olduğunu biliyorum-"

"Bir bok bildiğin yok," diye çıkıştım ve ona doğru döndüm.

Başını sallıyor ve yere bakıyor. "Belki de değil. Ama bu senden de benden de büyük bir şey. Bu Viktor'dan, Niko."

"Siktir et onu-"

"Sen lanet olası bir ailedesin Niko," diye tersledi soğuk bir şekilde. "Bir kardeşlik içindesin. Bratva senin duygularından daha fazlası. Benimkilerden de öte. Ve bunu anladığını biliyorum, Denizci."

Gözlerim kapanıyor.

"Özür dilerim Niko," diye homurdanıyor Lev. Elini omzuma koyuyor. "Özür dilerim. Ama bunu bırakmalısın ve bu işin peşini bırakmalısın."

Yavaşça nefes veriyorum, göğsümün daraldığını hissediyorum. "Onu bırakmalısın kardeşim."

Los Angeles, Üç Ay Sonra:

PENCERELERİN DIŞINDA, okyanus aşağıdaki kayalık Malibu kıyısına çarpıyor. Mükemmel bir esinti dışarıdaki bakımlı palmiyelerin yapraklarını dalgalandırıyor. Hapishanelere göre muhteşem. Ama yine de bir hapishane ve ben hala burada hapsediliyorum.

Tüm hayatımı başkaları tarafından tasarlanmış programlara göre geçirdim. Onlar atla dediğinde atladım. Onlar ne derse onu giydim ve saçımı sadece onlar ne zaman ve nasıl derse öyle kestim. Stüdyoların yememi istediklerini yedim, daha doğrusu yasakladıklarını yemedim. Başkalarının seçtiği filmlerde oynadım; bana doğrulttukları kameralar için gülümse dediklerinde gülümsedim.

Ama kısa bir an için özgürdüm. Şimdi bir an gibi gelen bir an için, saçlarımda rüzgar vardı ve kollarım kim bilir nereye giden bir motosikletin arkasındaki bir yabancıya sarılmıştı.

Bela aramıyordum ama onu yine de buldum. Ve göz açıp kapayıncaya kadar bana belası bir hayat gösterdi.

Program. Başkasının kurallarının olmadığı bir hayat ve kendim olma özgürlüğü.

Şimdi, onlarca yıl önceymiş gibi geliyor.

Son üç aydır hayatımın en sıkı ve yorucu programını uyguluyorum. Her gün durmaksızın üç farklı film çekiyorum. Üçünden de nefret ediyorum. İkisinde rol arkadaşım Daniel, paranın satın alabileceği en iyi oyuncu koçlarına rağmen ıslak bir kağıt torbadan çıkmayı beceremiyor.

Üçüncünün harika bir senaryosu vardı, ancak yapımcıların üzerine yapıştığı isimsiz ve ucuz yönetmen onu parça parça öldürüyor. Peki bunun ve Daniel'in oynadığı diğer iki filmin yapımcıları? Daniel'in kendisi, Jim, eski menajerim ve Vadik adında süper ürkütücü bir Rus'tan başkası değil.

Daha önce koştuğumda, Daniel'in saçmalıklarının kariyerimi mahvetmesinden endişeleniyordum. Şimdi, eminim ki batmıştır. Ya da benim adımın geçtiği üç tren enkazı film vizyona girdikten sonra olacak.

Ama bunlardan kaçış yok. Bu filmlere hayır demek gibi bir seçeneğim yoktu. Bu, Niko'dan alındığım gece, artık bir mahkum olduğum gerçeği kadar açık bir şekilde ortaya çıktı.

"Bayan Bardot?"

Muhafızın sesini duyunca döndüm - evet, artık muhafızlarım var. Korumalar değil, muhafızlar. Ruslar için çalışan

Yapımcı Vadik. Bu da bana sinir bozucu bir şekilde Nikolai'yi düşündürüyor.

"Evet?"

"Bir misafiriniz var."

Kenara çekiliyor. Çilek sarısı saçlarını ve vahşi yeşil gözlerini gördüğümde anında gülümsüyorum.

"Bu bir sürpriz oldu."

River odayı geçip bana doğru gelirken sırtıyor ve kollarını bana doluyor. "Ajansımdan eve dönüyordum ve uğrayıp..." çantasından sinsice bir şişe roze çıkardı. Sonra kaşlarını salladı. "Ne düşünüyorsun?"

"Yani, saat öğleden sonra bir." "Ve? Burası

Hollywood, kızım."

"Sanırım yapabilirim..." Esnerken kelimelerim titriyor. River burnunu kırıştırıyor.

"Kahretsin, çekim programın çılgınca, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve tekrar esniyorum. River başka bir şey söylemek üzereydi. Ama sonra omzunun üzerinden bakıyor ve kaşlarını çatarak muhafıza bakıyor.

"Biraz yalnız kalabilir miyiz?"

Başını iki yana sallar. "Özür dilerim. Ama Bayan Bardot'nun konuklarla yalnız görüşmemesi gerekiyor."

River gözlerini deviriyor. Ama sonra bana bakıyor ve ona dönmeden önce göz kırpmıyor.

"Peki, adın ne?"

Başımı sallıyorum. Bu rutini daha önce de görmüştüm. Dürüst olmak gerekirse, bu onun süper gücü.

"Pavel," diye homurdanıyor.

"Ee, Pavel, tatlım?" River mırıldanıyor. Silahlı, iri yarı Rus, anında bir okul çocuğu gibi sırtlıyor.

"Da, Bayan Finn?" Kız ona doğru yürürken gözleri parlıyor.

"Bana ve arkadaşşıma birkaç dakika veremeyeceğinden emin misin? Bilirsin, kız kıza konuşmak için?"

River gözlerini kırpmıştırıyor ve bir parmağını göğsünde gezdiriyor. Yüzü kızarıyor, bir ayağından diğerine kayıyor. Ama sonra başını sallıyor.

"Özür dilerim Bayan Finn. Ama hayır."

"Emin misin, Pavel?" Boğucu bir ses tonuyla sızıyor. "Bana bu iyiliğı yaparsan çok sevinirim. Ve sana çok şey borçlu olurum."

Gardiyan o kadar üzgün görünüyor ki neredeyse onun için üzüleceğim. Ama sonunda, işi kazanıyor.

"Keşke yapabilseydim, Bayan Finn. Ama hayır."

River duraksıyor. Yemin ederim kafasının içindeki dişlilerin değıştiğini görebiliyorum. Gözlerinin sertleştğini gördüğümde sırtıyorum. Bunu görmüştüm.

rutin de.

"Mesele şu Pavel," diye mırıldanıyor. Az önceki "tatlım" diyen şekerli ses tonu gitmiş. "Ben ve arkadaşım Belle kız meseleleri hakkında konuşmak zorundayız. Regl dönemi gibi. Ve sevimli regl dönemlerinden bahsetmiyorum, Pavel," diyor ince bir sesle. "Gerçek reglden bahsediyorum. Ağır akıntılar gibi, anladın mı?"

Pavel'in burnu tiksintiyle kırışır. "Ne?"

"Bu şortu görüyor musun?" Beyaz şortunu işaret ediyor. "Üçlü cinayet gibi görünmek üzere, Pavel. Şaka yapmıyorum. Lanet olası sıçrama bölgesindesin, dostum. Bu bok çiğleşmek üzere. Anladın mı beni?"

Pavel hasta

görünüyor. "I-

"

"Oh, kahretsin! İşte geliyor!" Dramatik bir şekilde onun kolunu kavırıyor. "Kahretsin, Pavel, işte dönem geliyor!"

Pavel kolunu ondan çekiyor, dönüyor ve kapıdan dışarı fırlıyor. River ve ben yere yığılırken kahkahalarımı içimde tutmaktan neredeyse anevrizma geçiriyordum.

"Tamam, bu çok çok uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şeydi," diye kıkırdıyorum sonunda. Gözlerimi silerken kahkaha gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

River da aynısını yapıyor ve sonra bana sırtıyor. "Sence çok mu ileri gittim?"

"Kesinlikle hayır. Bu mükemmeldi."

"İşte geliyor!" Yine dramatik bir şekilde rol yapıyor. Bir kez daha kendimi kaybediyorum, kahkahalarla yerde yuvarlanıyorum.

River kıkırdıyor ve tekrar gözlerini siliyor. "Nasıl olur da yetişkin bir adam olursun ve bu bokun nasıl çalıştığını bilmezsin," diyerek göbeğini işaret ediyor. "İşe yarıyor mu?"

"Sarsılmaz inkar."

Pencerelerin yanındaki kanepeye geçip üzerine yığıldığımızda kıkırdıyor. River dönüp dikkatle bana bakıyor.

"Ne?"

"Nasılsın?"

Aşağı bakıyorum. "İyi," diye

mırıldanıyorum. "Belle-"

"Ben iyiyim," diyorum sessizce.

"Seni kaçırmak istiyorum, biliyorsun."

Gülümsüyorum. "Öyle mi?"

"Evet, yani..." diye sırtıyor. "Senin olayının bu olduğunu biliyorum." Ben de gülümsedim. Ama sonra hüznün beni ele geçiriyor.

"Kahretsin, özür dilerim," diye kaşlarını çatıyor ve bir kolunu omzuma koyuyor. "Sadece seni neşelendirmeye çalışıyordum."

Başımı salladım. "Biliyorum."

River ve ben bugünlerde pek konuşamıyoruz. Takılmalarımız denetleniyor. Telefonum kesinlikle dinleniyor. Ama Los Angeles'a ilk döndüğümde bir kez konuşmayı başardık.

öğleden sonra nerede I dökülmüş
her şey-Niko, bizim Birlikte
geçirdiğimiz zaman... hepsi.

"Ulaşıldınız mı-" "Hayır," diyorum
sessizce.

"Belle, ona kesinlikle bir mesaj iletebileceğimi biliyorsun-"
"İletemezsin," diyorum ince bir sesle. "Yapamayacağımı
biliyorsun."

Gözlerim kapanıyor. Tabii ki bunu düşündüm. Los Angeles'a
ilk döndüğümde her gün, her saniye bunu yapmak istedim.
Ama Daniel ve yeni Rus arkadaşlarının bana karşı
oluşturdukları tehdidin ciddiyetini anladığımda buna
cesaret edemedim.

Eğer Niko'ya ulaşırsam, benim için gelecektir. Bu benim
kibirli olmam değil, bu gerçek. Ya da öyleydi. Aylar süren
sessizliğimden sonra artık emin değilim. Ama eğer ona
ulaşırsam ve o da benim için gelirse, Daniel tehdidinin
tetliğini çekecektir. Kariyerimi unutun; tüm dünyam alevler
içinde kalırdı.

Onun tehdidini düşünmek bile midemi bulandırıyor.

River'ın eli benimkine kondu. "Bak, tanıdıklarım var Belle.
Güvenlik tipleri, özel müteahhitler. Ajans bizi yarım
yamalak yerlere çekime götürdüğünde bu adamları
kullanıyor. Onlar yasal."

"River..."

"Ben ciddiym, Belle. Bu delilik. Kelimenin tam anlamıyla
bir tutsaksın."

Dudağımı çiğniyorum.

"Gitme vakti geldi Bayan Finn," diye tıslıyor Vadik tehlikeli bir şekilde.

"Gitmelisin," diye mırıldanıyorum. İnce ince gülümsüyorum.
"Roze için yağmur kontrolü?"

Başını sallıyor ve ayağa kalkıyor. Dört Rus'a ters ters bakarak, "Evet, yağmur kontrolü," diye mırıldandı. Bana geri döndü. "Beni istediğin zaman ara." Bana sarılmak için eğildi. "Telefonunun dinlendiğini biliyorum. Ama istediğin zaman 'hullabaloo' kelimesini kullan, ben de süvarileri getireyim. Anladın mı?"

"Anladım," diyorum sessizce ona tekrar sarılırken. Geri çekiliyor ve kapıya doğru dönüyor.

"Bu taraftan bayan-"

"Bana dokunursan sorun çıkar, tamam mı sik kafalı?"
Vadik'i tersler.

Sadece gülümsüyor ve onu dışarı çıkarıyor. O gidince Pavel'e ve diğer iki muhafıza başıyla selam verdi. O bana dönmeden önce onlar dışarı çıktı.

"Konuşmak için fazla vaktimiz olmadı," diye homurdanıyor ağır Rus aksanıyla. "Birbirimizi tanımak için."

"Sanırım seni istediğim kadar tanıyorum," diye tıslıyorum.

Bana doğru yürürken kıkırdıyor ve sehpanın karşısındaki sandalyeye oturuyor. Önünde durduğum kanepeyi işaret ediyor. "Otur lütfen."

"Çıkın lütfen," diye mırıldandım.

Kıkırdıyor. "Çekimler nasıl
gidiyor?" "Umurunda mı lan?"

Gülümsemesi inceliyor. "Önemsiorum Bayan Bardot, çünkü o film setlerine harcanan para benim param. Bu yüzden yavaş bir gün ya da yavaş bir hafta olduğunda..." omuz silkiyor ve ellerini açıyor.

"Tanrım, kalbim kanıyor," diyorum ince bir sesle. "Gösteri dünyasına hoş geldin, sık kafalı. Bazen işler iyi gider, bazen de kötü şeyler olur. Filmler tam olarak-"

"Benim endişem Belle," diye gülümsüyor. "Biz arkadaşız, değil mi? Sana Belle diyebilir miyim?"

"Biz arkadaş değiliz ve hayır, yapamazsın."

Kıkırdıyor ve ceketinin cebinden bir paket sigara çıkarıyor.

"Lütfen sigara içmeyin-"

Bir tane yakıyor ve dumanını bana doğru üflüyor. Ağzım sulandı.

"Endişem şu ki Belle, bu yavaş günler kasıtlı olarak yapılıyor. Filmlerde yeniyim ama insanları tanıyorum. Bu yüzden neden oyalandığınızı anlayabiliyorum, değil mi?"

Ona ters ters bakıyorum.

"Belki de Chicago'dan bu adamın, Nikolai'nin gelip seni kurtaracağını düşünüyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Vadik gülümsüyor. "İnsanları tanırım, Belle. Ve seni de tanıyorum."

"Ne halin varsa gör."

"Nikolai'yi de tanıyorum." Gülümsemesi tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor. "Senden daha iyi-" diye kıkırdıyor. "Şey, belki senin kadar yakından değil..."

Ona ters ters bakarken yüzüm yanıyor.

"Ama ben onun sizin bilmediğiniz yönlerini biliyorum."

"Bu konuşmanın bir anlamı var mı?"

Gülümsüyor. "Sadece bu."

Ceketinden bir dosya çıkarıp masanın üzerine bırakıyor. "Bu da ne?"

"Bu senin için. Hadi, aç." Ona dikkatle baktım.

"Lütfen. Bence Nikolai hakkında yanlış bir fikre kapılmış olabilirsin. Ve belki de bu yanlış fikir onun senin için gelip seni kurtaracağını düşünmene neden oluyor." Gözleri kısıldı. "Gelmeyecek. Aç şunu."

Yutkunuyorum. İstemiyorum ama yavaşça dosyaya uzanıyorum. "Bu Nikolai'nin bir suçlu olduğunu biliyor muydun?"

Ona sırtıtıyorum. "Cephanen bu mu? Ciddi misin? Evet, Ruslarla birlikte olduğunu biliyorum-"

"Yani onun bir katil olduğunu biliyorsun?"

Kalbim sıkışıyor. Vadik gülümsüyor.

"Evet," diye tıslıyorum. "Babasını biliyorum-"

Vadik oturma odamın tavanına duman üflerken yüksek sesle gülüyor. "Bu mu? Hayır, o değil. Bu bir... burada nasıl diyorsunuz." Kıkırdıyor. "Kovada bir damla diyorsun." Elimdeki dosyaya başıyla işaret ediyor. "Lütfen."

Yutkunuyorum. Kafamın içindeki ses kapalı tutmamı söylüyor. Ama sonra, yine de açıyorum.

Çıglık atarken neredeyse düşürüyordum. Düzinelerce resim var ve hepsi de tüyler ürpertici cinayet sahneleri. Cesetler, kan, kurşun delikleri... her kanlı detay.

"Bu da ne-"

"Erkek arkadaşının en iyi yaptığı şey bu, Belle," diyor ince bir sesle. "İşte gerçek Nikolai bu."

Resimlere bakıyorum, midem

bulanıyor. "Hayır," diyorum

sessizce. "Hayır, değil." Omuz

silkiyor. "Kendin oku."

Dehşet verici fotoğrafların arkasında polis raporlarına benzeyen şeyler var. Onları gözden geçirirken, midem bulanmaya başladı.

Bunlardan düzinelerce var. Ve neredeyse her biri, bir dedektifin Nikolai Antonov'un her bir raporun cinayetinde baş şüpheli olduğuna dair görüşü. Şüpheliler arasında dururken çekilmiş polis fotoğrafları var. Dört tutuklama raporu, hepsi de eksik kanıtlar, eksik tanıklar ve bir davada kayıp bir yargıç nedeniyle iptal edilmiş.

Dosya parmaklarımdan masanın üzerine düşüyor. Vadik iç geçiriyor.

"Bu sende kalsın, bende kopyaları var. Bu adamın sana söylediğini sandığım kişi olmadığını hatırlamak istediğinde tekrar oku. O senin kahramanın değil, Belle. Seni kurtarmaya gelmiyor." Kıkırdıyor ve sigarasını sehpanın üzerindeki saksılı sukulentin içine saplıyor.

"Kashenko Bratva'nın sahip olduğu en iyi katillerden biri olmakla çok meşgul."

Vadik ayağa kalkar. "Eğer iyi bir okuma istiyorsanız, son sayfaya bakın." İnce ince gülümsüyor. "Motosikletine atladığın öğleden sonra Nikolai'nin soğukkanlılıkla öldürdüğü yedi adamla ilgili."

Başım dönüyor. Midem çalkalanıyor ve kalbim karnıma batıyor. Bacaklarım güçsüzleşiyor ve yavaşça kanepeye çöküyorum.

"Çekimlerde daha fazla gecikme yok, Belle. Daha fazla saçmalık yok, tamam mı? Senin için gelmiyor. Ve eğer bu işi daha fazla uzatırsan ya da paramı daha fazla boşa harcarsan, Daniel'ın o resimleri yayınlamasını sağlarım. Anladın mı?"

Başımı salladım.

Ayağa kalkarken kıkırdıyor.

"Bu konuşmayı yapabildiğimize sevindim. Sadece iki film arkadaşı, iş konuşuyoruz!"

Kapıdan çıkıp arkasından kapatırken hâlâ gülüyordu. Masanın üzerindeki dehşet dosyasına bakıyorum. Gerçek Nikolai'nin, katil Nikolai'nin dosyasına.

Bekaretimi verdiğim adamla bir kaışım olduğunu sanmıştım. Ama görünüşe göre bu da güzel bir yalanmış.

BİR GÜN SONRA, çok yorgunum. Bu aptal filmlerden biri için dokuz saat boyunca yorucu bir çekim yaptım ve çok yorgunum. Mutfağımdaki buzdolabını açtım ve inledim. Tek istediğim abur cubur. şeker istiyorum. Karbonhidrat istiyorum. Alkol istiyorum. Ama elimdeki tek şey önceden porsiyonlanmış, şef yapımı, diyet dostu yeşil meyve suları.

İnledim ve buzdolabını kapattım. Mutfak tezgahına yaslanıyorum. Ama tam o sırada Malibu'daki evin n kapısı açılıyor. Daniel kollarından sarkan genç ve kafası kıyak iki kızla içeri giriyor.

"Hey, işte orada! İşte yıldız!" Daniel mırıldanıyor. Belli ki o da kafayı bulmuş, ama yanındaki kızlar kadar değil. İkisi de gözlerini yukarı kaldırıyor. Biri diğerinden biraz daha az kaık görünüyor. Benim kim olduğuma odaklandığında ayılmış gibi görünüyor.

"Aman Tanrım!" diye çığlık atıyor. "Aman Tanrım, seni seviyorum!" "Ah, harika," diye mırıldandım.

"Hayır, demek istediğim seni her şeyde seviyorum! Büyük bir hayranınım, Belle! Los Angeles'a gelme nedenimin yarısı sensin!"

İnce bir gülümsemeyle. "Oh, p e k i , gururum okşandı mı?" Kaşlarım atılıyor. "Diğer sebep ne?"

Daniel sırtıyor ve küçük bir kokain torbası sallıyor. Kız dönüp sanki dünyadaki son yiyecekmiş gibi ona bakıyor.

Bu da diğer sebep.

"Hey," dedi Daniel kızlara bakarak. "Neden siz kızlar yukarı çıkıp partiyi başlatmıyorsunuz? Benim buradaki rol arkadaşım ile konuşmam lazım."

"Bekle, bekle, sen..." iki kızdan daha berbat olanı bana bakıyor. Sonra gözlerini Daniel'a dikti. "Siz birlikte değil misiniz?"

"Sikeyim hayır."

"Evet," diyor Daniel aynı anda. Omuz silkiyor ve bana ters ters bakıyor. "Eşyalarımız üzerinde çalışıyoruz. Sağlıklı bir çift gibi."

Gözlerimi deviriyorum.

Tahmin edilebileceği gibi, Penelope ile Chicago'da yaşadığımız saçmalıklar neredeyse anında kamuoyuna yansıdı. Dünyadaki her blog yazarı ve magazin gazetesi "erkek arkadaşımın" kevaşe rol arkadaşını becerdiğini biliyordu. Ve Daniel'in sürekli söylediği gibi "sürtüklüğümde" döndüğümde, tam da yapacağımı bildiğim halk maymun dansını yapmak zorunda kaldım.

Daniel'in "iyileşme" sürecinde ona destek olmak için nasıl yanında olduğuma dair lanet bir basın toplantısı yaptım. "Adamımın yanında durmak" hakkında röportajlar verdim. Oprah'da yalandan ağlamak zorunda kaldım. Oprah'a yalandan ağladım. Bundan daha aşağısı olamaz.

Ve tabii ki, tüm bunlar için kötüleneceğimi biliyordum. Omurgasız ve zayıf olarak adlandırıldım. Acınası. "Başka bir

"Güçlü bir adama zincirlenmiş beyinsiz bir sürtük." New York Times'ta önde gelen bir feminist tarafından yazılan bir köşe yazısında Daniel'la kalarak kadın haklarını on yıl geriye götüreceğim söyleniyordu.

Yani, lanet olsun.

Neden böyle şeyler yaptım ve söyledim? Neden bu evde, Daniel'in yakınında ve onun iğrenç filmlerinde yer alayım ki?

Çünkü bu konuda söz hakkım yok. Parmağı kariyerimin ve saygınlığımın düğmesindeyken olmaz.

İki kız üst kata çıktı. Daniel dönüp bana baktı. "Yorgun görünüyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Siktir git, Daniel."

İnce ince gülümsüyor. "Kibar ol," diye homurdanıyor uyarı tonunda. Onu tersliyorum. Gülüyor.

"Sadece söylüyorum. Bu gece çekimlerimiz var ve başrol oyuncumun yorgun görünmesine izin veremem."

"Belki de başroldeki adamın burun deliklerine kokain, nefesine de am yapışmamalıydı," diye çıkışıyorum.

Kıkırdıyor. "Hey, bu şov dünyası, bebeğim." Başka tarafa bakıyorum.

"Unutma, artık benim için çalışıyorsun, sürtük." Okyanusa bakmak için döndüm.

Bir saniyeliğine özgürdüm. Ve mutluluğa. Nikolai vardı. Şimdi hiçbir şeyim yok. Tutunacak bir anım bile yok, artık onun da bir yalan olduğunu biliyorum. Artık onun gerçekte ne olduğunu ve onun için ne kadar az şey ifade ettiğimi biliyorum.

"Bak," diye Daniel'a ters ters baktım. "Senin üç aptal filmini yapıyorum, tamam mı? Ama onları berbat yaparsan, işe yaramayacaklar-"

"Üç mü?" Gülümsüyor. "Siktir, sanırım Jim seninle henüz konuşma fırsatı bulamadı."

"Affedersiniz?"

Daniel sırtıyor. "Artık saat üç değil Belle."

Yüzüm soldu. "Bir anlaşmamız vardı! Üç film ve sonra bana o lanet resimleri ver-"

"Evet, hayır bu benim ve diğer yatırımcılar için işe yaramayacak. Şimdilik üç kişi ama..." diye omuz silkiyor. "Kameraların önünde olmaya alışırım."

Dişlerim çıplak. "Siktir git!"

Ama o sadece sırtıyor. "Hey, söyle de sen de Koca Dan'i becerebilesin, bebeğim."

Gözlerimi deviriyorum. "Düzüşmeyi tercih ederim-"

"Dikkatli ol," diye homurdanıyor. Bana doğru yürüyor. Tam önümde durup yüzüme bakınca kaskatı kesiliyorum. "Demek istediğim, bu filmler tank yaparsa, her zaman B planı vardır."

kameralar kayıttayken ben kimi istersem onu becermeni içeriyor."

Ağzım açık kaldı.

"Anne gibi kız gibi-"

Elim yüzüne çarpıyor. Daniel hırlıyor ve bana vuracakmış gibi yumruğunu kaldırıyor. Ama sonra ben irkilince kendini durduruyor. Kıkırdıyor.

"Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, çekmememin tek nedeni programa uymak için bu gece o güzel yüzü çekmem gerekiyor."

Ona ters ters bakıyorum.

"Şimdi izin verirsiniz..." diye sırtıyor. "Yukarıda beni bekleyen misafirlerim var." Dönüyor ve merdivenlere doğru ilerliyor. Ama sonra dönüp bana ters ters bakıyor. "Vadik'in sana o becerdiğin psikopatla ilgili her şeyi gösterdiğini biliyorum, seni lanet sürtük." Sırtıyor. "Bunu bir düşün. Ve onun gibi bir manyağın ucuz bir motelde becerdiği bir kızı ne kadar az umursadığını düşün."

Merdivenlerden yukarı çıkıyor. O gözden kaybolana kadar dayanıyorum, sonra yere düşüp gözyaşlarımı ellerime gömüyorum.

Chicago, Üç Ay Sonra:

Yerdeki adam silahına uzanıyor. Ama bu umutsuz, son bir hamle. Yanına gidip bileğine basarken başımı sallıyorum ve bu işten canlı çıkma umudunu da yok ediyorum.

Ama hiç sempati duymuyorum. Kimse bu pisliğe sempati duymamalı. Yani adam ve ekibi -ki son dört dakika itibariyle hepsi öldü- Kashenko bölgesinde gizlice uyuşturucu satmaya çalışıyorlardı. Ve özellikle çocukları hedef alıyorlardı. Hepsi cehennemde çürüyebilir, umurumda değil.

Adam dönüyor, ağzındaki kandan hırıltılar çıkarıyor. Dehşet içinde depo ofisini dolduran arkadaşlarının cesetlerine baktı. Sonra bana dik dik baktı.

"Siktir-"

Parmağım tetiği sıkı ve o gevşedi.

İçimi çekiyorum ve silahı ceketimin içindeki kılıfına geri koymadan önce emniyete alıyorum. Dönüp olay yerini inceledim. On beş kişilerdi. Daha önce - altı ay önce Belle'le yaşadığım onca şeyden önce - bu konuda kendimi beğenmiş olurdum. Sırtımı sıvazlardım, hatta belki son adamı vururken tek satırlık bir cümle bile kurabilirdim.

Ama şimdi, sadece iş. Şimdi, sadece hareketleri yapıyorum.

Lev beni motel odasının duvarına yapıştırıp suratıma kükrediğinde bile onun peşinden gideceğimi biliyordum. Ama sonra tüm bunlarla ilgili acı gerçeği öğrendim. Perde arkasında oyun oynayan ve ipleri elinde tutan güçleri öğrendim. Belle hakkındaki gerçeği öğrendim. Ondan sonra, onun peşinden gidemeyeceğimi anladım. Kurtarılmak istemeyen ya da kurtarılmaya ihtiyacı olmayan bir kızı kurtarmak yoktu.

Volkov Bratva ile aynı yatakta. Artık tüm detayları duydum. Aynı anda üç film çeviriyor, ikisinin başrolünde Daniel Crew var. Ve hepsinin arkasında Volkov'un parası var.

Bu yüzden onun peşindeydiler. Bu yüzden onu almak arı kovanına çomak soktu. O onların altın yumurtlayan tavuğu. Onun filmlerini finanse ediyorlar. Ve bitmek bilmeyen Hollywood saçmalık makinesi çalışmaya devam ediyor.

Bana yalan söyledi. Ve son altı ay boyunca, başka hangi konularda yalan söylediğini merak etmek için bolca zamanım oldu. "Sahte ve sadece kameralar için" erkek arkadaşı mesela. Ya da belki de gerçekten o kadar da sahte olmayan erkek arkadaşındır. Belki de sadece sıkılmıştı ve dışarı çıkmak istiyordu. Olması gereken

Kurtarıldı mı? Acaba sadece bir macera mı arıyordu?

Onunla yatmak bile... onun kadar ünlü, zengin ve güzel bir kızın bakire olması gibi saçma bir fikir mi? Öyle olup olmaması umurumda değil. Ama beni yakan şey yalan söylenmiş olması.

Orada kurtarıcı sendromu yaşıyordum ve sürekli oyuna getiriliyordum. Hem de erkekleri oynamakta profesyonel olan biri tarafından.

Deponun etrafına bir kez daha bakıyorum. Arka kapının yanında bir beden kıpırdıyor. Bir el kapıyı itip açmak istercesine kalkıyor. İçimi çekiyorum ve silahımı çıkarıyorum. Bir mermi sonra, iş resmen bitti ve çıkış vakti geldi.

Hareketlerle geçen bir gün daha.

Barın sesi o kadar yüksek ki Nina geldiğimi duymuyor. Orada durduğumu fark ettiğinde küfrediyor ve okumakta olduğu dergiyi hızla gözden uzaklaştırıyor.

"Hey! Niko!" Bana gülümsüyor. "Başardın!"

Nina, Viktor'un kız kardeşi. Ama patronun kız kardeşi ve gayri resmi olarak Kashenko Bratva'nın üçüncü komutanı olmasının yanı sıra, aynı zamanda iyi bir arkadaş. Kocasını Kostya da öyle, benimle birlikte Kashenko ailesinden bir avtoritet, yani yüzbaşı.

İkisi de son birkaç aydır beni dışarı çıkarmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Çivi gibi sert bir canavar olan Kostya bile her şey olup bittiğinden beri beni "açmaya" çalışıyor. Her daveti "meşgul" olduğum gerekçesiyle savuşturmayı başardım. Ama bu gece, sonunda pes ettim.

"Kostya barda içki alıyor..." Nina dönüyor, gözleri bakışlarımı takip ederek kabinde arkasına ittiği dedikodu dergisine bakıyor.

"Gerçekten önemli değil Niko. Unut gitsin."

Ama yapamam. Kapakta ne gördüğümü, özellikle de kimi gördüğümü biliyorum. Denedim. Onu araştırmamakta da oldukça iyiydim. Ama kapaktaki yüzü...

"Kahretsin Niko, özür dilerim," diye irkilir Nina. "Bak, unut gitsin, tamam mı? Kostya'ya içki siparişini mesaj atayım, burası... hadi ama Niko!"

Telefonumu çıkardım. Bir saniye içinde Google'a girdim, adını yazarken çenem gerildi. Son birkaç aydır gerçekten denedim. Yine de zaman zaman kırılıyorum. Ve bu da o zamanlardan biri olacak.

İlk çıkan Belle ve Daniel'ın fotoğraflarına yüzümü buruşturuyorum; ikisi de göz alıcı ve mutlu görünüyorlar.

"Niko, bunu kendine yapma. Bırak artık, tamam mı?"

Görüntülerden uzaklaşıyorum ve onunla ilgili haberlere tıklıyorum. Karşıma çıkan ilk haber nefesimi kesiyor ve çenemi gıcırdatıyor. Telefondan başımı kaldırıp Nina'ya bakıyorum,

ama az önce ne gördüğümü bildiğini söyleyebilirim. Muhtemelen dedikodu dergisinin kapağındaki saçmalığın aynısı.

"Şaka yapıyorsun," diye homurdandım.

Dudaklarını büzüyor ve başını sallıyor.

"Bir Bratva filmi mi?"

Lanet olası bir Rus mafya filminde oynuyor. Elim telefonu sıkıca kavradı. Bu kesinleşti. Araştırma yapıyordum. Başımı sallıyorum, sinirlerimin yükseldiğini hissediyorum. Ama onu düşündüğümde göğsümdeki ağrı da geri geldi. Bugünlerde Belle'i düşündüğümde beni en çok kızdıran şey bu.

Ondan nefret etmediğim için nefret ediyorum.

Tekrar telefona bakıyorum. Daniel'la el ele tutuşup paparazzilere gülümsedikleri fotoğrafa geri dönüyorum.

"O profesyonel bir aktris, dostum." Kostya'nın derin sesi arkamdan homurdanıyor. Beni iterek geçiyor ve elinde üç bira ve üç shot votka ile karısının yanındaki kabine giriyor. Bana bakıyor. "Gülümsemek, eğlenceli ve mutlu görünmek onun işi."

"Evet," diye mırıldanarak telefonu cebime sokuyorum. "Eminim öyledir."

Nina'ya karşısındaki bankı işaret ediyor. "Otur. İçeri girdiğini gördüm ve sana bir içki aldım. Hadi içelim."

"Çantamı alayım." Nina ayağa kalkıyor ve kabin masasına uzanıyor. Ama elini uzattığında

masanın altına doğru kayarak düşer. "Bekle, Niko-!"

Ama ben ikisinden de hızlıyım. Onu kaptım. Ama sonra öfkeyle kapağa bakarken gözlerim sertleşiyor. Lanet olası Bratva filmiyle ilgili değil.

"O..."

"Niko-"

"O burada mı?" Sessizce tıslıyorum.

Dergideki başlığa bakıyorum. Belle burada. Bu hafta sonu bir ödül töreni için Chicago'da.

"Niko," diyor Nina nazikçe. Uzanıp dergiyi elimden alıyor. "Bırakmalısın."

"Biriyle görüşüyorum," diye homurdandı Kostya. "Bir uzmanla. Hapishanede geçirdiğim onca yıl boyunca içime attığım öfke ve pisliği işlememe yardımcı olması için."

Nina'nın eli masanın üstünden geçip onunkine dolanıyor. Kostya bana bakıyor. "Bence onu görmelisin dostum."

"Terapiye ihtiyacım yok." Koltuğa yığıldım ve votkayı elime aldım. "Ama buna ihtiyacım var."

Nina ve Kostya birbirlerine bakarlar.

"Çocuklar, ben iyiyim, tamam mı? Sadece içelim ve başka şeylerden konuşalım."

"Sonunda seni bir içki için dışarı çıkarmaya." Nina alaycı bir şekilde gülümseyerek kadehini kaldırıyor.

"Na zdorovie," diye homurdanıyor Kostya, elini kaldırarak.

"Na zdorovie," diye mırıldandım. İçiyoruz. Kafamda beliren yüzünü bastırmak için anında on tane daha içmek istiyorum.

Ben birama uzanırken telefonum çalıyor. Kostya kendi telefonunu çıkardı ve ona ters ters baktı.

"Kahretsin. Bu Lev."

Benimkini çıkarıyorum ve az önce kardeşimden gelen mesaja bakıyorum.

Acil durum toplantısı. Şehir merkezindeki ofiste. Şimdi.

"O içki için çok fazla," diye mırıldanıyor Nina.

"ŞAKA YAPIYORSUN."

Kostya'nın yüzü asık. Ama kardeşim başını sallıyor. "Keşke öyle olsaydı, ama az önce doğruladım."

Bir saat önce bir bankamız daha vuruldu. Bu sefer saklamaya çalışmışlar. Bu bir vur-kaç olayı değildi. Bu gizlice yapıldı. Lev'in son saldırıdan sonra tüm aklama yerlerimizdeki güvenliği artırması dışında. Adamlarımız oraya ulaşamadan girip çıktılar. Ama tıpkı altı ay önceki son seferde olduğu gibi, Volkov'lar işin her yerinde yapışkan parmak izlerini bıraktılar.

Bir kez daha sunucularımızı hacklemeyi ve üzerlerine keylogging yazılımı bırakmayı denediler. Ve yine Lev, tam olarak arkasında kimin olduğunu göstermek için tersine hackletti.

"Cidden bu kadar aptal olamazlar."

Viktor masanın başında dururken, "Hayır," diye homurdanıyor. "Olamazlar. Ya da olmamalılar. Sorun da bu zaten. Yuri Volkov bu kadar aptal değil. Bu da demek oluyor ki ya saflarında bir muhalefet var ya da..." çenesi sıkılıyor. "Ya da daha büyük ihtimalle, bu ateşkes bizi rehavete sürüklemenin bir yoluydu."

Derin bir iç çeker ve parmaklarını eski ahşap konferans masasına vurur. "Her iki durumda da, bu iş artık tek yönlü. Ateşkes sona erdi. Şimdi karşılık vermeyi düşünmeliyiz. Lev? Casus yazılımı tersine hackleyerek ne elde ettiğimizi göster onlara."

Kardeşim merakla bana bakıyor ve sonra ayağa kalkıyor. Masanın etrafında yürüyor ve elini omzuma koyuyor. Eğildi.

"Hey, neden gidip biraz yürümüyorsun, dostum. Bir kahve falan iç."

Kaşlarımı çatıyorum ve dönüp ona

bakıyorum. "Ne dedin?" "Eğer bir Starbucks

görürsen, bir-"

"Neden hemen yürüyüşe çıkayım ki-"

"Lev." Viktor iç geçiriyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Sadece söyle ona. Nasıl olsa yakında öğrenecek."

Çenem titriyor. Gözlerim tekrar kardeşime kayıyor. "Ben ne öğreneceğim ki zaten," diye homurdanıyorum.

Lev bir nefes alıyor, omzumu sıvazlıyor ve masanın başına geri dönüyor.

"Volkov komuta zincirindeki köstebeğimiz birkaç aydır sessizdi. Ama bu olaydan sonra bu gece zorla temas kurdum ve..." kaşlarını çatıyor. "Bu büyük bir şey." Gözleri benimkilere kayıyor ve odanın geri kalanına bakmadan önce sertleşiyor.

"Volkov ailesi bazı ağır aklama operasyonlarına girişiyor. Ciddi bir nakit akışından bahsediyorum. Sadece onlara ait olmasına imkan yok. Muhtemelen Kartel ile anlaşmalılar, belki Triadlar ya da Yakuza ile de."

Hâlâ Lev'in bombayı patlattığında neden bunu duymamı istemediğini anlamaya çalışıyorum.

"Bunu yapmak için Los Angeles merkezli paravan yapım şirketlerini kullanıyorlar." Bana baktı. "Film yapım paravan şirketleri."

Elim masanın üzerinde yumruk şeklinde kıvrılıyor. Kostya, Nina ve Viktor'un hepsinin bana doğru baktığı gözden kaçmıyor.

"Filmler inşaat ürünleri gibidir. Bir maliyet tablosundaki satır kalemlerinin yarısını 'belirtilmemiş danışmanlık ücretleri' yapabilir ve içine istediğiniz kadar nakit gömebilirsiniz. Onların yaptığı da bu. Volkov'lar resmen film işine girdiler. Ve bunu istedikleri kadar kontrolsüz bir şekilde yapmaya devam edebilecekler."

"Bana Yuri Volkov'un gizli bir Martin Scorsese olduğunu mu söylüyorsun?"

Lev Nina'ya sırtıyor. "Hayır. Filmler de boktan olamaz, yoksa yapım şirketinin finansman bulmaya devam edeceği şüpheli hale gelir." Duvardaki projektör ekranına döner.

"Bunlar bu yeni 'şirketin' üç 'yapımcısı'." Lev telefonunda bir şeye tıklıyor ve duvardaki ekranda büyük bir fotoğraf beliriyor. Alçak sesle homurdanıyorum. Bu Vadik Rykov - Yuri'nin yeni ikinci adamı, tanımadığım bir adam ve... gözlerim kısılıyor. Ve Daniel Crew.

Fotoğrafta üçü bir striptiz kulübünde gülüyorlar. Kucak dansı yapıyorlar, içki içiyorlar. Sonra bir yönetim kurulu odasının penceresinden çekilmiş başka fotoğrafları var - el sıkışıyorlar ve birlikte sözleşme imzalıyorlar.

"Altın zincirli adamı tanıyorsun. O Vadik Rykov. Bıyıklı adam ise Jim Grolsh, Hollywood'un ünlü menajeri..." Lev'in gözleri çeyrek saniyeliğine bana kayıyor. "Belle Bardot," diye homurdanıyor sessizce. "Ve hepimizin açıkça tanıdığı son adam - pop yıldızı dallama Daniel Crew."

"Yine de söyle bana." En yeni avtoritet'lerimizden Konstantin parmaklarını büyük konferans masasına vuruyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu üç palyaço nasıl olur da başarılı filmler çekebilir? Hatta dolandırıcılığı devam ettirmek için orta derecede başarılı olanları bile?"

Lev'in ağzı açık kalır. "Onlar... uh..."

"Çünkü Belle Bardot var," diye homurdanıyorum, masadaki elime bakarak. "Çünkü insanlar en büyük

Hollywood'da hemen hemen her şeyde yıldız adayı ve o da her şeyin içinde."

Konstantin, Nina, Kostya ve diğer birkaç avtoritet kendi aralarında mırıldanıyor. Ama kardeşim tuhaf bir şekilde sessiz. Kaşlarımı kaldırarak ona baktığımda Viktor iç geçiriyor.

"Söyle ona," diye homurdanıyor.

Lev kaşlarını çatıyor ve bakışlarını bana doğru kaldırıyor. "Bir şans var - ve bu bir şans Niko - onun ille de 'işin içinde' olması gerekmiyor."

Dişlerimi sıkıyorum. "Lanet olası filmlerde oynuyor Lev, sanırım bu onu içeride yapar."

"İsteyerek değil."

Kalbim tam üç saniye boyunca durdu. Lev dönüyor ve duvardaki ekranda yeni bir resme tıklıyor. Yüzünü gördüğümde nefesim kesiliyor. Hay sikeyim. Altı ay sonra bu kızı görmek bile içimi dışıma çıkarıyor.

Ama sonra gözlerim Daniel'ın onun kolunu sıkıca kavradığı yere düşüyor. Çok sıkı. Kolunun başka bir yerindeki başparmak büyüklüğündeki morlukları fark ettiğimde boğazımda bir hırıltı yükseliyor.

Lev bir sonraki sahneye geçer. Bu karede Vadik bir film setinde ona bağılıyor, Daniel ise arka planda sırtlıyor. Ama kardeşim üçüncü resme geçtiğinde kükremek istiyorum.

Bu o, süslü bir sahil evinde, pencerede oturuyor. Ağlıyor. Arkasındaki odada, kapıların yanında silahlı adamlar var.

"Bu filmlerde oynaması için zorlandığını mı söylüyorsun?"
Nina sessizce söylüyor.

Lev zar zor başını sallıyor. "Olabilir diye düşünüyoruz."

Kostya kaşlarını çatar. "Arkasındaki adamlar onun korumaları olabilir-"

Lev bir sonraki ekrana geçer. Elimde değil. Ayağa fırlarken hırlıyorum. Bunda, garaj yolundaki bir arabaya itiliyor. Ve o "korumalar" onu oraya sokmak için hırlıyor ve yüzüne silah doğrultuyorlar.

Nabzım lanet bir motor gibi gümbürdüyor. Midemde ateş yanıyor ve kırmızı görüyorum.

"Nikolai," dedi Viktor sessizce. "Lütfen
otur." Dişlerimi sıkıyorum.

"Otur lütfen."

"Otur lan yerine, kardeşim," diye tıslar Lev.

Oturuyorum, her tarafım uğulduyor. Viktor başıyla onaylıyor ve odaya dönüyor. "Tüm Kashenko operasyonları şimdilik kilit altında. Hepinizin önümüzdeki on iki saat içinde Volkov'lara bu hack saçmalığı için karşılık vermek üzere ekiplerinizi harekete geçirmeye hazır olmanızı istiyorum. Buna karşılık vererek canlarını yakacağız. Ve bu aklama operasyonuyla onları kumbaralarından vuracağımızı düşünüyoruz."

Yontulmuş çenesi sıkılır. "Oyun zamanı bitti. Bu yüzden dışarıda tetikte olun ve emirlere hazır olun. Toplantı sona ermiştir."

Etrafımda, avtoritet ayakta durmaya ve dışarı çıkarken kendi aralarında mırıldanmaya başlıyor. Viktor ve Nina yan kapıdan çıkarken derin bir sohbe dalmışlardı.

Ama hala ekrandaki görüntüye bakıyorum. Belle'in sahil evinin penceresinde ağladığı görüntüye geri dönüyor. Kalbimde bir şeyler kırılıyor. Kontrolümdeki bir şey kopuyor.

Birdenbire, umutsuzca kaçındığım gerçeği fark ediyorum. Çünkü bunu hazmetmek Belle'in yalancı olmasından daha zor: bunun bir yalan olmadığını. O kısacık zaman diliminde başımıza gelen her şey gerçektir.

Altı ay boyunca, aşık olduğum kadın canavarlar tarafından esir tutulurken, ben burada başparmağımı kıcıma sokmuş oturuyordum.

Öfke içimde zonkluyor ve kabarıyor. Bütün bu konuşmalar. Tüm bu tartışmalar. Tüm bu planlamalar.

Ama ben zaten bir plan biliyorum. Ne yapılması gerektiğini zaten biliyorum.

Ayağa fırlıyorum, aniden bir el omzuma çarpıyor ve beni geri itiyor. Hırladım ve kardeşimin üzerinde döndüm.

"Otur," diye hırlıyor.

"Gitmem gerek Lev."

"Hayır," diye homurdanıyor ve başını sallıyor. "Ne düşündüğünü biliyorum. Ve cevabım hayır."

Kardeşıme ters ters baktım. "Ne olduğumu bilmiyorsun-"

"Onun Chicago'da olduğunu biliyorum Niko," diyor sessizce. "Bunu senin de bildiğini biliyorum. Ve senin düşündüğünden emin olduğum şeye lanet olsun ki hayır diyorum."

Ağzım açık kaldı. "Ateşkes bitti Lev."

"Ve kimin tarafında olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok!" "Şu lanet resimlere bak, adamım!"

"Bildiğimiz kadarıyla bunlar sahte! Sahnelenmiş!"

Ona tıslıyorum. "Kendin söyledin, o tutuluyor-"

"Belki dedim Niko!" Gözlerini sıkıca kapatıyor ve burnunun kenarını ovuşturuyor. "Biliyorsun, keşke buna yeşil ışık yakabilseydim kardeşim. Bunu sen de biliyorsun."

"Lev-"

"Cevabım hayır Niko. Kardeşin olarak mı? Evet, tabii ki senin yanında olurdum. Ama komutanın olarak sana bir emir alana kadar geri çekilmeni söylüyorum. Ve bu bir emir. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Dudaklarım inceldi.

Lev üzgün bir şekilde bana baktı. "Özür dilerim Niko. Gerçekten üzgünüm." Elini omzuma koydu. "Bir yolunu bulacağız. Sadece önce biraz sakinleşmen gerekiyor." Gözleri benimkileri tutuyor. "Bunu yapabilir misin?"

"Evet."

Gölümsüyor. "Teşekkür ederim."

Lev omzuma vurup konferans odasından çıktı ve beni yalnız bıraktı. Döner düşüncelemlerim, çarpan kalbim ve dudaklarımda hâlâ duran yalanla baş başa.

Ya da belki "yalan" değildi. Belki de altı ay önce Hollywood'un en yetenekli aktrisiyle kaçmak beni etkilemiştir.

Dönüp Chicago'ya bakan büyük, renkli pencerelere doğru ilerliyorum. Parıldayan ışıklara bakıyorum.

O dışarıda. Burada, bu şehirde. Benim şehrimde. Çenem gıcırıyor. Elim silahıma gitti. Silahımı çıkardım, şarjörünü kontrol ettim ve alçak bir hırıltıyla kılıfıma geri soktum.

Evet, siktir et. Beklemenin de canı cehenneme. Benden bir şey alındı.

Şimdi onu geri götürüyorum.

Bugünlerde aynada bana bakan kızı tanıyamadığım zamanlar oluyor. İşler yoğun olduğunda, Hollywood kıyma makinesine yakalanmış gibi hissettiğimde bile, o kız gülümserdi.

Bugünlerde pek görünmüyor. Ya da bir film setinde, üzerinde bir kamera ve onu esir alanların sert bakışları olmadığı sürece hiç.

Aynada deniyorum. Dudaklarımı kıvırıyorum ve magazin fotoğrafçılarına verdiğim gülümsemeyi yapıştırıyorum. Ama bu gerçek değil. Bu senaryo. Çalışılmış. Beğenilirliği ve seksiliği en üst düzeye çıkarmak için ince ayarlanmış. Sahte gülümsemeyi bırakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Artık gerçek gülümsememin neye benzediğini hatırladığımı bile bilmiyorum. En son gerçek gülümsememi kullandığımda.

Yüzüm gölgeleniyor. En son altı ay önce, yol kenarındaki boktan bir motelde gerçek anlamda gülümsedim. Asla yolumun kesişmemesi gereken bir adamla. Bir katille. Bir canavar.

Ama beni gülümseten bir canavar. Sonsuza dek ilk kez beni ben yapan bir adam. Ayaklarımı yerden kesen ve dünyamı alt üst eden bir adam.

Dürüst olmak gerekirse, kalbimi çalan bir adam.

İç çekiyorum ve aynadan uzaklaşıyorum. Ayağa kalkıp elbisemi düzeltiyorum. Sonra dönüp süitte pencereye doğru yürüyorum. Daniel ile "yeniden birlikte" olmanın tek iyi yanı, bu sefer daha az rol yapıyor olmamız.

Önceden, ikimiz de bir yere seyahat ediyorsak, basın bir otel süitini paylaştığımızı büyük bir şov haline getirirdi. Şimdi, daha az saçmalık var. Daniel'ın kendi süiti var. Böylece yalnız kalabiliyorum. Kapının dışında, çıkmaya çalışırsam beni silah zoruyla odaya geri itme emri almış iki silahlı koruma olabilir. Ama bunun dışında sorun yok sanırım.

Pencereden şehrin parıldayan ışıklarına bakıyorum. Aşağıdaki caddeden gelen motosiklet sesiyle kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Aşağıya bakıyorum, bir tür Japon spor motosikletinin kükreyerek caddede ilerlediğini görüyorum.

Bu o değil.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum. Sonra alnımı cama dayıyorum. Chicago'ya dönmek çok garip. Gölgelere atlıyor, yabancılara iki kez bakıyor, Niko olabileceklerini düşünüyordum.

Ama yüz milyonuncu kez, kendime daha önce olanların zaman içinde bir an olduğunu hatırlatıyorum. Kötü bir-

düşünölmüş, muhtemelen pişmanlık verici bir an. Kaşlarımı çattım. Hayır. Şimdi bile, aylar sonra, pişman olamam. Çok denedim. Ama pişman değilim ve bunu zorlayamam.

Keşke pişman olabilseydim. Keşke bunu benden aldığı için ona kızabilseydim. Ama çok mükemmeldi. Çok gerçek ve çok inanılmazdı.

Ona bir mesaj göndermeyi düşündüm. Yani tabii ki düşündüm. Bana onun "gerçek" halini, Niko'nun hiç görmediğim kanlı ve tehlikeli halini gösterdikten sonra bile. Artık onun ne olduğunu biliyorum. Profesyonel bir katil olduğunu biliyorum. Rus mafyası için çalışan acımasız, vahşi bir tetikçi.

Ve hala ona bir mesaj göndermeyi düşünmekten kendimi alamıyorum. "Hoşça kal, seni ve geçirdiğimiz zamanı unutuyorum" demek için bile olsa. Teşekkürler."

Ama bunu yapamam. Riskler çok yüksek. Ortaya çıktı ki, benim fotoğraflarım var-grafik, çıplak, korkunç fotoğraflarım. Ama onları ben çekmedim.

Daniel yaptı.

O geceyi hatırlamıyorum. Ama amaç buydu. İki yıl önce Florida Keys'de film çekerken beni ziyaret ettiğinde -tabii ki hepsi magazin içindi- planı buydu. Uyuşturucuyu suyuma karıştırmasının amacı daha sonra ne olduğunu hatırlamamamdı.

O gece bana dokunmadı, Tanrı'ya şükür. O şekilde değil. Daniel ne kadar iğrenç olsa da, ona bu konuda inanıyorum, çünkü berbat bir yalancı.

Ama bana tecavüz etti. O gece kıyafetlerimi çıkardı ve otel süitindeki yatağında çıplak uzanırken fotoğraflarımı çekti.

Bana dokunmamış olabilir ama yine de o gece benden bir şey aldı. Yatakta çıplak uyandığımı ve garip bir şey yediğimi ya da kullandığım anksiyete ilaçlarına tepki verdiğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Şimdi gerçekte ne olduğunu biliyorum.

Daniel çıplak resimlerimi yayınlamakla tehdit eden "hacker". Şimdi, onlar başımın üstünde asılı duran meşhur kılıç. Beni bu esaret hayatına zorlamak için kullandığı koz onlar.

Son altı ayda iki tam film ve bir üçüncünün yarısını çektim. Ki bu çok saçma. Biten iki tanesi saçma sapan, berbat yazılmış ve kötü yönetilmiş romantik komediler. Çoğunlukla Daniel'in yüzü ve yeni giyim ve erkek bakım ürünlerinin reklamları.

Bu ikisi berbat. Ama üçüncüsüne daha da öfkeliyim - ironik bir şekilde bu Rus mafya filmi. Niko ile geçirdiğim zaman nedeniyle ironik, ama aynı zamanda Daniel'in bu yeni plan için bağlantılarının gerçek Rus mafyası Bratva olduğunu bildiğim için. Niko'nun çalıştığı aile değil ama yine de.

Ama bu üçüncü film aslında bu yeni genç yazardan harika bir senaryo. Gerçekten çok iyi. Ama Daniel ve Rus gangster çetesi, Ukraynalı isimsiz bir adamı

Bratva'da olduğu için işe aldıklarından emin olduğum bir kişiyi yönetiyor.

Ve beni Jim'den başlatma. Pencereden dışarı bakarken çenem gıcırıyor. Beni istemediğim şekilde zorladığında bile her zaman en iyisini düşündüğüm Jim. Teyzemin asla güvenmediği Jim. Her zaman onu savundum. Ona ve kendime her zaman yaptığı şeyi müşterilerinin başarılı olması için çok azimli olduğu için yaptığını söyledim.

Sonuçta, oyuncularını finansal varlıklar olarak gören açgözlü bir pislik. Mevcut durumda, ya harika bir aktöre dönüştü ya da bunların nasıl bir sorun olduğunu göremeyecek kadar sağır.

Gözlerimi deviriyorum. Hayır. Aslında, bu yeni projelerde ona yapımcılık kredisi verildiği için. Bu da demek oluyor ki beni sömürerek çok zengin olacak. İşte onun gerçek sadakati.

Hiçbiri zengin olmayacak çünkü filmler iyi iş yapacak. Ama ben aptal değilim. Burada aslında neler döndüğünü biliyorum. Berbat filmlerin ve karanlık yabancı yatırımcıların Amerikan filmlerini para aklamak ya da saklamak için kullandığını her zaman duyarsınız.

Burada Daniel, Jim ve Ruslar arasında olan da bu. Sadece bunu endüstriyel ölçekte yapıyorlar. Daniel'ın çektiği resimleri bana vermesi için yapılan ilk anlaşma üç filmdi. Sonra altı oldu. Sonra on oldu. Artık hiç bitmeyeceğini biliyorum.

Kapı çalındı.

"Belle!"

Kapıya dik dik baktım. Daniel geldi. Ve sesi bitkin geliyor.

İkimizin de Chicago'da bulunmasının nedeni, canlı olarak filme alınan bu gençlik ödül töreninde ödülleri sunacak olmamız. Bunu başka şekilde ifade etmeliyim. Ben ödüller için buradayım. Daniel gençler için burada.

"Hazır mısın, değil misin?"

Aynaya tekrar bakmak için dönüyorum. Hayır, ama sanırım olabileceğim kadar hazırım. Yeter ki onu aklımdan çıkarabileyim.

Niko.

Ama bu da artık hiç bitmeyeceğine emin olduğum bir başka şey. Asla.

Kapı kırmızı halıya açıldığında hazırım. Plastik, sahte gülümsememi takınıyorum ve yanıp sönen milyonlarca kamera ışığına gülmek ve sırtlamak için dışarı çıkıyorum. Daniel, çoğu genç ve kadın olan hayranlarının tezahüratları arasında limuzinden iniyor.

Dönüp taşaklarını tekmeleme isteğime karşı koyuyorum. Bunun yarısı hep bunu yapmak istediğim için. Ama aynı zamanda limuzindeyken yanımdan bir motosiklet geçtiği ve başım döndüğü için. Daniel sonraki on beş dakikayı bana "fahişe" kelimesinin farklı versiyonlarını söyleyerek geçirdi.

Puşt koluma giriyor ve gülümseyerek kırmızı halıdan aşağı iniyoruz. Daniel içki ve amcık kokuyor, ama dokuz yüz farklı dergi ve blog yazarı lanet fotoğrafımızı çekerken orada gülümseyerek durmak zorundayım.

Ama bu benim yeni rolüm; sonsuza dek benim parçam.

Son birkaç fotoğrafta Daniel'ın eli kıcıma doğru kaymaya devam ediyor. Gülümsemeye devam ediyorum ve gülerek fırçalıyorum. Ama yirminci seferde, stilettolarımla onun lanet gözlerini oymaya hazırım.

İçeri girdiğimizde, ona doğru döndüm.

"Eğer bana bir daha dokunursan," diye tısladım. "Senin lanet elini keserim-"

Bana tokat attı. İlk başta ne olduğunu anlamıyorum bile. O kadar ani ve o kadar şok edici ki, anlayamıyorum. Sonra dehşet içinde ona baktım.

"Seni orospu çocuğu-"

Daniel bana doğru hamle yapınca nefesim kesildi. Beni bir köşeden karanlık bir oyuğa doğru itiyor ve duvara çarpıyor. Korku beni sarsıyor. Daniel biraz korkak ama zayıf değil.

"Bundan sonra işler şöyle yürüyecek," diye öfkeyle çıkışıyor. "Sen benim kız arkadaşımsın."

Onu küçümsedim. "Hayal görüyorsun."

"Pekala Belle," diye tıslıyor. "Kameralara ve halka karşı öyleyim. Bu yüzden rolü daha gerçek oynamaya karar verdim."

"Bu da ne demek oluyor-"

"Bunun anlamı," diye hırlıyor. "Şu andan itibaren, sana dokunmak istersem? Dokunacağım."

"Bu anlaşmamızın en ufak bir parçası bile değil," diye tıslıyorum.

Daniel kıkırdar. "Anlaşmayı değiştiriyorum." Bana bakıyor. "Yani hayatım, eğer ağzını istersem alırım. Eğer seni domaltıp bir sürtük gibi becermek istersem, yaparım."

Dehşet içinde ona bakıyorum. "Sen lanet olası bir canavarsın."

"Ben Daniel Crew'um bebeğim," diye bağıyor. "Dünya gezegenindeki en ateşli bok benim. Benim tarafımdan sikildiğin için şanslısın."

Gözlerimi ona diktim. "Açık konuşayım. Eğer bana dokunursan, bana dokunduğun her şeyi keserim."

Sırıttıyor. Sonra saatine bakar. "Kahretsin. Geç kalacağız." Kafasını kaldırdı ve bana ters ters baktı. "Banyoya git ve temizlen. Yerde ol-"

"Git kendini becer," diye feryat ediyorum.

Dudakları büzüldü. "Beş dakika içinde yerinizde olun dedim, yoksa bana yardım edin, memeleriniz internete düşecek."

Telefonunu kaldırıyor ve sırtıyor. "Ve küçük dostun River'ı evime götürüp bilgisayarlarımı mahvetmeyi düşünmeden önce, hepsi burada. Bulut yok, sabit disk yok. Senin üzerindeki kozum benim yanımdan ayrılmıyor. Asla."

Daniel tökezleyerek geri çekildi ve bana baktı. "Git kendini temizle. Beş dakika içinde yanımda gülümsüyor ol, yoksa." Başını çevirdi. "Hey! Biraz yardım et!"

İki iri yarı Rus adam-Daniel'in yeni korumaları
-Köşeyi dönünce. Bana başını salladı.

"Onu izle. Beş dakika içinde, gerekirse onu sürükleyerek salona sokun ve yanımdaki koltuğa oturtun."

Dönüyor ve hızla uzaklaşıyor. Hıçkırıklarımı ellerimle bastırıyorum. Dönüyorum, banyonun kapısını çarparak açarken titriyorum. Hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışarak hava emiyorum. Lavabonun üzerine eğildiğimde içimdeki dehşet ve tiksintinin pıhtılaştığını hissediyorum.

Bu böyle devam edemez. Bir kırılma noktası olmalı. Buradan çıkmalıyım. Ama önce bunu yapmalıyım. Kaçmanın bir yolunu bulana kadar bu rolü oynamaya devam etmeliyim.

Gözlerimi kapatıyorum. Altı ay önce dünya üzerime çöküyormuş gibi hissettiğimde bir kaçış yolum vardı. Bir yabancım, bir bisikletim ve büyük bir bilinmezliğim vardı. Trouble'ı buldum ve o benim ihtiyacım olan kaçış oldu.

Ama Bela gitti. Bu sefer kaçış yok.

Biri banyo kapısına vurdu. İrkildim ve yere baktım. "Geliyorum, tamam mı?"

Son bir kez yavaşça nefes alıyorum. İkinci bir patlama kapıya çarpıyor.

"Siktir git!" Çığlık atıyorum.

Döndüm ve kapıya doğru yürüdüm. Kolu tutup çekiyorum. "Ben buradayım, tamam mı? Yapabiliriz-"

Korumalar yere yığılmış durumda. Ben bir çift çizme ve koyu renk kot pantolona bakıyorum. Kalbim küt küt atıyor ve gözlerimi yavaşça gövdesine, göğsüne ve nihayet altı ay boyunca her gece rüyamda gördüğüm yüze dikiyorum.

Gözlerimiz kilitlendi. Ve sonra aniden bana çarpıyor.

Beni tekrar duvara çarparken inliyorum. Elleri beni sıkıca kavıyor ve dudakları ona aitmiş gibi dudaklarıma yapışırken hırlıyor.

"Niko," diye mırıldanıyorum dudaklarına, onu öperek karşılık veriyorum. "I-"

"Seni uyarmıştım," diye inliyor kalın kalın. "Altı ay önce, o motel odasında, beni baştan çıkarmanın tehlikeli olduğu konusunda seni uyarmıştım."

Ağzımı tekrar onunkine yapıştırırken hıçkırıyorum. Ellerim boynuna dolanıyor. Ve dudakları son kez dudaklarıma değdiğinden beri ilk kez kendimi özgür hissediyorum.

"Hadi prenses," diye inliyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Her yere," diye homurdanıyor Niko. "Seninle her yere giderim."

Helmand Eyaleti, Afganistan, Altı Yıl Önce:

Adam bir canavar gibi savruluyor ama ben kolayca sıyrılıyorum. Bir sonraki darbeyi tahmin edip ondan da sıyrılıyorum. Ama sonra tuzağım ortaya çıktı. Takip eden vuruşla dengesi bozulunca, saldırıyorum. Ve sert vuruyorum.

Bay P'nin makineli tüfeği iş başında.

Sol-sağ-sol. Sol-sol-sağ-sol-sert sağ. Adam homurdanıyor ve sertçe yere düşüyor, bir iniltiyle yere çarpıyor. Geri dans ediyorum, ağırlığımı hareket ettiriyorum, gevşek kalıyorum. Ama yukarı baktı ve başını salladı.

Biri zili çalarken askıdan alkış sesleri yükseliyor. Kaskımı çıkarıp ağız korumasını tükürürken sırtıyıyorum. Yerde yatan adama doğru yürüyorum ve ayağa kalkmasına yardım ediyorum.

"Hey, iyi dövüştü dostum."

Kıkırdamadan önce yüzünü buruşturuyor ve korumasını tükürüyor. "Nyet," diye homurdanıyor Rusça. "Bu kavga değildi. Bu bir

bir katliam."

"Ty bol'shoy. Ya ochen' staralsya," diyorum sırtarak. Sen büyüksün. Sert girdim.

Bölgeyi tarayan Rus-İngiliz-Pakistan-Amerikan ortak ekibinin bir parçası olan Rus Özel Kuvvetler askeri sırtıyor.

"Ty russkiy?" Şaşırmış bir ses tonuyla

söylüyor. "Nyet. Annem."

Gülümsüyor ve elini uzatmak için eldivenini çıkarıyor. Ben de kendiminkini çıkarıp onunkini sıkıyorum.

"Pyetor."

"Nikolai."

"Votka içiyor musun, Nikolai?"

Sırtıyorum. "Beş aydır rotasyondayım. Şu anda bana bira olduğunu söyleseniz deve sidiği bile içerim."

Kıkırdıyor. "Gel, bizimle iç."

Ringden çıkarken birkaç farklı ülkeden birkaç asker sırtıma tokat atıyor. Üzerime bir tişört geçiriyorum ve Pyetor'u büyük hangarın Rus köşesine kadar takip ediyorum. Beni tanıştırıyor ve Rusça konuştuğumu anladıklarında sanki eski lise arkadaşlarıymışız gibi oluyorlar.

"Ayı gibi dövüşüyorsun dostum," diye sırtıyor biri ve bana antifriz gibi kokan plastik bir bardak uzatıyor. **Tadına** baktığımda

ikna olmuş olabilir. "Pyetor memlekette bir profesyonel ve sen az önce onun kıcını tekmeledin."

Kıkırdıyorum. "Ben de. Yani, sayılır."

"Hey, 'sayılır'a," diye kıkırdıyor Pyetor, fincanını benimkine vurarak.

İçerken, kavgayı gören birkaç kişi daha bize katıldı. Meğer ikisi de Moskova'da aynı mahalledeymiş. Biri diğerine dirsek atıyor ve bana başını sallıyor.

"Der'mo, muzhik. Znayesh', komu by ponravilsya etot paren'?"

Kahretsin, dostum. Bu adamı kim severdi biliyor musun?

Aynı mahalle grubundan iki kişi daha ıslık çaldı.

"Kahretsin, kesinlikle," diye gülüyor biri. "O lanet psikopat bu orospu çocuğunu yer bitirir."

Kaşlarımı çattım. "Kim?"

"Eski mahallemizden bir gangster," diyor biri omuz silkerek. "Tam bir pislikti. Ama boks piyasasının her yerindeydi. Bu çocukları eğitip birer canavara dönüştürür ve para için dövüştürürdü. Deli saçması."

Arkasını dönmüş olan başka bir adama bağırarak

için döner. "Hey, Maxim!"

Maxim döner. "Baba?"

"Sence Kuznetsov bu adamın dövüştüğünü görse altına sıçar mı?"

Şakağıma bir bıçak saplanmış gibi hissediyorum. Donuyorum. Oda aniden soğudu. Uyuşmuş hissediyorum. Adama dönüyorum, nabzım güm güm atıyor.

"Az önce ne dedin sen?"

Kaşlarını çatıyor. "Bu adamın altına sıçacağını-"

"Hayır," diye tıslıyorum. "İsim."

Nadir bir soyadı değil. Bunu biliyorum. İnanın bana, anneme zarar veren adamı çok aradım. Derinlere indim, hatta karanlık ağı girip şüpheli bilgiler için şaibeli insanlara para ödedim. Tek bildiğim, adamın adının Kuznetsov olduğu, Moskovalı olduğu ve Rus mafyasıyla ilişkisi olduğu. Ve boksla yakından ilgileniyor.

"Kuznetsov?" Adam başını sallar. "Sakın bana onu tanıdığını söyleme."

Başımı salladım. "Hayır. Ama onunla tanışmak istiyorum."

Adam bana garip garip baktı. "Bu adamla tanışmak istemezsin dostum. O tam bir deli."

"Peki ya yapsaydım?"

Omuz silkiyor. "Bratva'ya katıl."

Burada:

Onu öpmek eve dönmek gibi. Savaşta dönmek gibi. Hiç durmak istemiyorum ama gitmemiz gerektiğini biliyorum. Cehennemin kendisini tekmelemek üzere olduğunu biliyorum. Ve ayrıca, beni gerçekte kim olduğumla tanınması gerekiyor. Gerçekte ne olduğumu.

"Belle..." Dişlerimi sıkarak geri çekiliyorum. "Benim ne olduğumu bilmen gerek."

"Ne yaptığını biliyorum-

" "Hayır, sen-"

"Niko," diye fısıldıyor. Bana doğru adım atıyor ve elini yanağıma götürüyor. "Senin ne olduğunu biliyorum. Bana söylediler."

Çenem sıkıştı.

"Korkmuyorum," diye fısıldıyor. "Kaçmıyorum, değil mi?"

Ayak parmaklarının üzerinde yükselirken inliyorum. Eğilip dudaklarına yapışıyorum ve onu derinden öpüyorum. Sonra ona sarılıyorum. Onu öpüyorum ve ait olduğu yerde, kollarımda tutuyorum. Onun kokusunu içime çekiyorum ve bana karşı duyduğu sıcaklıkla inliyorum.

Sanki bir parçam eksikti ve kendimi yeniden bir araya getirmek için onu buldum. Ve onun için tüm dünyayı karşıma alabileceğimi biliyorum.

"Seni aramak ya da sana bir mesaj iletmek istedim..." "Sorun yok," diye inliyorum.

"Bebeğim, sorun yok-"

"Ben Daniel," diye öfkeyle boğuluyor. Başını sallayarak gözlerini kapatıyor. "O... onda bu lanet resimler var..."

Öfkeyle

hırlıyorum.

"Hacker-"

"Bu o. O..." Yere bakıyor ve sonra parçalanmaya başlıyor. Onu şiddetle kollarıma aldım, ağlamaya başladığında onu göğsüme çektim.

"Birkaç yıl önce bana ilaç verdi ve çıplak fotoğraflarımı çekti..."

Gözlerimi kapatıyorum. Çenem o kadar sıkılıyor ki dişlerimin kırılacağını hissediyorum - tıpkı o küçük pisliğin boynunu kırmak istediğim gibi. Ama sonra kızabilirim. Şimdi, onun için bir kaya olmalıyım.

Onu tutuyorum, başının üstünü öpüyorum ve gömleğime yapışırken sırtını okşuyorum. Ama yavaşça çekilip bana bakıyor. "Ben bir mahkûmdum. Bu korkunç filmleri yapıyorlar - o, ajanım Jim ve şu Rus adamlar."

"Vadik Rykov?"

Başını sallayarak soluklaşıyor. "Evet, o." Bana yaklaşıyor. "Niko, para akladıklarından falan eminim."

Gözlerimi kapatıyorum ve onu kendime daha sıkı çekiyorum. "Belki "yi unut. Bu onu doğruluyor. Ve kalbimde bildiğim şeyi doğruluyor. O Volkov saçmalığına dahil değil. Ağa takılmış bir kuş gibi bu saçmalığa kapılmış.

Aniden bir çarpma sesi duyuyorum ve mırıldanarak küfürler savuruyorum. Onu arkamdan itip ceketimden silahı çıkarırken Belle nefes nefese kaldı. Bir adam köşede t kezliyor. Kim olduğunu anladığımda dudaklarım öfkeyle kıvrılıyor.

Daniel yerde bayılttığım adamlara aptal aptal bakıyor. Gözleri benimkilere kayıyor ve sertleşiyor.

"Aww siktir-"

Onu boynundan tutup duvara arptığımda boğuluyor. Kırmızı görüyorum.  fkemden başka bir Şey görmüyorum. Onu öldürmek istiyorum, tam burada ve hemen Şimdi. Ve  ld receğim.

Ama sonra bir el koluma kondu. Gözlerimi kırptıstırıyorum ve aniden öfkem eriyip gidiyor. Dönüp gözlerimin Belle'inkilerle kilitlenmesine izin veriyorum. Ve sadece o bakış bile bana bu halime bürünmek zorunda olmadığımı hatırlatıyor. Canavar olmama gerek yok.

Bu kıza aşık bir adam olabilirim.

Ama bu iş burada ve Şimdi bitiyor. Bu bok parçasının Belle  zerindeki hakimiyeti artık sona erdi. Onu tekrar duvara çarparken hırlıyorum. Tekrar yapıyorum, yüzü bembeyaz olurken hıkır  hıkır  ağlıyor.

"Sende sana ait olmayan bir Şey var," diye hırlıyorum.

"Siktir git, adamım," diye bağırıyor. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

Gülümsüyorum. "Kim olduğumu biliyor musun?"

Beni küçümsüyor. "Evet, pislik. Sen bir  ps n ve arkadaşlarım ellerini uzattığında-"

"Daha iyi bir soruya geçelim, Daniel," diye tıslıyorum tehlikeli bir şekilde. "Kim olduğumu unut. Neler yapabileceğimi biliyor musun?"

"Ne yaptığın umurumda değil-"

Silahımın namlusu dudaklarının arasından boğazının arkasına saplanırken Daniel boğuluyor. Gözleri irileşti ve şaşı oldu. Ve içindeki mücadelenin anında sönüşünü izliyorum. Silahın etrafında inliyor, hırıltılar çıkarıyor.

"Seni öldürebilirim," diye tıslıyorum sessizce. "Tam burada, hemen şimdi. Ve sonrasında bu gece lanet bir bebek gibi uyuyabilirim." Gözlerim kısılıyor. "Boğazın arkasına sıkılan bir kurşunun birinin kafasına ne yaptığını hiç gördün mü Daniel?" Kulağına doğru eğildim. "Filmlerde değil, seni küçük pislik. Yani gerçekte."

Hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

"Gördüm. Ve bunu bir daha görmekten çekinmeyeceğim."

Daniel inliyor ve boğuluyor. Takım elbise pantolonunun ön tarafına yayılan koyu lekeyi görmek için aşağı bakıyorum. Sırıttıyorum.

"Sende Belle'e ait bir şey var. Onun resimleri, seni iğrenç pislik."

Hıçkırıyor ve hevesle başını sallıyor.

Belle arkamdan sessizce, "Sadece onun telefonundalar," diyor. "Ve o korkunç bir yalancı. Ben ona inanıyorum."

Ona geri dönüyorum. "Telefon," diye tıslıyorum.

Daniel elini cebine sokarken titriyor ve telefonu göğsüme fırlatıyor. Belle'e geri verirken gözlerinin içine bakıyorum.

"SIM kartı çıkar."

Telefonu karıştırdığını duydum. "Tamam, anladım." "Parçalara ayır." Gülümsüyorum.

"Isırık büyüklüğünde."

Belle'in topuklarını yere vurarak arkamdan geldiğini duyduğumda silahı Daniel'in ağzından çekiyorum. Elinde bir avuç dolusu parçalanmış SIM kart parçasıyla benim elime doğru kayıyor.

Daniel önce elimdeki plastik parçalarına, sonra da gözlerimin içine bakıyor. "Şaka yapıyorsun."

"İyice aç, sik suratlı."

Başını sallıyor. "Hayır. Hayatta olmaz, dostum! Bak, istediğini aldın, tamam mı!? Ve sana ödeme yapabilirim-"

"Senin lanet paranı istemiyorum, Daniel," diye tıslıyorum. Silahı kaldırıyorum. "Lanet olası ağzını açıp bu SIM kartı yemeni istiyorum, yoksa onu sindirim sistemine sokmanın başka bir yolunu bulacağım. Ve güven bana," diye alay ediyorum yaklaşırken. "O yol çok daha az hoş olacak."

Bana bakıyor. "Sen delirmişsin."

Gülümsüyorum. "Evet, öyleyim. Şimdi ye."

Daniel plastik parçalarını yutarken onu izlemiyorum. Onu izliyorum. Belle yanımda durmuş ona bakıyor. Yüzündeki zafer ve rahatlama ifadesi... yani, mükemmel.

"İşte!" Daniel hıçkırıyor, yutkunurken boğuluyor ve yüzünü buruşturuyor. "İşte! Şimdi mutlu musun?!"

Belle'e dönüyorum. "Şimdi onu bayıltacağım, eğer sorun olmazsa."

Dudakları onu küçümseyen bir ifadeyle kıvrılıyor.

"Evet, lütfen." "Hayır! Yapma-"

Silahımın kabzası şakağına çarpınca Daniel duvara doğru yığıldı. Yere düşerken homurdanıyor.

"Haydi," diye homurdandım. Silahı kılıfına sokuyorum. Belle onu kollarıma aldığımda nefes nefese kaldı. Dönerek koridordan aşağıya iniyor ve bir dizi kapıdan geçerek bakım koridoruna giriyorum. Buraya gizlice girdiğim yolu takip ederek, etkisiz hale getirdiğim ve sıkıştırarak açtığım güvenlik kapısına kadar geldim.

Dışarıda durdum ve onu uzun ve yavaş bir şekilde öptüm. Ayrılmayı bir saniye daha erteleyemeyeceğimizi anlayana kadar onu öpmeye devam ediyorum. Sonra onu bisikletime bindiriyorum ve bir bacağımyı sallayarak önüne yerleşiyorum. Belle'in kolları bana dolanıyor. Yüzü sırtıma bastırıyor. Altı ay sonra ilk kez kalbim yeniden atmaya başlıyor.

Motor altımızda gümbürdüyor ve zonkluyor. Lastikler yerini buluyor. Ve sonra, gidiyoruz.

Bunun bir sorun olduğunu biliyorum. Şu anda cehennemin kendisini salladığını biliyorum. Lev'in emrine itaatsizlik ediyorum ve Volkov'lardan önemli bir şey çalışıyorum.

Bunun savaş anlamına gelebileceğini biliyorum. Ama umurumda değil. Bunun sonuçları ya da sonuçları umurumda değil. Gel

Ne olursa olsun, hayatım boyunca savaştığım gibi savaşıcağım. Ve şimdi, sonunda uğruna savaşacak bir şeyim var.

Ona sahibim. Ve ondan asla vazgeçmeyeceğim.

Bisiklet geceye doğru kükrüyor. Rüzgara doğru, sırtımda bir melek.

Kulaklığım durmadan çalmaya başladığında şehrin kilometrelerce dışındaydık. Ve bu Lev'in zil sesiydi.

Motosikleti yolun kenarına çekip motoru durduruyorum. Dönüyorum ve onun bana baktığını görünce sırtıyorum. Dudağını ısıyor ve onu öpmek için eğilmekten kendimi alamıyorum.

"Seni çok özledim," diye umutsuzca ağzıma fısıldıyor. İnliyorum ve dudaklarım uyuşana ve cebimdeki telefon patlamak üzere olana kadar onu öpmeye devam ediyorum.

Geri çekilip nihayet telefonu çıkardığımda gözleri telefona kayıyor.

"Orada gerçekten patlıyorsun."

Omuz silkip kaşlarımı

kaldırıyorum. "Evet."

"Bir sürü pisliğin içindeyiz, değil mi?"

Gülümsüyorum. "Ben, biz değil."

Belle başını sallar. "Ne dediğimi biliyorum. Açıklığa kavuşturalım, biz."

Sırıtiyorum. Ama sonra lanet telefon yine çalmaya başlıyor. Homurdanarak cevap verdim ve kulağıma götürdüm.

"Seni lanet olası aptal."

"Lev-"

"Lanet olsun, Niko!! Ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin var mı?!"

"Lev..."

"Umurunda mı lan?! Niko, bunu bir müzakereden savaşa dönüştürdün ve biz-"

"LEV!" Kükrüyorum. Nihayet yarım saniyeliğine sustuğunda iç geçiriyorum. "Zorlanıyordu. Ona baskı yapıyorlardı ve yapım şirketi aracılığıyla para akladıklarını doğrulayabilir." Başımı sallıyorum. "Dostum, o onlar için bir 'varlıktı' çünkü ona ihtiyaçları vardı, planın bir parçası olduğu için değil."

Gözlerimi kapatıyorum, yine kırmızı görüyorum. "Onu kilit altında tutuyorlardı, Lev," diye tıslıyorum. "Onu lanet bir mahkûm gibi tutuyorlardı."

"Niko..."

"Lev," diyorum sessizce. "Sen benim kardeşimsin. Sen benim kanımdansın. Ve senden sadece bana güvenmeni istiyorum."

Bir saniye sessiz kaldı. Sonra yavaşça nefes verdiğini duyuyorum. "Biliyorsun dostum," diye homurdanıyor.

"Bunda da mı?"

"Evet," diye iç geçirdi Lev. "Bunda bile." Tekrar iç geçirir. "Tamam, lanet olsun. Bir toplantı düzenleyeceğim ve Viktor'un da aynı fikirde olduğundan emin olacağım."

Gözlerimi kapatıyorum ve nefesimi bırakıyorum.

"Teşekkür ederim." "Ama başın belada dostum."

"Yok artık-"

"Hayır Niko, bu iş az önce nükleer bir hal

aldı." Kaşlarımı çattım. "Ne demek

istiyorsun?"

"Yuri Volkov az önce Moskova'dan Chicago'ya giden bir uçağa bindi."

Çenem titriyor. Nabzım güm güm atıyor. "Bekle, ne?"

"Onların altın yumurtlayan tavuğunu aldın Niko," diye homurdandı Lev. "Kafesi sallamadın, en tepedeki köpeğin gözüne soktun."

Belle'e bakmak için dönüyorum. Ay bulutların arasından parlıyor ve yüzünü aydınlatıyor. Saçlarının bir kısmını yüzünden itiyor ve bana bakarken dudağını ısırtıyor.

"Bana bunun cevabını ver," diye iç geçirdi

Lev. "O buna değer mi?" "Biliyorsun-"

"Volkov Bratva'nın tüm gücü üzerinize gelmek üzere. Onları cüzdanlarından vurdun Niko. Taşaklarına tekme bastın. Bunu görmezden gelmeyecekler. Arkadayım ama bir saniye durup düşünmeni istiyorum." İç çekiyor. "Buna değer mi?"

Düşünmeme gerek yok. Bir saniye bile düşünmedim. "Evet," diye anında cevap veriyorum.

Kardeşim homurdanıyor. "Peki o zaman. Burada elimizden geleni yaparız. Ama senin hemen gitmen ve kaybolman gerekiyor." Havayı yavaşça dışarı üflüyor. "Umarım eldivenlerin bağlanmıştır kardeşim. Çünkü hayatının dövüşünü yapmak üzeresin."

Rüzgâr saçlarımı savuruyor. Motosiklet altımda kükrüyor ve ben onun sırtına yapışıyorum. Yüzümü kaslarına ve onun kokusuna bastırıyorum. Kendimi onun kokusunda boğmak istiyorum. Kendimi onun kollarına gömmek istiyorum.

Kasabaların ışıkları ormanın karanlığında kayboluyor. Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil. Bu adamla nereye gittiğim gerçekten umurumda değil, yeter ki birlikte olduğum kişi o olsun.

Onu yakınımda tutuyorum ve sırtını öperken aptal gibi gülümsüyorum. Hissedip hissetmediğini bile bilmiyorum ama tekrar yapıyorum, çünkü hissedebiliyorum. Çünkü altı aydır ilk kez ona tekrar dokunuyorum.

Ne kadar sürdüğünü gerçekten bilmiyorum. Sonra otoyoldan çıkıp daha kırsal bir yola girdik. Orada, sadece yükselen çamlar ve yukarıdaki yıldızlar var. Arkamızdaki bok fırtınası - Ruslar, Daniel, kariyerim... hepsi kaybolup gidiyor.

Yollar gittikçe daha kırsal bir hal alıyor, ta ki toprak bir yolda tozu dumana katana kadar. Bir köşeyi dönerken Niko motoru yavaşlatıyor. Ağaçların arasındaki bir açıklıkta, arkasında gölün durgun suları olan küçük bir kulübe var.

Ön tarafa park ediyor ve motoru kapatıyor. Birdenbire ormanın sesleriyle yıkıyoruz; cırcır böcekleri, gece kuşları, gölden gelen kurbağalar. Ateş böcekleri parlıyor ve etrafımızda dönüyor. Ve ona sarılıyorum, sanki hiç bırakmak istemiyormuşum gibi. Çünkü bu rüya kaybolabilir. Sonra Los Angeles'taki evimde kilitli olarak uyanacağım, o kılıç yine başımın üzerinde asılı duracak.

Ama ben orada değilim. Kılıç gitti. Bu gerçek.

Bisikletten inerken sessizdik. Niko elimi tutuyor ve beni ön kapıya götürüyor. Yan taraftaki gevşek kiremitin altına gizlenmiş bir anahtar var. Kapı açılıyor ve karanlığa adım atıyoruz. Niko kafasını oturma odasına ve koridorun sonundaki yatak odası olduğunu tahmin ettiğim yere sokarken ben mutfakta bekliyorum. İşini bitirdiğinde geri dönüyor ve mutfığa açılan kapının çerçevesini tutarak karanlığın içinden bana bakıyor.

Nabzım güm güm atıyor. Tenim karıncalanıyor.

"En yakın komşular beş mil ötede ve Kashenko organizasyonu yasal olarak buranın sahibi. Ama," diye omuz silkiyor. "Tam olarak bir ev partisi vermemeliyiz."

Sırıyorum. "Kahretsin. Akşam planlarım suya düştü."

O da sırtıyor. Dudağımı ısıriyorum. Birdenbire, şimdi ne olacağından emin olmadığımı fark ediyorum. Çünkü ne olduğumuzu bilmiyorum. Onun için deli olduğumu biliyorum. Durmadığımı biliyorum

Altı ay önceki o gecedan beri onu düşünüyör ve onunla ilgili fanteziler kuruyorum.

Ama altı ay oldu. Yani biz neyiz? Rus meselesi yüzünden mi beni kabul ediyor? Yoksa benim yüzümden mi? Onu istiyorum, korkunç bir şekilde. Ama o-

Niko bir hayvan gibi hırlayarak aniden mutfağa doğru fırladı, tam bana doğru. Nefesim kesildi, bir adım geri çekildim. Ama o doğanın bir gücü gibi bana çarptı. Beni kollarının arasına alırken hırlıyor, sırtım mutfak kapısına çarpma kadar bizi geriye itiyor.

Ağzı açlıkla benimkine bastırırken inliyor ve sızlanıyorum. Dili giriş istiyor ve elleri üzerimde kayıyor. Bacaklarım belinin etrafına yayılıyor, kalçalarım kalçalarını sıkıyor. Ödül töreni için giydiğim gece elbisemin yan tarafında bir yırtmaç var ve her şey bir kenara düşüyor. Pantolonundaki kalın çıkıntının külotumun üzerinden zonklayan amıma bastırıldığını hissettiğimde nefesim kesiliyor.

Niko beni açlıkla öpüyor, dudaklarıma doğru inliyor. Eli kığımın altına kayıyor ve parmakları şişmiş dudaklarıma değdiğinde nefesim kesiliyor. Onun için sırlıklam oldum, külotum sırlıklam. Homurdanıyor ve aniden külotumu yana doğru çekiyor. Diğer elinin kemerini çektiğini hissediyorum ve sonra kotunun yere düştüğünü duyuyorum. Zonklayan sert sikinin başını -o kadar şişmiş ve sıcak ki- dudaklarıma bastırıldığını hissedince inliyorum.

"Niko-"

O içeri girerken zevkle tıslıyorum. Beni tek hamlede içine alıyor ve gözlerimi geri döndürüyor.

"Kahretsin, seni özledim," diye inleyerek dilini dudaklarımın arasına aldım.

Yavaş yavaş yetiştirme oyununu daha sonra oynayabiliriz. Başka bir zaman dokunabilir, tadına bakabilir ve alay edebiliriz. Bu çaresizlik. Bu altı ay sonra barajın yıkılması.

Ellerim saçlarına kayıyor. Ağzımın içine doğru inliyor, kasları bana çarparken kıvrılıyor. Koca siki beni gererek açıyor, tam ihtiyacım olan yere, tam da hayalini kurduğum yere vuruyor. O kadar büyük ki, içimi mükemmel bir şekilde dolduruyor. Bacaklarım etrafını sarıyor, onu içeri çekiyor, onu ihtiyacım olan yerde derin tutmak için çaresizce.

Niko'nun dişleri dudağımı tırmıklıyor. Elleri kıkımın yumuşak etini kazıyor. Sırtım defalarca kapıya çarpıyor, o beni sertçe sikerken kapı takırdıyor ve sallanıyor. Gözlerim sıkıca kapanıyor ve boşalmaya başladığımda aniden ağzına doğru çığlık atıyorum.

Ama Niko yavaşlamıyor. Hiç rahatlamıyor. Beni sikmeye devam ediyor. Beni uçurmaya devam ediyor. Tekrar gerilmeye başladığımda duvarlarımın onu sıktığını, her tarafına damladığını hissediyorum.

"Niko-!"

"Gel," diye inliyor. "Benim için gel, bebeğim. Benim için gel Şimdi."

Bıraktığımda ve tekrar boşalmaya başladığımda haykırıyorum. Bu sefer beni takip ederken dudaklarıma doğru kükrüyor. İçime girdiğini hissediyorum, taşakları zonklayıp dalgalanırken kıkıma bastırıyor. Sıcak dölleri içime akıyor, ben ona yapışırken derinlere pompalıyor. Onu hararetle öpüyorum, dudaklarına doğru nefes nefese

kalıyorum.

Niko kendini içeride tutuyor, ağzıma doğru nefes nefese geliyor. Kasları sıkılaşıyor ve dönüp beni yatak odasına taşıırken mırıldanıyorum. Beni sırtüstü yatağa yatırırken hiç kaymıyor. O hareket etmeye başladığında bacaklarım onun etrafında genişçe açılıyor.

Bu sefer daha yavaş gidiyoruz. Kalçaları yuvarlanıyor, muhteşem siki içime girip çıkarken karın kasları sıkılıyor. Uzun, yavaş bir yapı. Ayaklarım havada, ben onun adını haykırırken ayak parmaklarım kıvrılıyor. Aşağı bakıyorum, kalınlığının beni nasıl yarararak açtığını, beni nasıl gerdiğini görerek inliyorum.

Niko inliyor, büyük aletini içeri ve dışarı sallıyor. Ben inleyip tırnaklarımı sırtında gezdirirken eli başımın altından kayıyor ve saçlarımı avuluyor. İkimiz de daha hızlı hareket ediyoruz, ikimiz de tekrar çarpmaya başlamadan önce birbirimizi hararetle pyoruz.

Gittikçe artıyor ve sonra tekrar boşalıyorum. Ağzı boynuma kenetleniyor, hassas bir noktayı emiyor. Vücudu kasılıyor ve sikiinin içimde kabardığını hissediyorum.

"Belle," diye inliyor.

Sırtını peneliyorum, bacaklarımı ona sıkıca kenetliyorum ve boşalmaya başladığında haykırıyorum. Aleti derinlere kayarken homurdanıyor. Ağzı ağzıma yapışırken döllerinin içime aktığını hissedebiliyorum. Tek yapabildiğim ona sarılırken titremek ve sarsılmak. Onun içinde kayboldum.

Niko'nun beni banyodaki duşa taşıdığını belli belirsiz fark ediyorum. Beni yıkarken öpüşmeyi zar zor kesiyoruz, parmakları bacaklarımın arasından kayarken inlememe neden oluyor.

Ama aynı zamanda o kadar yorgunum ki oda dönüyor.

Beni bir havluya sararak yatak odasına götürüyor ve yatağın üzerindeki örtüleri çekiyor. Ay ışığı pencereden göl suyunda parıltıyor. Arkamdan yatağa giriyor. Beni kocaman gövdesine doğru çekiyor, bir kolunu koruyucu bir şekilde etrafıma doluyor.

Dönüyorum ve dudaklarım onu buluyor. Sonra, yıllardır yaşadığım en güzel, en mutlu uykuya daldım. Belki de hiç.

Uyandığımda hava aydınlıktı. Gözlerimi hemen açmıyorum. Sadece gülümsüyorum ve ormanın kokusunu içime çekiyorum. Dışarıdaki çamlarda rüzgârın sesini duyuyorum ve yatakta yuvarlanıyorum. Ama yanımda hiçbir şey hissetmeyince hafifçe somurtuyorum. Onu burada istiyorum. Yatakta benimle birlikte olmasını, kollarının tekrar bana sarılmasını istiyorum.

Burnum kokluyor ve aniden inliyorum.

"Aman Tanrım, bu kahve mi?" İç çekiyorum, gözlerim hâlâ kapalı. Kıkırdadığını ve odaya girerken döşeme tahtasının gıcırdadığını duyuyorum.

"Elbette öyle."

"Yessss pleeeeeeasse," diye sırtıyorum, hâlâ gözlerimi kapatıyorum.

"Oh, üzgünüm, bayan önemli film yıldızı. Bunun yatakta kahvaltı servisi olduğunu mu sandınız?"

Gözlerimi açıyorum ve ona bakıp sırtıyorum - son altı aydır hayallerimi süsleyen adam başımda dikiliyor. Ve çıplaktı. Dudağımı ısıyorum, gözlerim onun ağır görünen sikine kayıyor.

"Öyle değil mi?" Gözlerinin içine bakarak gülümsüyorum. "Üzgünüm ama bu süiti rezerve ettiğimde, çok ünlü, çok zengin biri olarak alıştığım tüm VIP aksesuarlarıyla birlikte geldiği söylendi."

Sırtıyor. "Oh, bu kahveyi mi kastediyorsun? Bu kahveyi mi istiyorsun?" Surat astım. "Lütfen?"

Çenesi gıcırıyor. Aleti tam anlamıyla önümde seğiriyor.

Niko baştan çıkarıcı bir şekilde homurdanarak, "O hoşnutluklardan bir tanesine daha ihtiyacım olacak," diyor.

Yutkunuyorum. Ona bakıyorum ve içimde bir sıcaklık filizleniyor. Çarşafı geri çekiyorum ve utanmadan bacaklarımı açıyorum.

"Lütfen?" Mırıldanıyorum.

Niko alçak sesle homurdanarak yatağa doğru ilerledi. Bardağı bana uzatıyor ama birden bacaklarımın arasına düşüyor. Yatağın başucundaki masaya itmeden önce bir yudum alabiliyorum. Nefesim kesiliyor, çarşafı sıkıyor ve dili çıplak amımın üzerinde gezinirken inliyorum.

"Oh, kahretsin, Niko..."

Dudaklarının arasında klitorisimi emerken hırlıyor. Bacaklarımın arasına yerleşiyor ve ben inliyorum, amımı hevesle ağzına bastırırken kalçalarım kamburlaşıyor. Dili yarığımdan aşağı yukarı sürükleniyor, içime giriyor ve beni inletiyor. O

klitorisime doğru kayıyor ve ben onun altında kıvranırken zevkle inliyorum.

İri elleri beni yatağa yapıştırırken amıma doğru hırlıyor. Dövmeli, kaslı omuzları dalgalanıyor. Kocaman, kaslı kolları kenetleniyor ve beni yutarken inliyorum.

Niko'nun dili klitorisimin üzerinde geziniyor, sonra aşağı kayıyor. İçime itene kadar çıldırtıcı derecede yavaş hareket ediyor. Dilini daha da aşağı kaydırırken inliyor ve bacaklarımı geriye itiyor.

"Aman Tanrım..."

Dili göt deliğimin üzerinde dönerken kızarak inliyorum.

"Aman Tanrım, Niko... ne..."

Yaramaz zevk beni eziyor. Niko inliyor, dilinin ucuyla en özel yerimle alay ediyor. Sonra tekrar yukarı kayarak ağzını amımın üzerinde gezdiriyor.

"Daha fazla," diye inliyorum.

Hırlayarak klitorisimi tekrar dudaklarının arasına alıyor. Kalın parmaklarından ikisi içime kayıyor, g noktama doğru kıvrılıyor. İnliyorum ve kıvranıyorum, o beni çıldırttıkça titriyorum. Dili ağrıyan klitorisimin etrafında dönüyor. Çarşafların üzerinde titreyerek kayıyorum ve onları ıslatıyorum.

"Niko-Niko!"

Boşalmaya başladığımda haykırıyorum, sertçe. Homurdanıyor, ben tekrar tekrar haykırırken orgazm boyunca beni dilliyor. Dili ıslak bir şekilde ve yavaşça dikiş yerimden yukarı doğru sürükleniyor.

Klitorisimi. Sonra devam ediyor, karnımı öpüyor ve emiyor, sonra göğüslerime çıkıyor. Önce bir meme ucumu, sonra diğerini emiyor.

Beni tutuyor ve bizi ters çevirdiğinde inliyorum. Aramıza uzanıp elimi onun sikinin etrafında kıvrırken inliyorum. Ama sonra dudağımı ısırdım. Üzerinden bacaklarının arasına doğru kayarken gözlerinin içine bakıyorum.

"Kahretsin, bebeğim..."

Dizlerimin üzerine oturup onu okşuyorum. Kalın, şişmiş sikine bakıyorum, hevesli ve heyecanlı hissediyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Gözlerinin içine bakıyorum. O da biliyor. Ama beni durdurmuyor.

Öne doğru eğildiğimde kocaman siki ellerimde zonkluyor. Dilimi dışarı çıkarıp tepesinde gezdiriyorum. Onun zevk tıslaması ve ellerimde şişmesi beni teşvik ediyor. Dudaklarım onun üzerinde batıyor. Dilimi tekrar gezdiriyorum ve Niko inliyor.

"Siktir, Belle..."

Islak bir şekilde geri çekilip ona bakıyorum. "Bu nasıl?"

Sadece hırlıyor. Eli saçlarıma giriyor ve yumruk yapıyor. O kadar ateşli ki neredeyse anında üzerine atlayacaktım.

Ama ağzımı tekrar ona götürüyorum, alt tarafını taşaklarına kadar öpüp emiyorum. Dilim onların üzerinde dans ediyor ve siki elimde çelik gibi dalgalanıyor. Küçük ağzım tekrar bu başın üzerinden kayıyor ve ıslak bir şekilde emiyor.

Küçük ağzımın içinde yönetebildiğim tek şey olan başını emerken iki elimle onu okşuyorum.

Niko zevkle inliyor. Karın kasları sıkılaşıyor ve eli saçlarımı sıkıca kavlıyor. Sonra aniden homurdanıyor ve beni şişmiş aletinden uzaklaştırıyor.

"Bu muydu-"

"Mükemmel," diye homurdanıyor ve beni sertçe öpüyor. "Lanet olası mükemmel."

Beni yakaladı ve kucağına çekti. Sikini girişime dayayıp kalçalarımı kavradığında inliyorum. İçime doğru iterken nefes nefese kalıyorum.

"Siktir, Niko..."

Tamamen aşağı kayıyorum ve sonra dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Elleri bana rehberlik ediyor, kıcımı kavlıyor ve beni yavaşça yukarı ve aşağı hareket ettiriyor. Her vuruşta onu o kadar derine alıyorum ki, içime doğru iterken zevkten nefes nefese kalıyorum.

Arkasına yaslanıyor, bir eli kıcımda, diğeri kalçalarımın arasında klitorisimi okşuyor. Kalçalarımı yuvarlıyorum, başımı arkaya atarken aşağı yukarı sallıyorum. Parmaklarım kaslı göğsünün üzerinde geziniyor. Amım onun kalın sikinin etrafında kenetleniyor.

"Niko... Aman Tanrım, bebeğim..."

Ve aniden boşalmaya başladım. Adını haykırıyorum ve ıslaklığımın onu sular altında bıraktığını hissedebiliyorum. Niko sadece inliyor ve içime daha sert pompalıyor. Kalçamı tutuyor ve homurdanıp daha derine iterken klitorisimi ovuyor. Başım geriye düşüyor ve tekrar boşalıyorum.

İnliyor, taşakları bana doğru zonklarken sikini o kadar derine batırıyor ki. Sıcak, yapışkan dölllerinin içime aktığını hissediyorum. İnliyorum ve ağzımı onunkine götürerek onu derinden ve istekle öpüyorum. Üzerine kapanıp göğsüne uzanırken titriyorum; nefes nefeseyim, titriyorum ve aptal gibi sırtıyorum.

"Beklediğiniz hizmet seviyesi için tatmin edici mi, Bayan Bardot?"

Kıkırdıyorum ve başımı kaldırıyorum. "Yani masaj falan yoktu, yumurta akım ve yeşil suyum nerede?" Sırtıyorum. "Ama iyi bir başlangıçtı."

Sırtıyor. "Sen lanet olası bir veletsin, bunu biliyor musun?" "Evet."

Onu öpmek için eğildiğimde kıkırdıyor. Sonra yorganı üzerimizden çekip beni ters çevirdiğinde inliyorum.

Dışarısı muhteşem. Ama sanırım bugün yatakta kalabiliriz.

Biz de öyle. Bütün gün. Ve bütün gece. Ve ertesi gün de. Bir rüya hali gibi. Hiç kıyafet giymiyoruz, mutfakta yerde oturarak çıplak yemek yiyoruz. Duş almadığımız, yemek yemediğimiz, gülmediğimiz ya da kütük gibi uyumadığımız zamanlarda da sevişiyoruz.

Çok fazla; her yerde.

Nikolai, bana aynı zamanda kardeşi olduğunu söylediği patronu Lev ile bir ya da iki kez görüşüyor.

"Üvey kardeş," diye omuz silkiyor. "Aynı boktan baba."

Başımı salladım ve elini tuttum. Yine de zorlamıyorum. Bana bu hikâyeyi daha önce de anlatmıştı ve eski yaraları deşmeye gerek yok. Güven bana, biliyorum.

Lev ile yaptığı bir görüşmeden sonra telefonu kapattığında, beni endişeli görünce gülümsüyor.

"Chicago'da her şey sakın. Hiç kimse yok-" omuz silkiyor ve sonra gülümsüyor. "Biz iyiyiz."

"Güzel," diye fısıldıyorum. Kucağına gömölüyorum ve parmaklarımı kalınlığının etrafında kıvırıyorum.

"Doyumsuzsun," diye inliyor.

"Birisi bir canavar yaratmış."

Niko homurdanıyor. "O zaman canavarı beslesem iyi olur." İçime doğru itiyor ve dudaklarımı onunkilere bastırırken inliyorum.

Bir kız bu tür bir hayata çok ama çok alışabilir.

"AMAN TANRIM, NEREDESİN?!"

Sırıtıyorum. "Merhaba."

River telefonun içinden yoğun bir şekilde hava üflüyor.

"Belle, insanlar senin için çıldırıyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Kızım, geçen gece Chicago'da o ödülü senin vermen gerekiyordu ama sonra sahneye hiç çıkmadın. Bir şey çağrıştırdı mı?"

"Evet, hayır, biliyorum." Kaşlarımı çattım. "Ben, uh...

River, ben...." "Kaçtın, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet."

"Peki ya Daniel'in tehdidi-"

"İcabına bakıldı."

Müstehcen bir şekilde ıslık çalıyor. "Artık tamamen onunla birliktesin, değil mi? Chicago'daki adamınla?"

Yüzüm kızardı. Dönüp gölün kayalık sahiline, Niko'nun kulübenin arka kapısının yanındaki Adirondack sandalyede çıplak bir şekilde uyuduğu yere bakıyorum.

"Evet."

"Belle!" diye bağırıyor. "Bekle, bu inanılmaz! Bir dakika, lütfen bana onun gelip seni film gibi kurtardığını söyle?"

Sırıyorum. Sessizliğim her şeyi anlatıyor.

"Vay anasını, bu harika!" River fışkırıyor. "Daniel'ın kafasının yan tarafındaki o kocaman çürüğün nedeni o mu?"

Kıkırdıyorum. "Evet."

Kahkahalarla gülmeye başladı. "Yani hala Chicago'da mısın?"

"Hayır, bu kulübenin çok dışında bir yerde."

İnliyor. "Ne oluyor, neden benim fantezimi yaşıyorsun? Ateşli, tehlikeli bir adam, motosikletler, ormanda her şeyden uzak bir kulübe? Beni de yaz."

Sırıtıyorum. "Peki, ne kadar kötü?"

"Ne? Ortadan kaybolmanın sonuçları mı?" İnliyor. "Orada Wi-Fi yok mu?"

"Hayır. Ve seni kullan at telefonda arıyorum."

"Vay canına, şu haline bak, şımarık. Bir 'kullan-at telefon,' ha. şimdi kullandığımız jargon bu mu?"

Gözlerimi deviriyorum. "Sadece söyle."

"Evet, bu büyük bir haber. Ödül töreni ertelendi çünkü kimse seni bulamadı. Sonra Daniel'ı sahneye çıkardılar, gözü morarmış, içki kokuyor ve kendini yere atıyordu. Ayrıca sahnede bir torba kokain düşürdüğünden de yüzde doksana eminim. Gençlik dlleri şovunda."

İrkildim. "Yikes."

"Evet, ciddi. Ama sonunda onu sürükleyerek götürdüklerinde, Netflix şovundaki komedyene reklam filmi ektirdiler. Ama Belle, insanlar senin kayıp olman konusunda ciddi. Bloglarda tonlarca komik spekulasyon hikayesi var."

"İyi bir tane var mı?"

"En iğrenci de Daniel'la aramızda bir şey olduğu için onu terk ediyor olman. Kusmuk."

Kıkırdıyorum. "Bunu benim için daha ne kadar sürdürebilirsin?"

"Uh, negatif zaman. Senin için bile olsa o kılıcın üzerine düşmeme imkan yok. Üzgünüm."

Gülüyorum. Ama sonra sessizleştiğini fark ettim.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet... evet."

"River..."

"Sorun değil kızım, gerçekten."

"Bana söylemediğin şey ne?"

İç çekti. "Tamam, sadece bu adamlar evime geldi."

Midem bulanıyor. "Ne?"

"Ruslar. Sanırım bazılarını senin evindeki adamlar olarak tanıdım. Sadece saldırgan davranıyorlardı, neredede olduğunu söylemem için beni korkutmaya çalışıyorlardı. Ama ben kolay kolay korkmam."

"Siktir, River..."

"Belle, gerçekten iyi. Oh," diye inliyor. "Ve Jim beni bir düzine kez aradı."

Kaşlarımı çattım. "O pislik ne istedi?"

"Sen, ahmak. O da haydutlar kadar kötüydü. Bana filmlerde rol vermeyi, modellik yapmayı teklif etti..."

Gözlerimi deviriyorum.

"Bak, sadece bir süreliğine kaç."

Suyun kenarına vuran ayak parmaklarıma bakıyorum.

"Bunu hak ettin Belle," diyor sessizce. "Bırak. Kaç. Dışarı çık. Sadece kamera karşısında yaşayabildiğin o vahşi macerayı yaşa. Ama bunu gerçek olarak yap." Kıs kıs gülüyor. "Görünüşe göre bu iş için mükemmel bir rol arkadaşın var."

Kıydan Niko'ya bakarken yüzüm kızarıyor. "Evet," diye sırtıtıyorum. "Seviyorum."

"Ne zaman

istersen

arayabilirsin?"

"Evet, aynı

şekilde."

Kapaklı telefonu kapattım. Sonra ona doğru yürümeye başladım. Telefonu çimlere fırlatıyorum ve sonra kucağına kayıyorum. Dudaklarım onunkileri buluyor ve onu derinden öpüyorum.

Bunu hak ettim.

Chicago, Dört Yıl Önce:

ÇOĞU GÜN, "Plan "a sahip olduğum bir zamanı düşünmek zor. Bay Palmer'ın garajında dünya ağır sıklet şampiyonu olmaktan bahsettiğim o günlere dönüp baktığımda, nostaljik bir gülümseme ile acı bir öfke arasında gidip geliyorum.

O zamanlar çok naiftim; çok iyimserdim. Ama o zaman öyleydi. Bu ise şimdi.

Adamın yumruğu yan tarafıma çarpınca homurdandım. Evet, "Plan" değişti.

Olmak zorundaydı. Bu kaçınılmazdı. Afganistan'da yaşadığım cehennemden sonra "normale dönmek" diye bir şey olmadığını biliyordum. İçimde bir şeyler değişti. Bir şeyler kırıldı. Beni hayatta tuttu ve birkaç kez kendi beynimi uçurmamı engelledi. Ama Bay Palmer'la kurduğumuz bu hayale geri dönmenin asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum.

Bir de anneme zarar veren adamla ilgili bir bilgi vardı. Adı Fyodor Kuznetsov. Hâlâ hayatta. Hâlâ Bratva'ya bağlı. Hâlâ devasa bir pislik.

Deniz piyadelerinin ve çölün içime etmediğini Rus yeraltı dünyası etti. Turlarımdan sonra oraya gittim: Moskova'ya, annemin geleceğini yok eden canavarı avlamaya. Ama bir yıl boyunca hiç bulaşmamam gereken işlere bulaştıktan sonra eve dönme vakti gelmişti.

Deniz Kuvvetleri'nden tanıdığım bir adam Chicago'da bir spor salonu açıyordu ve yardıma ihtiyacı vardı, ben de buraya geldim.

Ama kabuslar daha da kötüleşiyor. Kuznetsov hala hayatta ve hala dışarıda. Annem ve Bay Palmer hâlâ ölü. Ve içimdeki öfke daha da alevleniyor. Beni buraya, yeraltı halkalarına getiren de bu. Kafamın içindeki çılgılığı bastıran tek ilaç bu.

Adamın yumruğu karnıma çarptığında tekrar homurdanıyorum. Ama bu sefer hazırım. Yumruğu emiyorum ve sonra burnunu kıran bir aparkatla savruluyorum. Adam acı içinde kükrüyor, mahvolmuş yüzünü tutuyor. Ama burada merhamet yok. Kural yok. Ve ringden çekilmek yok.

Bu öldürmek ya da ölmektir. Bareknuckle ringlerinde, biri artık ayakta duramayacak hale gelene kadar dövüşürsünüz, eğer nefes alıyorsa bile.

Burası benim kilisem, terapim.

Yumruklarım tekrar tekrar sallanıyor. Adam kayboluyor, ama umurunda değil. Onu görmüyorum bile. Sadece öfkemi görüyorum. Öfkemi insan formunda görüyorum. O, peşimi bırakmayan iblisler ve geceleri beni uyanık tutan kâbuslar. Ve bunun için onu yok etmek istiyorum.

Beni ondan çektiklerinde nefes alıyordu. Zar zor; ama nefes alıyor. Dönüp jüri masasına bakıyorum ve bir kez daha demek için parmağımı kaldırıyorum. Bir dövüş daha.

Dövüş organizatörleri bana deliymişim gibi bakıyorlar. Sonra birbirlerine dönüyorlar ve yakından konuşurken kaşlarını çatıyorlar. Geri çekildiklerinde, sorumlu adam bana dönüp başını sallıyor.

"No mas," diye homurdanıyor. "Hayır, deli. İşin bitti."

"Öyleyim amına koyayım," diye hırlıyorum. Hışımla masaya doğru ilerledim ve yüzüne bakarken ellerimi masaya vurdum. "Ateşli bir seri yakaladım."

Adam neredeyse benim kadar büyük ve kaslı. Ama o bile benden biraz geri çekilmiş gibi görünüyor. Yine de başını sallıyor. "Bir çizgi mi? Hayır, cabrón. Ölmek istiyorsun."

"Umurunda mı lan?"

Sırıttıyor. "Çünkü gelecek hafta için sana çok para yatırdım."

Çenem gıcırıyor. "Bir tane daha."

"Bu gece sekiz tane içtin. Limit üç." "Siktir et limiti."

İç çekiyor ve elini kaldırıyor. Şu anda her şey gibi parmakları da bulanık.

"Kaç parmak."

Odaklanmaya çalışarak

kaşlarımı çatıyorum.

"Evet, aynen öyle."

"Dört."

"Üç oldu."

Kahretsin.

"Manuel, bana sadece bir lanet daha ver-"

"Cevabım hayır, loco." Bana ters ters baktı. "Siktir git evine."

Hırladım. "Sadece bir lanet daha-"

Bir el omzuma kenetlendi. "Bırak gitsin."

Vahşice döndüm, yumruklarımı kaldırdım. Az önce elini üzerime koyan iri adam dövmelerle kaplıydı ama aynı zamanda bir milyon dolar gibi giyinmişti. Üç parçalı takım elbise, cilalı deri ayakkabılar, geriye taranmış saçlar ve bileğinde bir servet değerinde gibi görünen bir saat.

Ayrıca anında mükemmel bir savunma pozisyonuna geçer, elleri havada ve hazırdır.

Adam kalın Rus aksanlı bir sesle, "Seninle dövüşmeye çalışmıyorum, yani anlaştık," diye homurdanıyor.

"Öyle mi? O zaman siktir git."

Tekrar tartışmak için Manuel'e dönmeye

başladım. "Buradaki plan nedir?"

Homurdanıyorum ve takım elbiseli Rus'a dönüyorum. "Ne?"

"Plan. Bütün gece seni izledim. Orada iyi görünüyorsun."

Sırıtiyorum. "Eğer sikinin emilmesini istiyorsan, yanlış ağaca havlıyorsun, yoldaş."

Adam sırtıyor. "Senin için nasıl gidiyor?" "Benim için ne işe yarıyor?"

"Çenesi düşük ve ukala biri olmak."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Peki, teşekkürler. Şimdi bir şeye ihtiyacın var mı yoksa sana tekrar sikişmeni söyleyebilir miyim?"

Kıkırdıyor. "Sana planının ne olduğunu soruyordum. Seni o ringde öldürebilecek adamı bulana kadar dövüşmeye devam mı edeceksin?"

Omuz silkiyorum. "Neden, bana karşı bahse mi girmek istiyorsun?" "Sanırım ikimiz de bunun akıllıca olmayacağını biliyoruz." "Yani benim için bahse mi girmek istiyorsun?"

"Aslında sana bir iş teklif etmek istiyordum." Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Ty russkiy, da?"

Ona ters ters baktım. "Nyet."

"Daha önce dışarıda bir adamla Rusça konuşuyordun. Ve kollarınızda Bratva'ya ait dövmeleler var."

"Seyahat etmeyi severim," diye homurdanıyordum
ondan uzaklaşırken. "Ben de öyle duydum, Deniz
Çavuş Antonov."

Donup kaldım. Dövüşü ve Manuel'i unuttum. Takım elbiseli ve hakkımda çok fazla bilgi sahibi olan Rus'a dönüyordum.

"Bana kim olduğunu ve aslında ne istediğini söylemek için beş saniyen var. Sonra o kendini beğenmiş bakışınla ve havalı takım elbisenle yerleri paspaslayabilirim de paspaslamayabilirim de."

Adam sırtıyor ve dövmeleli elini uzatıyor. "Benim adım Lev Nychkov. Kashenko Bratva için çalışıyorum ve senin yeteneklerine ve geçmişine sahip bir adam arıyordum."

Gözlerim kısıldı. "Ne için?"

"Bir iş için, Nikolai." Bana bakıyor. "Peki ya takım elbisemi mahvetme tehdidine ne demeli?" Omuz silkiyor. "Denemeni gerçekten görmek isterim."

Ona ters ters baktım. Bir saniye düşündüm. Sonra dönmeye başlarken başımı salladım.

"Bir işe ihtiyacım yok-"

"Evet, var."

Duraksadım, sırtım ona dönüktü.

"Sadece bir iş değil. Bir amaca ihtiyacınız var. Buna susamışsın. Bu yüzden böyle yerlere gelip şeytanlarına vuruyorsun ve sonunda kafandaki kükremeyi sona erdirecek kadar sert vuracaklarını umuyorsun."

Çenem sıkıştı. Yavaşça ona dönüyorum.

"Bu yola giren tek kızgın pisliğin sen olduğunu mu sanıyorsun Nikolai?"

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye tıslıyorum.

"Evet, biliyorum." Lev gözünü bile kırpmadan yüzüme baktı. "Çünkü ben sen oldum. Sana bir amaç öneriyorum Nikolai. Sana bir ailede, bir kardeşlikte yer veriyorum."

Bunu düşündüm. Zihnim bir saniyeliğine boşalıyor. Ve birden yine Bay Palmer'ın garajındayım.

Duruşunu düzelt, Niko.

Gözlerim kapanıyor. Duruşum berbat. Yıllardır berbattı; düzeltmeyi reddettim. Sadece sallanmaya devam ediyorum ve dengemi bulmaya çalışıyorum, çünkü aşağı bakıp gerçeğe yüzleşmek istemiyorum.

Gözlerimi açtığımda, Lev denen herifin siktir olup gitmiş olmasını ve böylece tekrar karanlığa dönebilmeyi umuyorum. Ama herif hâlâ orada.

"Eee?"

Elini uzattı. Ona bakıyorum. Sonra yavaşça sıkıyorum.

"Siktir et, tabii."

İnce ince gülümsüyor. "Evet, bu tavır üzerinde çalışacağız."

Burada:

Kulübedeki dördüncü gecemde, asla ayrılmak istemiyordum. Gerçekten hiç. Geç oldu ve kollarımda uyuyan meleğe bakıyorum. Elim Belle'in çıplak sırtını hafifçe okşuyor ve gülümsüyorum. Kahretsin, bu anın sonsuza dek sürmesini istiyorum.

Burada internet olmaması ve web erişimi olmayan boktan kapaklı telefonlarımız olması iyi oldu. Lev, Belle'i benim yaptığım gibi almamın sonuçları ve serpintileri hakkında beni biraz bilgilendirdi. Volkov konusunda endişeli değilim; siktir et onları. Ama onun tüm kariyerini raydan çıkarmaktan endişeliyim.

Neyse ki, Daniel onun ortadan kayboluşunun acısını çıkarmak için bir çırpıda ortaya çıktı. Birincisi, adam ödül töreninde ben onu yere serdikten sonra sahneye çıktı ve bok gibi görünüyordu. Ayrıca sahnede kokain çektiği iddia ediliyor ki ajansı bunu şiddetle reddediyor. Ama YouTube'da ceplerinden döküldüğüne dair bir düzine klip var. On iki yaşındaki çocuklara yönelik bir ödül töreninde.

Şimdi de Belle'in "uyuşturucu sorunundan uzaklaşmak" için gittiğine odaklanılıyor. Gözlerimi deviriyorum. Her neyse. Tek bildiğim, burada benimle olduğu.

Lev ayrıca bana Chicago'da garip bir sessizlik olduğunu söyledi, ki bu herkese şüpheli görünüyor. Yuri Volkov'un kendisi şehirde, herkes bunun topyekün savaş anlamına geleceğini düşünüyordu. Ama hiçbir şey olmadı. Evet, Belle için etrafı araştırıyorlar. Ama tek bir olay ya da ateş açılmadı. Hiçbir şey olmadı.

Gözlerimi kapatıyorum ve bir parmağımı omurgasında aşağı yukarı kaydırıyorum. Lanet hayatımda ilk kez kafamın içindeki çığlıklar sustu - ve gerçekten sustu. Gülümsüyorum. Bu sessizliğe alışık değilim. Huzur hissine alışkın değilim.

Belki de tüm hayatım boyunca savaşmakla o kadar meşguldüm ki en azından şu an için savaşacak bir şey olmadığını fark edemedim. Annemin iblisi benim ellerimde öldü. Bir amacım ve bir kardeşliğim var. Hem de bir kardeşim var.

Ve kızı aldım.

Demek huzur böyle bir şeymiş. Alışkın olmadığınız zaman garip bir duygu.

Belle'in uykusunu takip etmek için gözlerimi kapatmaya başlıyorum. Ama sonra ışıkları görüyorum. Kalbim güm güm atıyor. Hızla doğruluyorum ve pencereden dışarı bakmak için başımı çeviriyorum.

Sikeyim.

Üç çift far ağaçların arasından toprak yoldan bize doğru geliyor. Bu Lev değil; o arardı. Ve her kimse, geldiklerini bilmem umurunda bile değil. Tanrı aşkına, farlarını yakmışlar. Geldiklerini bilmemi istiyorlar. Yani burada sadece Belle ve benim olduğumu biliyorlar.

Çenem titriyor. Savaşma dürtüsü
devreye giriyor. "Belle," diye
homurdanıyorum, onu sarsarak
uyandırıyorum.

"Hmm?" Gözlerini uykulu bir şekilde açıyor ve sonra
sırıttıyor. "Şimdi kim doyumsuz-"

"Hemen gitmeliyiz," diye homurdandım.

Anında uykusundan sıyrılıyor, ayılıyor. Pencereden başımı
sallıyorum ve eli ağzına gidiyor.

"Senin insanların değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır, ama kim olduğunu tahmin
edebiliyorum." Yüzü soldu. "Nasıl?!"

"Bir ipucu yok ama hemen harekete geçmeliyiz."

Yataktan fırladı. Oturma odasının duvarındaki büyük, ucuz
çerçeveleli Karadeniz posterine doğru yürüyorum. Gözlerimi
deviriyorum ve ironi duygusu olan Rus kardeşlerimden
hangisi bu kulübeyi kurduysa "hoş bir dokunuş" diye
düşünüyorum.

Posteri indiriyorum ve şöminenin yanındaki pirinç demire
uzanıyorum.

"Sen ne-"

Sopa alçıpan duvara çarpıyor.

Belle arkamdan nefes nefese kaldı. "Niko, ne oluyor lan?!"

Tekrar tekrar sallanıyorum, ta ki sac levhanın arkasındaki
kapıyı görene kadar. Farlar yaklaşıyor. Tıslıyorum ve

başlıyorum

Ellerimi kullanarak geri kalanını yırttım ve duvarın arkasındaki büyük saklama dolabını ortaya çıkardım.

Belle duvardaki boşluğa bakar. "Bu da ne böyle?"

"Burası bir Brava güvenli evi," diye homurdanıyorum. Anahtar kodunu giriyorum ve kapı klik sesi çıkarıyor. Kapıyı açtığımda Belle'in nefesi kesildi.

İçeride bir cephanelik-AK'ler, tabancalar, cepthane... ağzım açık kalıyor. Ve el bombaları. Ayrıca biraz nakit para, birkaç takım elbise, birkaç erkek kotu ve tişörtü ve bazı erkek eşofman takımları var ki bu o kadar Rus mafyası ki neredeyse acıtıyor.

Bulabildiğim en küçük eşofmanı alıp ona dönüyorum. Belle kaşlarını çatı.

"Bratva'da pek kadın yok ha?" "Bunun üzerinde çalışıyoruz."

Sırıttırıyor ama çok korktuğunu söyleyebilirim. Ben kot pantolon ve tişört giyerken o da eşofmanını giyiyor. Bir tüfek ve iki tabanca alıp üçünün de şarjörlerini kontrol ediyorum. Arabalar dışarıda dururken el bombalarına bakıyorum.

Kapıların açıldığını ve Rusça komutlar duyuyorum. Evet, bunlar Volkov'lar. Belle'e bakıyorum, ağzım açık kalıyor. Bu iş tehlikeli ve hızlı olacak.

Motosikletim evin uzak tarafında, az önce arabaların durduğu yerde. Ama vurulmadan asla o yoldan çıkıp geri dönemeyiz.

Yavaşça nefes alıyorum. Bu ya yap ya öl olacak. Ve ben burada ölmeyeceğim. Daha da önemlisi, kafasındaki tek bir saç telinin bile zarar görmesine izin vermeyeceğim.

"Belle!"

Daniel'ın dışarıda onun adını haykırdığını duyduğumuzda kafasını bana çeviriyor.

"Seni lanet fahişe! Defol git buradan!"

Gülüşmeler duyuyorum ve sonra tanıdığım başka bir ses.

"Nikolai!" Vadik, Yuri'nin ikinci komutanı sesleniyor. "Aptal olma, Nikolai!" Bağırıyor. "Bunun senin ölümünle sonuçlanması gerekmiyor. Bu Michail ve Drake Otel'de bıraktığın pislikle ilgili değil. Köprünün altından çok sular aktı. Ama sen sana ait olmayan bir şeyi aldın," diye bağırır. "Biz sadece onu geri alıyoruz."

"Gel ve dene!" Ben de bağırıyorum.

Tüfeği kontrol ediyorum. Pencerelerden dışarı bakıyorum ve sıcaklık artmadan önce hızlı bir sayım yapıyorum.

Kahretsin. Üç araba dolusu adam var. Vadik artı on iki kişi daha. Ve Daniel, ama o sayılmaz. Volkov'un adamlarına tekrar bakıyorum. Seçkin kuvvetler değiller, en azından bu çok açık. Gerçek bir düzen içinde değiller ve o araçların etrafında çok sıkı duruyorlar.

Helmand vilayeti bir an için aklıma geliyor. Evet, herkesin arabalara öyle sarılması orada işe yaramazdı. İşte böyle grup olarak yakalanırsın.

Ayaklarımın dibindeki üç metal topa bakıyorum ve ince bir gülümseme takınıyorum.

El bombası gibi.

Belle'e dönüyorum, gözlerim onunkileri tutuyor. "Bu çok hızlı olacak," diyorum sessizce.

Başını sallıyor. Belli ki dehşete düşmüş ama yutkunuyor.

"Belle-"

"Ben iyiyim," diyor sıkıca. Yutkunuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Biz-"

"Burada ölmeyeceğiz," diye homurdandım. "Sana söz veriyorum."

"Onu dışarı gönder Nikolai!" Vadik havlıyor. "Ben ciddiylim. Kimse bu yüzden lanet olası bir savaş başlatmak istemiyor."

"Yuri orada mı?"

Kıkırdıyor. "Yuri'yi bu işe dahil etmemize gerek yok. Onu gönderirsin, biz gideriz, sen de hayatına devam edersin. Bu kadar basit."

"Öyle mi? Böyle bir şey olmayacak. Ve benim daha iyi bir fikrim var." Vadik iç çeker. "Niko, bunu düşünmeden önce-"

"Daniel'in yumruğunu alıp kışına sokmaya ne dersin? Nasıl olur?"

"Bana soğuk vuruş yaptığın için kışını tekmeleyeceğim, seni sikik!" Daniel öfkeyle tükürüyor. Sesi şımarık bir çocuk gibi çıkıyor, istediğini elde edemediği için kızgın.

Pencereleri tekrar kontrol ediyorum. On beş adım uzaktalar. Bu biraz zor olacak ama işe yarayabilir.

"Hey, Daniel!" Seslendim.

Belle'in kafası dönüp bana bakıyor. "Ne yapıyorsun sen?!" diye tıslıyor.

"Onu yemliyorum," diye

homurdandım. "Neden?"

"Hey!" diye tekrar bağıriyorum. "Danny! Geçen gece seni korkuttuktan sonra çışini külotundan çıkarmayı başardın mı?"

Dışarıdaki adamlar kıkırdamaya başladı. Belle'e dönüp bakıyorum. "İşte bu yüzden."

Gevşemelerini istiyorum. Palyaço tarafından dikkatlerinin dağıtılmasını istiyorum. Ayaklarının dengesiz olmasını istiyorum, çünkü benimkiler kare şeklinde.

"Gülmeye devam et, bok kafa!" Daniel geri bağıriyor. Pencereden dışarı baktığımda, onun bir o yana bir bu yana zıpladığını, kafayı bulmuş gibi göründüğünü ve etrafta bir silah salladığını görebiliyorum.

Güzel. Rolünü oyna, palyaço.

"Hey Danny!" Sırıtiyorum. "Kız arkadaşını çaldığım için özür dilerim, dostum."

Çocukça olduğunu biliyorum. Ama o da öyle. Ve dışarıdaki adamlar kıs kıs gülmeye başladı.

"Ya predpolagayu, chto ona ustala ot detskogo chlena!"
Yüksek sesle söylüyorum.

Adamlar, Ruslar, kahkahalarla kükrerler. Belle kaşlarını
kaldırır. "Onun bebek sikinden bıktığını söyledim."

Gözlerini deviriyor ama kıkırdıyor.

"Gülmeyi kes!" Daniel havlıyor. "Kesin şunu! Kes şunu!" O
da gülmekte olan Vadik'e dönüyor. "Onlara durmalarını
söyle!"

"Hey Danny!" Bağıriyorum. "Yirmi yaşında olup hala yatağa
işemek garip mi?"

"Seni becermiyorum!"

Dışarıdaki adamlar şimdi kışlarıyla gülüyorlar. En azından
üzlerinde gülümsemeyle dışarı çıkacaklar. Kimse neyin
peşinde olduğumu anlayamadan ön kapıyı tekmeleyerek
açıyorum. Tüfekten otomatik ateş püskürterek kapıdan
dışarı fırlıyorum.

Adamlar kükrer ve arabalarının arkasına dalarlar. Tamam.
Başlıyoruz. Plan.

İki pim kolayca çıkar ve her iki el bombası da havada
süzülür. İlki bir arabanın kaputuna çarpıyor, diğeri ikinci
bir arabanın altına yuvarlanıyor. Patlama gecenin içinde
patlarken içeri daldım.

İkiz ateş topları havada çarparak en yakındaki adamları
yutar. Dışarıdan çığlıklar yükselir ve mermiler kulübenin
yan tarafına yağmaya başlar.

"Yere yat!" Belle'e kükrüyorum. Yere yatıyor ve ellerini
başının üzerine koyarak kendini yatağın altına çekiyor.
Hamle yapıyorum

ve patlamadan kurtulanlara daha fazla mermi sıkmaya başlarlar. Daniel ılık atıyor ve kafası kesilmiş bir tavuk gibi etrafta koşturuyor. Ama onu görmezden geliyorum. O rolünü oynadı.

Son el bombasını aldım, pimini çektim ve arabaya fırlattım. Patladığında, geri kalan adamların çoğu ayaklarından havaya uçarak yerde hareketsiz yatıyor. Daniel ılık atmaya başlar. Yaralı bile görünmüyor, ama kulübeden uzaktaki toprak yola doğru geri gitmeye başlıyor.

Gitme vakti geldi. Yatak odasına girdim, Belle'i aldım ve arka kapıdan ıktım. Motosiklet hızla yıldızlaştı. Ve motor canlandı.

"Sıkı tutun," diye tıslıyorum.

Kolları bana dolanıyor ve kulübenin arkasından sıyrılıyor. Yanan arabaların ve cesetlerin yanından uçarak geçiyoruz. Birkaç adam hareket ediyor ama işleri bitmiş. Bunlar profesyonel asker değil, sadece serseriler. Ve krallığın yarısına kadar havaya uurulmak, içlerindeki mücadeleyi söndürdü.

Vadik'i hiçbir yerde göremiyorum. Ama Volkov'un ikinci komutanının akıbeti hakkında fikir sahibi olmamı sağlayacak kadar çok ceset yerde yatıyor. Dahance bir savaş olmadıysa bile şimdi olacağına eminim.

Motosikletin farı Daniel'i aydınlatıyor, o da avazı çıktığı kadar bağırarak garaj yolundan aşağı doğru koşuyor. Küçük pisliği ezmeyi düşünüyorum ama onun yerine direksiyonu kırmaya karar veriyorum.

Belle o kadar affedici değil. Ayağı dışarı fırlar ve Daniel'ı kafasının arkasından yakalar. Daniel ığlık atıyor ve sertçe yere düşüyor. Belle'in kıkırdadığını ve arkamdan kükrediğini duyuyorum ve gecenin içine doğru kükrerken sırtıyorum.

Kolları beni sıkıca tutuyor, kahkahaları kulaklarımda müzik gibi. Nabzım hızla atıyor, ama tek yapabildiğim gülümsemek.

Sadece ben, rüzgar ve sırtımda bir melek.

Şansımı denemek istediğim sürece araba süreriz. Kulübeye döndüğümüzde üç araba dolusu Volkov vardı ama kim bilir daha kaç tanesi yoldadır ya da çoktan buradaki sınırlara yayılmıştır.

Gözlerim kısıldı. Nerede olduğumuzu biliyorlardı. Bu lanet bir sorun. Aslında bu çok büyük bir sorun. Birden bir elimi kotuma sokup kullan-at telefonumu çıkarıyorum. Belle'e doğru salladım ve o da öne doğru eğildi.

"Benimki kulübede!" diye bağılıyor.

Başımı sallıyorum ve sonra benimkini yola savrulması için arkamıza atıyorum. Dişlerimi sıkarak motoru çalıştırıyorum. Kulübedeki bok fırtınasıyla aramıza biraz mesafe koymak istiyorum. Ama aynı zamanda başka biri bizi fark etmeden yoldan çıkmam gerekiyor. Birkaç yol daha değiştirdim, birkaç kez geri döndüm ve yaklaşık on beş mil sonra aradığım şeyi buldum.

Motel bok çukuruna benziyor. Ama bu mükemmel. Daha da iyisi, hemen ilerisinde aynı derecede boktan küçük bir general var.

mağaza görünümlü bir yer. Motele park ettim, sonra ikimiz de dükkana gittik.

"Sence hala tanınabilir miyim?"

Büyük boy eşofmanlı Belle'e bakarken sırtıyorum.

"Gerçekten hiç bu kadar çekici olmamıştın."

Kıkırdıyor. "Burada bekleyeceğim."

"Muhtemelen iyi bir fikir."

İçeriden birkaç temel tuvalet malzemesi ve ona uyabilecek bir tişört alıyorum. Sonra kamuflej zamanı. Belle komik bir Rus gangsteri gibi giyinmiş olabilir. Ama yine de çarpıcı derecede güzel ve ülkenin en tanınmış yüzlerinden biri.

Kasadaki nakit parayla ödemeyi yapıp motele dönüyorum. Belle dışarıda bekliyor, ama tezgâhtar zaten yüzüme bile bakmıyor. Küçük, köhne motel odasında kapıyı kilitliyorum ve sonunda yine yalnızız.

"Ciddi bir alışveriş yapmışsın." Belle dükkândan aldığı koca poşete kaşlarını kaldırıyor. İçindekileri boşaltıyorum ve o da gülümsüyor.

"Ne?"

Sırtıyor ve koyu kahverengi saç boyası kutusunu eline alıyor. "Bu benim için, değil mi?"

Başımı salladım. "Özür dilerim. Sadece sen-"

"Saçımı boyamayı ne kadar uzun zamandır istediğimi biliyor musun?" Kutuya bakıp gülümsüyor. "On yaşımdan beri. Ciddiyim. Yani sarıyı seviyorum, beni yanlış anlama. Sadece 'markayı bozacağı' için başka bir şey deneyemedim."

"Makyaj için hazır mısın?"

Bana sırtıtıyor. "Kesinlikle."

Belle gerçek bir saç kesiminde çizgiyi çeker. Ama onu suçlamıyorum. Kendi saçımı kesmek için kendime bile güvenmezdim. Ama ben büyük boy plastik eldivenleri giyip boyayı saçına sürerken küvetin kenarına tünüyor.

Yatağın karşısında yere oturup boya işini bitirene kadar kötü televizyon izliyoruz. Sonra ikimiz de duşa giriyoruz. Saçlarını yavaşça yıkıyorum. Ama boya yıkandıktan sonra bile ellerimi ondan çekemiyorum.

Dudaklarım boynunu buluyor. Ben kemirip emerken Belle usulca cıvıldıyor. Sikim kalınlaşıyor, kışında zonkluyor. Ağzım onunkine doğru kayarken başını çevirip inliyor. Onu öpüyorum, içimde yanan şehvet dalgasını hissediyorum.

Bir hırıltıyla onu fayanslı duvara doğru itiyorum. Dizim bacaklarını ayırıyor. İnliyor, kalçamı tutmak için geriye uzanıyor. Şişmiş başı dudaklarına sürtünene kadar sikimi kalçalarının arasından yukarı doğru kaydırıyorum.

"Niko..." diye inliyor. Başını ortalıyorum ve içine doğru iterken inliyorum.

"Siktir, bebeğim..." Zevkle homurdanıyorum. Tanrım, her seferinde harika hissettiriyor. O kadar sıkı ki, ve sanki

Sırılsıklam olmasına rağmen sikimi zor sokuyorum.

Ellerim kalçalarını kavırıyor ve yolun geri kalanını içine gömüyorum. Belle'in bir eli yanağının yanındaki duvarda düz duruyor. Diğeri ise beni teşvik edencesine kalçamı çekmek için geriye uzanıyor. Onu daha sert sikmeye başladığımda hevesle inliyor, sızlanıyor.

Kalın sikim onun sıcaklığına dalıyor. Vücudum onu duvara bastırıyor, dudaklarım boynunda ve omzunda. Beni olabildiğince derine sokmak için sırtını eğerek geri itiyor. Onu daha da hızlı sikmeye başladım. Toplarım her itişte klitorisini tokatlıyor ve parmaklarım cildine giriyor.

"Niko!" Haykırıyor. "Tanrım... Ben..."

"Ben de..."

Sıcak küçük amcığı şişmiş aletimin etrafında sıkıca kenetlenirken inleyerek içine giriyorum. Kalçalarım kıcına çarpıyor, duymak istediğim tek şey onun zevk çığlıkları. Dudaklarımı boynuna gömüyorum ve olabildiğince derine batırıp bırakıyorum.

"Geliyorum!" Yüksek sesle inliyor. Vücudu titriyor ve kasılıyor. Ayak parmakları küvete doğru kıvrılıyor. Taşaklarım yukarı kalkarken inliyorum ve sikim onun içinde dalgalanıyor. Sıcak döllerim onun tatlı küçük amcığının derinliklerine, nefes nefese kalana kadar tekrar tekrar dökülüyor.

Onu kollarıma alıyorum ve su soğuyana kadar öpüyorum.

Belle kollarımdayken yatakta uzandığımızda saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok. İkimiz de eski evli çiftler gibi aynı eşofman ve tişörtleri giymişiz. Ve ben buna bayılıyorum. Yeni siyah saçlarını okşuyorum ve başının üstünü öpmek için eğiliyorum.

"Bu kötü, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Aslında esmer olarak muhteşem görüldüğünü düşünüyorum."

Sırıttıyor. "Hayır, demek istediğim... durum." Bana bakıyor. "Kulübedeki olay... Vadik bu Volkov ailesi için oldukça önemli biri, değil mi?"

"O ikinci komutan."

Ağzı inceliyor. "Yani durum oldukça kötü."

Başımı sallıyorum ve çenem gıcırıyor. "Bu, bratva-bratva savaşı anlamına gelebilir. Biz..."

Başımı salladım. "Ne?"

"Uzun bir süre kaçıyor olabiliriz." Sessizce

başını sallıyor.

"Sonsuza kadar."

Gülümsüyor.

"Tamam."

Kaşlarımı çattım.

"Belle-"

"Tamam dedim," diye fısıldıyor şiddetle. Bakışları benimkileri tutuyor. "Sen nereye gidersen ben de oraya gideceğim."

"Hayır, kariyerin-"

"Ayrılmak üzücü olurdu ama..." diye omuz silkiyor. "Ben yaptım. Yani ne kadar başarabilirsen o kadar 'başardım'. Bundan sonra nereye gideceğim? Görünüşüm solana kadar rollere mi tutunacağım?" Kaşlarını kaldırıp bana bakarken dudakları bükülüyor. "Ve öyle olacak, güven bana. Her zaman öyle olur, herkes için. Eğer sırf göğüslerim için peşime düştüysen..."

Yüksek sesle gülüyorum ve ağzımı onunkine indiriyorum. Onu derinden öpüyorum ve sonra başımı sallayarak geri çekiliyorum.

"Güzel bir bonus."

Çarşafları çekiyorum. Meme uçlarından birini ağzıma almak için ağzımı eğiyorum. Onu emdiğimde yumuşakça inliyor ve kıkırdıyor.

"Göğüslerini gerçekten seviyorum," diye homurdanıyorum. "Ama ben buna aşığım." Göğüslerinin arasındaki kalbini gösteriyorum. "Ve bu..." Elim alına hafifçe vurmak için kalkıyor. Belle kocaman gözlerle ve kızarmış bir yüzle bana bakıyor. Ve ancak o zaman az önce ne söylediğimi fark ediyorum.

"Niko..."

Ama bunu ona söylemekten çekinmeyeceğim. Hiçbir zaman.

"Seni seviyorum Belle," diye homurdanıyorum. Kollarımda dönüyor, gözlerimin içine bakarken kendi kollarını etrafımda dolaştırıyor.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor. Gözleri benimkileri tutarken kocaman. "Bisikletinin arkasına atladığım günden beri seviyorum. Ve son altı aydır-"

"Seni çok özledim," diye inliyorum onu kendime çekerken.

Dudaklarım dudaklarına çarpıyor ve o da dudaklarıma doğru inliyor.

Ağız. Belle kuağıma kayıyor ve ellerim kıcını kavramak için aşığı kayıyor.

Tavandaki panjurların arasından farların geğışini görüyorum ama aldırmıyorum. Bir set daha ve ardından üç tane daha dışarıda belirdiğinde, dudaklarından uzaklaşıyorum.

"Niko..."

İkimiz de aynı anda dışarıdan gelen Rusça mırıldanmaları duyuyoruz.

Sikeyim.

Belle'i kaptığım gibi banyoya koşarken homurdanıyorum. Tavana yakın küçük bir pencere var, oradan kaçabileceğimizi düşünüyorum. Ama pencereden dışarı baktığımda, bir araba dolusu adamın arka tarafa yanaştığını görüyorum.

Ona bakmak için dönüyorum ve gözleri

kocaman açılıyor. "Belle-"

"Ben de onlarla gideceğim," diyor kalın bir sesle.

Dudaklarım hırıltı şeklinde kıvrılıyor. "Lanet olsun

sana-" "Evet," diye boğuluyor. "Öyleyim."

"Allah kahretsin-"

"Bana ihtiyaçları var Niko!" diye tıslıyor. "Bana zarar vermeyecekler, çünkü bana ihtiyaçları var. Ve seni bırakmadıkları sürece onlara yardım etmeyeceğim, bunu biliyorlar."

"Bunu yapmayacaksın," diye homurdanıyorum.

Yalvarırcasına bana bakıyor ve ellerimi avuçlarının içinde tutuyor. "Tek yolu bu..."

"NIKO!"

Vadik'in dışarıda adımı haykırdığını duyduğumda gözlerimi kapatıyorum. Sanırım el bombaları onu kulübeye geri getirmedir.

"Çıkın buradan! Hemen!"

Belle'in gözlerinin içine bakıyorum. Zihnim her bir öpücüğü, her bir dokunuşu, her bir anı tekrarlıyor. Ama sonra Bay Palmer'ın garajını düşünüyorum. Bana duruşumu düzeltmemi söylediğini ve mahalledeki diğer çocuklar bana saldırmak istediklerinde yerimde durmamı öğrettiğini düşünüyorum.

Annemi düşünüyorum; cehennemi yaşadı, tüm hayallerini bırakıp bu ülkeye geldi ve yoluna devam etti.

Çenem titriyor. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Hayatım boyunca savaştım.

Yumruklarımı indirmeyeceğim.

"Seni seviyorum," diye inliyorum onu sertçe öperken. Sonra o daha ne yaptığımı anlamadan geri çekiliyor, banyodan çıkıyor ve kapıyı çarpıyorum.

"Niko?!" Belle çığlık atıyor.

Geri çekilirken irkiliyorum ve ağırlığımı yanlamasına kapı koluna veriyorum. Kapı çerçevesine doğru yanlamasına sıkışıyor.

"NIKO!?" Tekrar bağıyor, kapıyı yumrukluyor. Dişlerimi sıkıyorum. Bu kapıyı açıp onu sonsuza dek kollarıma almaktan başka bir şey istemiyorum. Ama onlarla giderse sonsuza kadar olmaz. Bu motel odasından çıkıp o pisliklerin tutsağı olmaya devam ederse biz diye bir şey yok.

Sonsuza kadar koşabilirdik - her zaman omuzlarımızın üzerinden bakarak, saçlarımızı boyayarak ve boktan motellerde kalarak. Ya da, bunu şimdi ve burada bitirebilirim.

Yatağımın başucundaki masaya gidip güvenli evden iki tabancayı da alırken sessizce hırlıyorum. Her iki şarjörü de kontrol ettim ve motel odasının kapısına dönerken tekrar taktım.

Hayatım boyunca bu dövüş için çalıştım. Ve işte maç zili.

Yatağı devirip pencerelere doğru iterken homurdanıyorum. Kabinden çantamda sakladığım son el bombasını alıyorum. Pimi çekiyorum ve kapıya yönelirken düğmeyi elimde tutuyorum.

"Vadik!!" Kükrüyorum.

"Niko, hayır!!" Belle banyoda hıçkıra hıçkıra ağlıyor.
"Lütfen! Lütfen hayır!"

Ön kapıyı kırıp açtım. "Tamam! Vadik! Beni yakaladın, tamam mı? Dışarı çıkıyorum."

"Sakin ol," diye karşılık verir.

Çerçevenin etrafına bakıyorum ve dişlerimi sıkıyorum. Kahretsin, dışarıda otuz tane adam var. İnce ince gülümsüyorum. Ama işte oradalar, hâlâ gruplar halinde arabalara sarılıyorlar. Aptallar.

"Yavaş ve sakın ol Nikolai!" Vadik bağılıyor. "Ve sakın o el bombası saçmalığını tekrar yapmaya kalkma!"

Kolum kapıdan dışarı fırlıyor ve el bombasını tam ortalarına fırlatıyorum. Odaya geri dalarken otoparktaki tüm silahlar üzerime çevriliyor. Bir vınlama sesi geliyor ve motelin camlarını patlatan patlamanın sıcaklığı bana bir benzin deposunu vurduğumu söylüyor.

İki silahımı da çıkarıp ortaya çıktığımda vahşice sırtıyorum. Vadik'in adamları çılgınlık atarak etrafta koşuşturuyor ve çılgınca ateş ediyor. Eğitimsizler. Ama ben öyleyim, denizciler sağ olsun. Boşaltmaya ihtiyaçları varmış gibi ateş ediyorlar.

Her atışı değerlendiririm.

Adam üstüne adam ölüyor. Homurdanıyorum, yeni mermi dalgaları duvarları ve kırık camları parçaladığında siperimin arkasına dalıyorum. Eğilip kapı aralığına yuvarlanıyorum, yuvarlanmadan önce birkaç el daha ateş ediyorum. Tekrar zıplıyorum, ama aniden kalbim sıkışıyor. Mermim bitmişti.

Yatağın arkasına yuvarlanıyorum. Ama burada hiçbir şey kalmadığını biliyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Sadece bir tane daha istiyorum. Bir dövüş daha. Sallanmaya devam etmek için bir şans daha, sadece onu olabildiğince uzun süre güvende tutmak için bile olsa.

Mermiler dış duvara sığıyor. Vadik'in bağırarak verdiği emirleri duyabiliyorum ve buradan bile dışarıda olduğumu bildiklerini söyleyebilirim. Her an kapıdan içeri girebilirler. Kemerimden bir bıçak çıkarırken hırlıyorum. Çömeliyorum, son direnişim için hazırım.

Sonra helikopterin sesini duydum.

Ha?

Gökyüzünden kocaman, siyah bir helikopterin alçaldığını görecek kadar başımı kaldırıyorum. Helikopter otoparkın ortasına indiğinde Vadik'in yüzü asılıyor. Motorlar duruyor, kapı açılıyor ve Yuri Volkov'un kendisi dışarı çıkarken gözlerim kısılıyor.

Vadik koşar, bir o yana bir bu yana zıplar ve bir mil hızla konuşur. Ama takım elbiseli yaşlı Rus ona ters ters bakıyor. Bir şey söylüyor ve Vadik'in ağzı kapanıyor. Yuri motele doğru dönüyor, çenesi gıcırdarken etrafı tarıyor.

Ama sonra birden, sanki işler daha da garipleşemezmiş gibi, arkasındaki helikopterden başka biri iniyor. Aslında iki kişi: Kardeşim ve Viktor.

Ne haltlar dönüyor burada?

Döner bıçaklar yavaşlıyor ve dışarıdaki sesleri tekrar duyabildiğimi fark ediyorum.

"Opustite oruzhiye. Prekrashcheniye ognya," diye homurdanıyor Yuri dışarıda hâlâ hayatta olan adamlara.

Silahlarınızı indirin. Ateşkes.

Yaşlanmış, saçları şakaklarında gümüşleşmiş. Ama hâlâ canavar gibi bir adam. Hâlâ demir çiğniyor gibi görünüyor ve bu yaşında bile bir duvarı yumruklayabilir.

"Yuri, lütfen," Vadik patronuna doğru yaklaşırken dehşete düşmüş görünüyor, yüzü solgun. "Sadece açıklamama izin ver-"

Yuri'nin eli ceketinin içine kayar. Gözlerini motelden ayırmadan aniden bir silah çıkarır ve Vadik'in burnuna dayar.

"Patron-!"

Silah ateş aldı. Yuri sessizce silahı bırakıp gözlerini motel odamın kapısına dikerken, Vadik başsız bir şekilde yere yığılıyor.

"Nikolai Antonov!" Bir ayı gibi bağılıyor. Dişlerimi sıkıyorum. Yanından geçip gidiyorum. Ama hem Lev hem de Viktor kayıtsız, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş öylece duruyorlar.

Harabeye dönmüş otoparka bakıyorum ve yere düşmüş Volkov'lardan birinden ne kadar hızlı silah alabileceğimi hesaplamaya çalışıyorum. Tam kaçmak üzereydim ki Yuri'nin yüzü yumuşadı.

"Belle ile konuşmak istiyorum."

Dudaklarım kıvrıldı. "Rusya'ya geri dön, seni lanet olası!" Kırılan camdan dışarı bağııyorum. "Böyle bir şey olmayacak-"

"Niko," diyor sessizce. "Kızım la konuşmayı çok isterim."

BANYO KAPISI gıcırıyor ve neredeyse kırılıyor. Yere çarpan metalin sesini duyuyorum. Sonra kapı açıldı ve Niko tam orada duruyordu.

Ona sert bir tokat attım.

Yüzünü buruşturdu ama geri adım atmadı. Sadece bana sırtını döndü. "Bebeğim..."

"Bunu bir daha sakın yapma," diye hıçkırarak kollarına atıldım. Dışarıdaki tüm silah sesleri sustuktan sonra tek hayal edebildiğim onun ölmüş olduğuydu.

Ona o kadar sıkı sarılıyorum ki, demirden yapılmış olması dışında onu ikiye bölebileceğimden eminim. Başımı kaldırıyorum ve ağzı ağzıma çarpınca inliyorum. O da bana aynı sıklıkla sarılıyor, ben ona yapışırken beni derinden öpüyor.

Geri çekildiğinde kaşlarını çatıyor. "Orada... biri var..." gözlerini kaçırıyor. "Dışarı çıkman gerek."

Motelin banyosundan çıkıp kaosun içine girdiğimde elimi tutuyor. Çığlık atıyordum, ellerim başımın üzerindeydi.

küvette yatıyordu. Her vuruluşunda öldüğünü sandım. Her ölüm çılgılığında, onun olduğunu düşünerek ağladım.

Şimdi burada yaşanan savaş alanını görüyorum.

Motel odasının neredeyse tamamı gitmiş. Kapı çerçevesi bile yok. Duvarın çoğu gibi pencere de gitmiş. Önünde, adamlar yanan bir arabayı söndürmek için yangın söndürücüler kullanıyorlar. Başka bir araç da yanarak yatıyor. Olay yerinde cesetler ve kurşun delikleri var.

Ve tüm bunların ortasında uzun boylu, geniş omuzlu, pahalı bir takım elbise giymiş, koyu renk saçları şakaklarında gümüşü bir renk almış yaşlı bir adam duruyor. Beni gördüğünde çenesi kasılıyor ve gözleri parlıyor.

Kırık kapı aralığında durduğumuzda kaşlarımı çatıyor ve Niko'ya dönüyorum.

"Kim-

"Yuri Volkov," diyor Niko sessizce. Kaşları çatılır. "Belle, o..." kaşlarını çatar. "Senin baban olduğunu söylüyor, aşkım."

Yer çöküyor. Nefesim ciğerlerimi terk ederken dünya yan yatmış gibi görünüyor. Dönüyorum ve kaosun arasında duran takım elbiseli adama hüznle bakıyorum.

O da gözünü kırpmadan bakıyor.

"Seni izledim Belle," diyor ağır aksanlı, derin bir sesle. Bir adım daha yaklaşıyor. Ama elim Niko'nun elini sıktığında duruyor. "Tüm kariyerin boyunca seni izledim-"

"Bana yalan mı söylüyorsun?"

Ağız kapanıyor. Başını iki yana sallar. "Hayır," diyor sessizce. "Bunun için bir nedenim yok."

İnce ince gülümsüyorum. "Bunu bana söyleyen ilk erkek sen değilsin, biliyorsun değil mi?"

Yüzünü buruşturuyor.

Bu da yalan değil. Ünlü olduğumdan beri, son on yıl içinde üç adam babam olduğunu iddia ederek ortaya çıktı. Biri aslında annemin eski bir kaçamağıymış. Ama ben hamile kalmadan çok önce. Diğerleri sıradan yalancılardı.

"Eee?" Şak diye söyledim.

"Öyle olmadığımı biliyorum. Ve diğerlerinin aksine, eğer isterseniz bunu kanıtlayabilirim."

Yutkunuyorum.

"Yani şu anda Belle," diyor nazikçe. Elini takım elbise ceketinin içine sokuyor ve bir zarf çıkarıyor. Yaklaşıyor ve ben kılıcıyorum. Niko elimi sıkıyor ve zarfı yaşlı Rus adamdan almak için bir adım öne çıkıyor. Bana uzattı ve ben de açtım. İçinde benim ve bu adamın DNA karşılaştırması var.

Gözlerim en alttaki "sonuç: %100 eşleşme" yazısına takılıyor. Kalbim sıkışıyor. Tökezleyerek geri çekiliyorum ve mektup elimden düşüyor. Nefesim kesiliyor, bakışlarımı kaldırıp ona soğuk bir şekilde bakarken havayı içime çekiyorum.

"Ne zamandır biliyorsun?" Tıslıyorum.

Yüzünü acı kaplıyor. "Belle, annene değer verdiğimi bilmen gerek. Gerçekten önemsedim-"

"Daha ne kadar!" Kükrüyorum. Fokur fokur kaynıyorum. Sanki derim yanıyor ve çenem yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum.

Yuri'nin ağzı incelir. "O öldükten birkaç ay sonra. DNA izini sürmek için nüfuzumu kullandım-"

"Siktir git."

"Özür dilerim-

"

"Sana siktir git dedim," diye çıkışıyorum. "Biliyordun-" Başımı sallıyorum ve ellerim yüzümü tutmak için yukarı kalkıyor.

"Gelip sana söylemek istedim," diye homurdanıyor. "İstedim. Ama senin benim bu dünyamın, içinde var olduğum dünyanın bir parçası olmanı istemedim. Hiçbir zaman."

Gözlerimi açıyorum ve karşımdaki adama bakıyorum. Ama gazetenin doğru olduğunu biliyorum. Bana o kadar benziyor ki acıtıyor. Aynı gözler, aynı burun. Yanağında aynı gamze.

"Ben de seni uzaktan izledim," diyor kalın bir sesle. "Senin ve teyzenin hiçbir şeye ihtiyacınız olmadığından emin oldum."

Kılandım. "Sen hiç-"

"Hayır," diye homurdanıyor, sanki aklımı okuyormuş gibi. "Hayır Belle, senin başarın sana ait." Gülümsüyor. "Filmlerini çok beğendim. Çok, çok yeteneklisin,

biliyorsun."

"Senin geribildirimine ihtiyacım yok," diye tükürdüm.

Başını sallar. "Senin için ne olduğumu anlıyorum Belle. Biyolojik baban olmamın beni senin baban yapmadığının da farkındayım."

"Yok artık."

İnce ince gülümsüyor. "Ondan aldığın kıvılcımı biliyorsun." "Bunu biliyorum."

Tekrar gülümsüyor. "Annen ve ben birbirimize çok değer verdik. Ayrıntılara ihtiyacın olduğundan değil ama sen çok içkili bir gecenin sonucu değilsin. Bir süre New York'ta yaşarken benim bir çeşit kız arkadaşımdı." Homurdanıyor. "Artık yaşlı olduğumu biliyorum ama bir zamanlar yakışıklıydım. Annen eskiden gittiğim bir gece kulübünde sahne dansçısıydı. Birbirimize bağlandık. Ondan gözümü ayıramazdım."

Annemi düşündüğümde gözlerim dolmaya başlıyor - bu anılarla birlikte gelen tüm karanlığa rağmen.

"Annen çok güzeldi," diyor Yuri sessizce. "Çok da zekiydi. Tıpkı senin gibi. Üç ay boyunca o benim her şeyimdi. Her şeyden vazgeçmeyi bile düşündüm..." diye omuz silkiyor. "İmparatorluktan, her şeyden vazgeçtim. O da beni seviyordu." Hüzünle gülümsüyor. "Ama uyuşturucuyu daha çok seviyordu."

Aşağı bakıyor.

"Hamile kaldığında onları bıraktı, bilesin diye söylüyorum. Senin için bıraktı, bir süreliğine." Bana baktı. "Benim olduğumu bilmiyordum. Benimle kavga etti, beni itti. Bana başka erkeklerle görüştüğünü ve beni sevmediğini söyledi. I

Baskı altında kalmaktan mı yoksa işimden mi korktu bilmiyorum. Ama hepsi bu kadardı. Kararını verdi ve gitti. Önsezilerim vardı ama ancak daha sonra test yaptım ve anladım."

Gözleri benimkileri cesurca tutuyor.

"Tek istediğim seninle konuşmak" diyor sessizce. "Birdenbire baban olmak istemiyorum."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken yutkunuyorum. Yavaşça başımı sallıyorum, ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Kanımdan olduğun için seninle gurur duyduğumu bilmeni istiyorum," diyor sıkıca.

"Biz aile değiliz," diyorum sessizce.

Başını salladı. "Biliyorum. Ama bunu değiştirmeyi çok isterim-"

"Beni esir aldın!" Bağırıyorum. "Beni lanet bir eve kilitledin, bu boktan filmleri çektirdin, böylece aklayabilecektin-"

"Hayır," diye sertçe homurdanıyor ve başını sallıyor. "Hayır, yapmadım." Kaşları karanlık bir şekilde çatıldı. "Korkarım bu örgüt üzerindeki etkim son zamanlarda çok zayıfladı. Onun gibi adamlara izin verdim..." dönüp yerdeki bir cesede bakıyor. "Vadik gibi adamların sahip olmamaları gereken şeyleri yönetmelerine izin verdim."

Yüzünü buruşturarak bana döndü. "Her ne kadar yabancı olsak da, sen benim kıızımsın Belle. Vadik bu ülkedeki çıkarlarımın çoğunu elinde tutuyordu ama açgözlülük etti. O

daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını istiyordu. Kara para aklama işi onun gözde projesiydi ve şimdiye kadar bunu benden sakladığını görmemiş olmam benim için utanç verici."

Yerdeki başsız bedene bakıyorum.

"Söylemeye gerek yok, o iş girişimi kapandı," diyor Yuri alçak bir hırıltıyla. "Başına gelenler için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam Belle. Bu adama sadık olan adamlara acımasızca muamele edilecek. Onunla yaptığınız filmler yakılacak." Başını sallar. "Çok iyi filmler yapmak için çok çalıştın, bunların seni aşağı çekmesine izin veremezsin. Onları hiç gerçekleşmemiş kötü rüyalar olarak düşün."

Yavaşça gözlerini hâlâ yanımda duran Niko'ya çeviriyor.

"Kızımın hayatını kurtardınız, hem de defalarca. Bunun için sana minnettarım." Ağzı inceliyor. "Bir dönem yanımda çalışan bir adamın seni çok incittiğinin farkındayım. Fyodor Kuznetsov."

Niko'nun yüzü gerilir. "O öldü. Onu ben öldürdüm."

Yuri gülümser. "Biliyorum. Ve iyi. Kararlı ve ailesine zarar verenlerden intikam almaktan korkmayan erkekleri severim. Belle'i koruduğun için teşekkür olarak sana bu adamı vereceğimi söyleyecektim. Onunla zaten uğraştığına göre, sana başka bir hediyem var."

Telefonunda bir şeye dokunuyor ve sonra ekranı bize çeviriyor. Penceresiz bir odada sandalyeye bağlanmış bir adamın videosunu gördüğümde nefesim kesiliyor.

"Moskova'dan canlı yayındayız. Sandalyedeki adam, Kuznetsov'dan rüşvet alarak annenize yapılan saldırıyla ilgili tüm soruşturmayı düşüren bölge şefi."

Niko'nun yüzü beyazlaşıyor ve uyuşuyor. Ona uzandım, parmaklarımı onunkilere geçirdim ve sıkıca kavradım.

Yuri, "Annene saldıranın işlediği suçun cezasız kalmasına izin veren adam bu," diye homurdanıyor. "Ya tek kelime edersin ve ben de senin izlemen için onu hemen şimdi öldürtürüm. Ya da onu kendin öldürmen için seni Moskova'ya uçurmaktan mutluluk duyarım."

Gözlerimi kırpttırıyorum, yüzüm soluyor. Niko'ya bakmak için döndüm. Birkaç saniye boyunca ekrana bakıyor, tek kelime etmiyor. Ağzı inceliyor ve gözlerini kapatıyor. Sonra bir nefes alıyor ve gözlerini açıyor.

"Jestiniz için teşekkür ederim Bay Volkov. Ama anneme zarar veren adamı zaten öldürdüm," diyor sessizce. Dönüp bana bakıyor. Özel olarak gülümsüyor ve sonra Yuri'ye geri dönüyor. "Artık intikama ihtiyacım yok. Daha iyi bir şey buldum."

Yuri kendi kendine gülümseyerek başını sallar. "Nasıl isterseniz."

Dönüp helikopterin yanında duran diğer iki adama başıyla selam veriyor.

"Kashenko organizasyonu, Vadik ve ABD'deki gözetimimle ilgili bu konularda bana son derece yardımcı oldu."

Kaşlarımı çatıyorum. Kashenko.

İki adam yürürken Niko'ya dönüyorum. Gülümsüyor. "Belle, bu Viktor Komarov, Chicago'daki Kashenko Bratva'nın başı. Bu çirkin herif de onun yardımcısı ve benim kardeşim Lev. Çocuklar, bu-"

"Evet, onun kim olduğunu biliyoruz, salak," diye sırtıyor Lev kardeşine ve sonra dönüp başını bana doğru eğiyor. "Sizinle tanışmak çok güzel Bayan Bardot. Kardeşimin sizi takip etmeyi bırakması için zor zamanlar geçirdiğinizi duydum."

Sırtıyorum ve Niko'nun yanına doğru kayıyorum. "Sanırım sarsamadığı kişi ben oldum."

"Yani, vaktini daha iyi harcayabileceğin bir Hemsworth kardeş olduğuna eminim-"

"Hey Lev?" Niko sırtıyor. "Git kendini becer."

Beşimiz de gülüyoruz ve Viktor elini uzatıyor. "Seninle tanışmak bir zevk, Belle. Eşim ve ben büyük hayranınızız."

Yüzüm kızardı. "Teşekkür ederim."

Viktor bakışlarını tekrar Niko'ya çevirir. "Yuri ve ben, Vadik'in ihanetine dair bana bol miktarda kanıt gösterdikten sonra karşılıklı olarak kabul edilebilir bir anlaşmaya vardık. Çıkarlarımıza yönelik saldırılar Volkov tarafından onaylanmadı, tıpkı Belle'in Los Angeles'taki sözleşmelere zorlanması gibi. Organizasyonunun ABD ayağındaki çürümeyi ortaya çıkarmaya yardım etmemiz karşılığında, birkaç menfaatimizi devralacağız. Söylemeye gerek yok, tam ve karşılıklı olarak güvence altına alınmış bir ateşkesimiz var."

Niko kaşlarını kaldırır. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten de öyle," diye başını sallıyor Yuri. "Ayrıca, burada meydana gelen her türlü... olayla ilgili medya baskısını benim organizasyonum üstlenecek. Daniel ublyudok'la bağlantılı her şey dahil," diye tısladı.

"Bu 'orospu çocuğu'," diye fısıldıyor Nikolai kulağıma. Kıkırdıyorum ve ona dönüyorum.

"Topladım."

Viktor kaşlarını çatıyor, sanki bu onun için yeni bir şeymiş gibi. "Bu çok cömert bir teklif, Yuri. Emin misin? Amerikan ünlü haber döngüsü çok acımasız. Volkov organizasyonu bu yüzden tepki çekecek. Hem de çok."

Yuri sinsi bir sırıtışla omuz silkiyor. "Viktor, ailemin işi Rus topraklarında bir Çar oturduğundan beri faaliyet gösteriyor. Kötü reklamdan korkmuyorum. İnanın bana, çok daha kötülerini atlattık ve iyi olduk."

Viktor elini uzatır. "Yuri, bence kuruluşlarımız birlikte çok ileriye gidebilir."

Yaşlı adam sıcak bir şekilde gülümsüyor ve uzatılan eli sıkıyor. "Benim de dileğim bu."

Dönüp bana bakıyor, gülümsüyor. "Bir dakikanızı alabilir miyim?"

Dudağımı ısırdım. Ama sonra Niko'ya dönüyorum ve elini sıkarken başımı sallıyorum. Lev ve Viktor'a bakıyor ve üçü de uzaklaşıyor. Dönüp babama bakıyorum.

"Söylediklerimde ciddiydim," diyor nazikçe. "Baban olmadığımı biliyorum. Ama kan bağımız var. Ve geçmişteki günahlarımın kefaretni ödemeye başlamak istiyorum. Seni tanımak istiyorum Belle. Seni tanımak istiyorum Belle."

Sadece arada sırada konuşan ya da kahve içen sıradan arkadaşlar gibi."

Boğazını temizliyor. "Bir süreliğine Chicago'ya taşınıyorum." Kaşlarını çatıldığını görünce hemen elini kaldırıyor. "Sizi temin ederim ki bu tamamen işle ilgili. Buradaki operasyonlarımızı kontrol altına almam ve Kashenkos'la yapılan ateşkesi denetlememe yardımcı olmam gerekiyor. Ama burada olacağım için..." diye omuz silkiyor. "Eğer istersen-"

"Kahve ve sohbet iyi olurdu," diyorum sessizce.

Gölümsüyor. "Bu beni çok mutlu eder."

Ben gülümsemeden önce birkaç saniye birbirimize bakıyoruz. "Sarılmaya kadar ilerlemem gerekebilir."

Kıkırdıyor. "Anlaşıldı."

"Yine de el sıkışabilirim."

Babam gülümsüyor. Elini uzatıyor. Benimki de öyle, ve sıcak bir şekilde tokalaşıyoruz.

"Seninle tanışmak çok güzel kızım," diye fısıldıyor.

"Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum."

Helikopter gökyüzüne yükselirken RÜZGÂR FIRILDIYOR. Volkov ve Kashenko'nun yerdeki diğer adamları çoktan arabalarla uzaklaşmaya başladılar. Ve çok geçmeden, sadece Niko ve ben kaldık.

"Helikopter daha hızlı olurdu, biliyorsun," diye sırtıyor. "Ve daha klas."

"Doğru, ama bir motosikletin arkasında sürünmeye oldukça alıştım."

Kıkırdıyor. Beni kendine doğru çekiyor ve göğsüne yaslandığımda nefesim kesiliyor. Yukarı bakıyorum, dudakları dudaklarıma değdiğinde hafifçe inliyorum. Ayak parmaklarım kıvrılana kadar beni yavaş ve derin öpüyor.

"Seni seviyorum," diye inliyor
dudaklarıma. "Ben de seni çok
seviyorum," diye sırtıyorum.

Niko geri çekilir ve motosiklete başıyla selam verir. "Pekâlâ, arabanız sizi bekliyor."

İç çekiyorum. "Ne, kırmızı halı yok mu? Uçakta şampanya yok mu?" Ona şakacı bir şekilde kaşlarını çatmak için dönüyorum. "Ben çok ünlü ve zenginim, biliyorsun."

Başını sallayarak gülüyor. "Evet. Ve sen hala bir veletsin, biliyorsun."

"Ve sen hala belasın."

"Sen değişmezsen ben de değişmem."

"Anlaştık," diye kıkırdıyorum elini sıkarken. Ama Niko sadece sırtıyor ve beni uzun, yavaş bir öpücük için daha kendine çekiyor.

Geri çekildiğinde, bir bacağını motosikletin üzerine atıyor ve beni arkasına çekiyor. Motor altımızda canlanıyor ve kollarım beline sıkıca sarılıyor. Ona sımsıkı sarılıyorum, kokusunu içime çekiyorum.

Ve sonra sorundan ve veletten kurtulduk, büyük bilinmeyene doğru.

EPILOG

NIKOLAI

Bir Yıl Sonra:

Ayağım sertçe yere vuruyor. Koltukta kayıyorum, terliyorum. Yutkunuyorum, bir elimi takım elbisemin yakasını çekıştirmek için kaldırıyorum, boğulduğumu hissediyorum.

Ama yavaşça, yumuşak bir el kalçamdaki diğer elimin üzerine konuyor ve sıkıyor. Hâlâ kumral olan saçlarının çerçevelediği iri mavi gözlerine bakıyorum. Bana sırtıyor.

"Sanırım gergin olması gereken kişi benim bebeğim," diye kıkırdıyor sessizce yaklaşıırken.

Sırtıyorum. "Yeterince makul. Sakin olacağım."

Başrolde En İyi Kadın Oyuncu dalında adayların isimlerini okumayı bitirirken sahnedeki ünlü aktöre bakarak nefes alıyorum.

Ama çok gerginim. Sanırım birine aşık olmanın sana yaptığı şey bu. Onlar için geriliyorsun. Kendin üstlenmek istiyorsun ki onlar üstlenmek zorunda kalmasın. Ama sonra

kendime gözlerimi deviriyorum. Tekrar karıma bakıyorum ve sırtıyorum. Hiç de gergin görünmüyor.

Neden olsun ki? O zaten ünlü olmanın ötesinde. Ama yine de bunu kazanmak dünyalara bedel olurdu. Onu yıldızdan süperstara taşımanın yanı sıra, geçen yılki tüm çilenin üzerine güzel bir yay olurdu.

Bu bölümün son kısmı.

Sözünün eri olan babası, Belle'in Daniel'la çektiği o iki enkaz filmi yaktırdı. Sabit diskleri ve her şeyi. Ama Bratva filmi çok kötü yapılmış olsa da harika bir senaryoydu. Belle onu kurtarmak istedi. Hatta kendi yapım şirketini kurdu ve yeniden çekimi kendisi finanse etti.

Ünlü bir yönetmen getirdiler ve her şeyi yeniden ele aldılar. Şimdi, yılın filmi ve Belle de en iyi kadın oyuncu ödülüne aday.

İşlerin nasıl tersine dönebileceğini gösteriyor sanırım. Gücünüz ve yüreğiniz olduğu sürece.

Belle, Yuri'nin verdiği sözlerden birkaçını geri almıştı. Jim, eski menajeri mesela. Yuri onu gerçek anlamda bir kıyma makinesine sokmaya hazırdı. Ancak Belle, evde kaçırılmasındaki rolü nedeniyle onu herkesin önünde rezil etmeyi ve Hollywood'dan kara listeye aldırmayı tercih etti.

Evet, bundan çekinmedi. Ve Yuri haklıydı - Volkovlar bu yüzden tepki çekti ve bir suç örgütünün ihtiyaç duymayacağı kadar çok medya incelemesi yapıldı. Ama o sözüne sadık kaldı. Ve bence bu Belle'i çok etkiledi.

Birlikte aile tatillerine çıkmıyorlar ama yavaş yavaş aralarını düzeltiyorlar; sanırım kaybettikleri zamanı telafi ediyorlar.

Geriye Daniel kalıyor tabii. Yuri ve ben o küçük piçi tam olarak nasıl parçalayacağımız konusunda gerçekten güzel bir kayınpeder, damat bağı kurduk. Ama sonra Daniel bunu tek başına başardı. Belle'in onu kendisine uyuşturucu vermekle ve o fotoğrafları çekmekle suçlamasının ardından, çığ gibi büyüyen diğer genç aktrisler de benzer iddialarla ortaya çıktılar.

Bazıları da gençti: öyle bir gençlik ki üzerlerinde kıyafet olmadan fotoğraflarını çekmeyi büyük bir suç haline getiriyor. Hills'teki malikanesini aradıklarında başka şeyler de buldular: örneğin, yaramaz çocuğu oynamaya çalışırken kullandığı yasadışı ateşli silahlar. Ayrıca, Tony Montana kadar kokain ve diğer uyuşturucular.

Daha fazlası ortaya çıkmaya başladığında, Daniel'in tüm sahte dünyası yıkıldı. Şu anda ev hapsinde, birkaç federal duruşmasından birini bekliyor. Yine de bir gece uğrayıp taşaklarını kesip kesmeyeceğimi hala tartışıyorum.

"Ve kazanan..."

Elim onunkini sıkıca kavıyor. Gözlerimi kapatıyorum. "Belle Bardot! Soğuk Kalpliler için!"

Oh evet. Kalabalığın geri kalanıyla birlikte ben de ayağa fırladım. Belle şoka girmiş gibi görünüyor, tamamen inanamıyor. Ama onu yukarı çektiğimde, yüzü aniden bir sırtışa dönüşüyor. Dönüyor

ve kollarıma atlıyor. Kamera ekibi etrafımızda dönerken beni tekrar tekrar öpüyor.

Onu sahneye doğru itmeden önce bir kez daha öpüyorum. Kraliyet ailesi gibi görünerek merdivenleri tırmanışını izliyorum. Ödülü aldığında ağlıyor ve kalabalığın içinde bana bakıp genişçe sırtıyor.

Bu onun anı. O kazandı. Ama ben? Ben zaten kazandım. Motosikletimin arkasına tırmandığı an kazandım.

Eskiden hayatın bir kavga olduğunu düşünürdüm. Tek bildiğim öfke ve karanlık olana kadar hayatımın çoğunu sallanarak geçirdim.

Ama hayat bir kavga değildir. Hayat aşktır. Bazen bunu anlamak için duruşunuzu düzeltmeniz gerekir.

Nikolai ve Belle'den daha fazlasını mı arıyorsunuz?
Bültenime kaydolun ve buharlı bir ekstra sahne okuyun! Bu, Tutsak Bratva Prensesi'nin sonsözü ya da devamı değildir.

Ama bu ekstra ateşli "devam" hikayesinin Kindle'ınızı sislendireceği garanti! Ayrıca katıldığınızda ücretsiz tam uzunlukta bir kitap kazanacaksınız!

Ekstra sahneyi alın!

BRATVA'NIN BORCUNU ÖDEMEK

Daha fazla Bratva kötü çocuğu için susadınız mı?
Onun Tutsak Bratva Prensesi tek başına bir hikaye.

Ama eğer isterseniz

Bu bağımsız seriyi takip etmek için Viktor ve Fiona'nın hikâyesinden başlayabilirsiniz. Bratva'nın Borcunu Ödemek

sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta mevcut ve Amazon'un en çok satan 100 kitabı arasında yer alıyor.

Lev ve Zoey'nin hikayesi, Bratva'nın Çalınan Gelini de Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta mevcuttur ve aynı zamanda Amazon'un en çok satan 100 kitabı arasında yer almıştır.

Bundan sonra Kostya ve Nina'nın hikayesini, sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta bulunan ve en çok satan 100 kitaptan [biri olan Hunted By The Bratva](#) Beast'te bulabilirsiniz.

Bratva'nın Borcunu Ödemek kitabına bir göz atmak için okumaya devam edin.

Bölüm 1

Fiona

Bu parti berbat.

Kalabalığa bakarak kendi kendime kıpırdanıyorum. Görmeye alışık olduğumdan çok daha fazla insan var, bu da sinirlerimi biraz etkiliyor. Burada sadece kırk kişi var ama yine de. Benim için, duvarlarla çevrili, fildişi kulede yaşadığım hayatım için mi?

Şey, çok fazla.

Daha da kötüsü parti benim partim. Ya da en azından babam tarafından benim için düzenleniyor. Ve Chicago Bölge Savcısı Thomas Murray atla dediğinde? Atlarsın. Ya da duruma göre kızının mezuniyet partisine gelirsın.

Ama gerekçe ve davetiyeler yanlış. Bu parti gerçekten benim için değil. Yani görünüşte öyle. Ama babam söz konusu olduğunda her şey gibi bu da onun kendi siyasi gündemine dayanıyor. Her şey her zaman öyledir. Okula gittiğim yer. Sahip olduğum arkadaşlar. Olmadığım erkek arkadaşlar

sahip olmasına izin verilen. Basın için gülümse, Fiona. Okuldaki münazara takımına girdiğinden emin ol, benim izimden gittiğini gördüklerinde basın bunu yiyip bitirecektir.

Bir yanım sırf ona inat olsun diye herhangi bir konuda başarısız olmak istiyordu. Onun entrikalarına ve planlarına çomak sokmayı hayal ettim. Ama bunu yapmaya kendimi asla ikna edemedim. Onun yerine, benden yapmamı istediği şeyi yaptım: başarılı oldum. Ve şimdi buradayım, yirmi iki yaşındayım, üniversiteden sonra hukuk fakültesinden de erken mezun oldum. Tüm doğru notlar. Tüm doğru okullardan, tüm doğru dereceler. Doğru arkadaşlar, erkek yok.

"Neden içmiyorsun lan?"

Sırıtiyorum ve dönüyorum. Bütün doğru arkadaşlar değil.

Zoey, babamın kimlerle görüştüğüm ya da takıldığım konusundaki katı kurallarının tek istisnası olacaktı. Evde eğitim almış olabilirim çünkü babam şehir dışındaki evimizden çıkmama bile nadiren izin verirdi. Üniversiteye ve hukuk fakültesine uzaktan derslere girmeme izin vermeleri için ciddi siyasi torpiller yapmış olabilir. Müfredat dışı faaliyetlerimi ve arkadaşlarımı onun siyasi kariyerinin en iyi şekilde görünmesini sağlamak için özenle seçmiş olabilirim. Ama bir şekilde Zoey Stone gözden kaçtı.

Tamamen kötü biri falan değil. Görünüşte, babamın tam da takılmamı isteyeceği biri - doğru aileden, parası var, doğru okullara gidiyor ve tüm bu saçmalıklar. Ama aynı zamanda benim sahip olmadığım özgürlüğe de sahip; kötü seçimler yapabiliyor, kendinden yaşça büyük göz alıcı erkeklerle çıkabiliyor ve

O istiyor. Neredeyse kesinlikle kötü bir etki. Ama bazen, biraz kötü etkiye ihtiyacın olur.

Babamın onunla aynı posta kodunda yaşamama bile izin vermesi hiç mantıklı değil. Ama Zoey'nin annesi ve benim annem çok iyi arkadaşlardı. Kanseri ikisini de aynı zamanda, neredeyse on yıl önce aldı. Sanırım "imaj her şeydir" diyen Thomas Murray bile o günden sonra Zoey ile orada burada takılmamı engelleyecek kadar soğukkanlı değildi.

"Aman Tanrım, burada olmana çok sevindim."

Zoey sırtlıyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Ve bu fiyaskoyu özledin mi? Tabii ki buradayım."

"Ve tabii ki sevgili arkadaşın Fiona nefret ettiği bir oyunda piyon olarak kullanılırken ona destek olmak için mi?"

Zoey sırtlıyor. "O da var. Ee..." dönüp kalabalık konuk grubuna bir göz attı. "Bu insanlardan kaçını gerçekten tanıyorsun?"

"Dört kişi falan."

"Ben dahil değil

miyim?" "Üç."

Gülüyor ve yanından geçen bir tepside iki şampanya kadehi almak için dönüyor. "Buyurun. Şerefe ve tebrikler!" Kadehini benimkine tokuşturuyor. "Ve seninle gerçekten gurur duyuyorum, biliyorsun."

Övgülerin tadını çıkarmak için sırtıyorum. Babamın bir ton parası ve siyasi nüfuzu olabilir. Ama ben bu övgüleri hak ettim. Üniversiteden erken mezun olmak, hukuk fakültesine girmek ve sonra onu da erken ve onur derecesiyle bitirmek için kıcımı yırttım.

"Teşekkürler," diye gülümsedim.

"Peki bu tanımadığınız insanlardan kaç tane tebriklerini sunmak için yanınıza geldi?"

"Oh, hepsi. Babam baktığı sürece." Zoey sırtıyor.

"Demek gerçekten yapıyor, ha?"

"Evet," diye mırıldandım kuru bir sesle.

Dediğim gibi, bunların hiçbirisi benim için değil. Ben merkezdeyim, sanırım. Tüm bu insanları babamın konağına getirmek için bir bahaneyim. Ama buradaki asıl amaç para. Gayri resmi olarak, bu Thomas Murray'in Chicago Belediye Başkanlığı adaylığı için ilk bağış toplama galası. Ve benim burada olmam film senaryosu gibi bir şey.

Babamın kendi gündemi için kullanmayacağı ya da kullanmadığı tek bir şey yoktur. Annem öldükten sonra Thomas Murray çalışkan bekar babaların poster çocuğu oldu. Kendisini, kızını tek başına, yorulmadan büyüten bir Kennedy figürü gibi gösterdi.

Elbette hepsi saçmalıktı. Babam beni yetiştirmede, bir dadı ordusu, özel öğretmenler ve "son sınıf" eğitmenleri yüksek okul için yeterince hanımefendi olduğumdan emin olmak için

toplum yaptı. Özel aşçılardan, hizmetçilerden ve kişisel alışverişçilerden bahsetmiyorum bile çünkü Tanrı kendi kıyafetlerimi satın almak için dışarı çıkmamı yasaklıyor.

"Hey, bu arada çok seksi görünüyorsun." Yüzüm kızararak sııttım. "Teşekkürler."

"Şimdi bitir şunu," diye başıyla flütümü işaret ediyor. "Daha yeni aldım!"

"Ben de gidip biraz daha alacağım, o yüzden..." eliyle "hızlandır" işareti yapıyor. Şampanyayı geri devirip bardağı ona uzatırken gülüyorum. Ben hafifçe boğuluyorum, o ise sırtıyor.

"Sadece boğazını açmalısın, Fi."

"Evet, teşekkürler."

"Çenenizi gevşetin, bol bol dilinizi kullanın. Göz teması her zaman-" "Aman Tanrım..."

Yüzüm ateş gibi yanarken o gülüyor. "Yirmi iki yaşında hukuk fakültesi diploması, bir sürü iş fırsatı ve belediye başkanı olacak bir baba. Şimdi yapmamız gereken tek şey, sonunda seni yatağa atmak."

Yüzümün yandığını hissederek inliyorum. "Ben iyiyim, teşekkürler."

Kıkırdıyor. "Hayır, değilsin. Güven bana. Tamam, daha fazla içkiyle döneceğim."

Başımı sallıyorum ve arkadaşımın kalabalığın içinde kayboluşunu izliyorum.

"Susamış görünüyorsun."

Adamın sesine döndüm. Yakışıklı, kendini beğenmiş ve eski para kokuyor. Sarı saçları mükemmel bir şekilde arkaya ve yana taranmış, kare şeklindeki çenesi bir reality şov posterinden fırlamış gibi.

"Chet," diye gülümsüyor. Bana bir şampanya kadehi uzatıyor. "Oh, teşekkürler, ama arkadaşım-"

Beni görmezden geliyor ve bardağı elime tutuşturuyor. "Ve mezuniyetiniz için tebrikler."

Gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

"Ee, seni yakalayan oldu mu?" "Hmm?"

Sırıttıyor. "Herhangi bir firma."

"Oh, hayır. Henüz değil. Henüz baro sınavına girmedim-"

"Girecekler."

Ben de ona gülümsedim. "Teşekkür ederim, minnettarım-" "Yani babanın Belediye Başkanı olması falan."

Kestirip atılmak çok sinir bozucu. Ama gülümsemeye zorladım. "Peki, göreceğiz."

"Acımayacak, değil

mi?" "Yani-"

"Ve zekisin, doğru okuldan mezun olmuşsun," diye göz kırpmıyor. "Güzel..."

Ezik bir cümle olduğunu bilsem de yüzüm kızardı.

"Teşekkürler."

"Sen Biliyorum, benim firma o Aslında Bakıyorum. Cooper ve Cooperman? Evet, orada kıdemli ortağım."

Tabii ki öyle. Adamın her yerinde "kendini beğenmiş, zengin, ayrıcalıklı dangalak" yazıyor.

"Vay canına, gerçekten mi?" Hiç ilgi duymadan soruyorum. Bu tam da babamın eninde sonunda birlikte olmamı istediği türden bir adam. Onu benimle konuşması için gönderen kişi o olsa bile bu beni şaşırtmazdı.

"Evet," diye kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor Chet. "Muhtemelen bazı torpiller yapabilirim. Ortaklarla konuşur, seni bir mülakata sokarım."

Şok içinde çenem düştü. "Aman Tanrım, ciddi misin?!"

Sırtıyor. "Tabii ki! Yarın akşam ne yapıyorsun?"

Kalbim küt küt atıyor. "Aman Tanrım, hiçbir şey! Hiç bir şey yok! Kesinlikle içeri girip konuşabilirim-"

"Ben daha çok dışarı çıkmayı düşünüyordum." "Oh! Tamam, evet, ben de-"

"Biliyorsun, babanın göreve gelmesiyle sen ve ben oldukça güçlü bir çift olabiliriz."

Plak kafamın içinde cızırdıyor. Evet, işte orada. Ve ben saf saf içine girdim. Ortaklar arasında torpil yok. Sadece beni dışarı çıkarmak istiyor. Bunu düşünürken bile Chet'in odaya dönüp baktığını görüyorum. Yeterince eminim, babam orada, izliyor.

"Bunu sana babam yaptırdı, değil mi?"

"Oh, hayır! Asla olmaz!" Chet hemen geri adım attı.

"Sadece kendimi tanıtmak istemiştim."

"Şirketiniz gerçekten eleman

alıyor mu?" "Evet? Yani, senin

için-"

İnledim. "Sizinle tanışmak gerçekten güzeldi ama-"

"Sürünerek gireceğin bir kanalizasyonun yok mu,

Chet?"

Zoey aniden aramıza giriyor ve ona ters ters bakıyor. "Zoey Stone," diye homurdanıyor kaşlarını çatarak.

"İlgilenmiyor. Uç git, pislik herif." "Neden

onun konuşmasına izin vermiyorsun-"

"Güven bana, ilgilenmiyor. Onun tipi değilsin, Chet."

Ona ters ters bakıyor ve sonra bana dönüyor. "Neden Fiona'nın bize tipinin ne olduğunu söylemesine izin vermiyoruz?"

"Çünkü kızlarını genç, zengin ve bilinçsiz seven bir tip olmadığını zaten biliyorum, Chet," diye tıslıyor.

Adam sinirlenir, ona hırlar. "Beni dinle, seni küçük-"

"Siktir git, Chet. Şimdi."

"Amcık," diye mırıldandı. Dönüp sıvışmadan önce Zoey'ye ters ters bakıyor.

"Ugh, sikeyim o adamı," diye inliyor. "Onu babam gönderdi."

"Babanın erkek zevki senin için gerçekten berbat."

İç çekiyorum. "Tüm kutuları işaretledi; zengin, başarılı ve görünüşe göre..." Arkadaşımın yüzüne kaşlarımı çatıyorum. "Bekle, sen ve-"

"Aman Tanrım, hayır. Ben değilim," diye yüzünü buruşturuyor. "Crystal Shoenburg eskiden onun kardeşiyle çıkıyordu. Yırtıcı saçmalıklarını halının altına süpürmek için çok sayıda aile bağıışı yaptı."

Yüzüm kızardı. "Bekle, o Chet Brubaker mıydı?" "Evet."

İnledim. "Yani..."

"Melvin Brubaker'ın oğlu, Adonis Capital'in CEO'su. İşte o."

Gözlerimi deviriyorum ve babama ters ters bakıyorum. Ama o bakmıyor bile. "Siyasi amaçlar için görücü usulü evlilikleri geride bıraktığımızı görmek güzel," diye homurdanıyorum.

"Yani, bu seni gerçekten şaşırttı mı? Baban, ailesinin parası ya da siyasi bağlantıları nedeniyle sana kaç erkek ayarlamaya çalıştı?"

"Saymak istediğimden daha fazla."

İç geçiriyor. "Yani, ona bugün mü söyleyeceksin?"

"Planımız bu.

"Bana ihtiyacın olursa

buradayım." "Teşekkürler

Zoey."

Planım sonunda babama yaldızlı kafesimden ayrılacağımı söylemek. Yani yirmi iki yaşındayım, hukuk diplomam var ve hala onun çatısı altında esir bir bebek gibi yaşıyor olmam çok saçma. Bu yüzden ayrılıyorum. Tamamen kopmak anlamına gelse bile, çıkmak zorundayım.

Ve bugün, ona bunu söylüyorum. Artık beni zorlayan talipler yok. Artık onun siyasi kariyeri için bir piyon olmak yok. Hayatımı istiyorum ve bunu şimdi istiyorum.

Babam birkaç el sıkarken başımı öne eğiyorum. Personel şefi Wilson geliyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Babam kaşlarını çatıyor ve hızlıca başını sallıyor, sonra dönüp koridorun sonundaki ofisine doğru ilerliyor.

"Nereye gidiyor?"

"Oh, muhtemelen Şeytan telefonda, Eyalet Senatosu koltuğu karşılığında ilk doğan çocuğumu teklif ediyordur."

Zoey kıs kıs gülüyor. "Ofisine kimsenin girmesine izin yok, değil mi?" "Doğru."

"Peki, şimdi uygun bir zaman değil mi?"

Dudağımı ısırdım. O haklı. Yalnız ve köşeye sıkışmış olacak. Eğer bunu yapacaksam, şimdi yapsam daha iyi olur. Dönüp bardağımı ona uzatıyorum.

"Geri

geleceğim."

"Cesur ol!"

"Teşekkürler."

Kalabalığın arasından sıyrılıyorum. Kimse beni tebrik etmeye ya da durdurmaya çalışmıyor, babam izlemeden olmaz. Ve bu benim için sorun değil. Ofis kapısının hemen önüne gelene kadar koridorda ilerledim. Kapıyı açmaya gidiyorum ama birden içeriden tartışan sesler duyuyorum.

"Bak, sana daha önce de söyledim," diyor babam sertçe. "Sana şimdi para bulabilirim ya da seçim sonrasına kadar beklemek istersen, istediğin sözleşmeler-"

"Senin siyasi hedeflerin üzerine kumar oynamakla ilgilenmiyorum Thomas."

Donup kaldım. Diğer adamın sesi karanlık ve sert, bir çeşit Rus ya da başka bir Balkan aksanına sahip.

Babam gergin bir şekilde gülüyor. "Kumar mı? Lütfen. Bu kesin bir şey. Ve inan bana, bir kez girdiğimde, o sözleşmeler o kadar tatlı olacak ki, dişlerin çürüyecek-"

"Sana söyledim ya, ilgilenmiyorum," diye iç geçiriyor dumanlı, karanlık, güçlü sesli adam. "Bir anlaşmamız vardı Thomas."

"Biliyorum, biliyorum ve
deniyorum-" "Sana bir iyilik
yaptım."

"Bunu biliyorum! Ve çok minnettarım, sadece-"

"Bir borç var," diye hırılıyor ses sessizce. "Ve bugün, tahsil etmek için buradayım."

"Bak, deniyorum, tamam mı?! Bana sadece bir ay verin, Bay Komarov."

Donup kaldım, içimi bir korku kapladı. Babamla kapı arkasında dönen dolaplar, Rus aksanı ve şimdi de gazetelerde gördüğüm bir isim. Babamın konuştuğu adam Chicago'daki organize suç dünyasının en tehlikeli, şiddet yanlısı ve kötü şöhretli adamı. Hatta belki de tüm ülkenin.

Kashenko Bratva'nın acımasız ve güçlü lideri Viktor Komarov'la konuşuyor.

"Sana hiçbir şey vermekle ilgilenmiyorum Thomas," diye tıslıyor Rus gangster. "Bana bugün paramı nasıl alacağımı söylemen için üç saniye daha vermen dışında. Bir saniye."

"Bay Komarov, lütfen! Bu işler böyle yapılmaz-"

"Bana ders verme Thomas. Bir anlaşmamız vardı. Bu işler böyle yapılır. İki."

"Bay Komarov!"

Kapının diğer tarafında bir silahın ani metalik tıkırtısını duyuyorum. Yüksek sesle nefes alıyorum.

Çok yüksek sesle.

Rusça hırıltılı bir komutun havlama sesi kapıda yankılanıyor. Ayak sesleri odayı geçiyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

Kapıdan uzaklaş. Ama artık çok geç. Ofisin kapısı çekilerek açılıyor ve iki iri yarı, korkunç adam aniden beni yakalıyor. Ben çığlık atıyorum, babam da bağılıyor ama ikimizi de görmezden geliyorlar. Beni içeri çekiyorlar ve yere atıyorlar. İkisi bana doğru hışımla yaklaşırken aniden bir emir geldi.

"Ostanovka!"

Derin, çakıllı ses odanın içinde gürlüyor.

Yavaşça başımı kaldırdığımda kalbimin boğazımda attığını hissediyorum. İki iri yarı adam kenara çekiliyor ve birden uzun boylu, geniş omuzlu, tamamen muhteşem bir tank gibi adama bakıyorum. İki korumasından bile daha uzun ve iri ve neredeyse ondan yayılan gücü görebiliyorsunuz. Derin mavi gözleri bana bakıyor ve bakışlarımı büyülüyor.

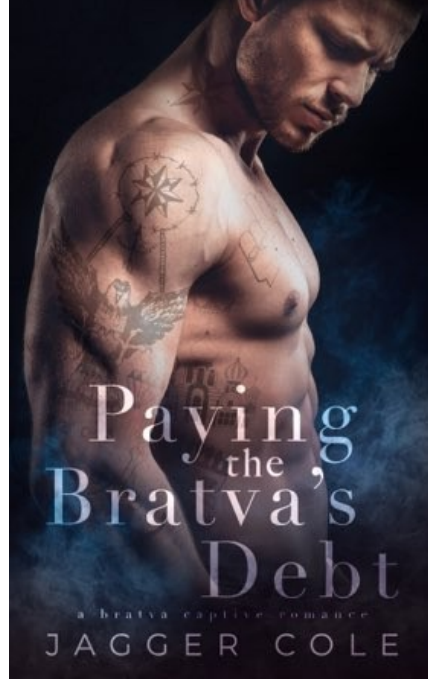
"Kimsin sen?"

"Bay Komarov," diye kekeliyor babam, kekelerken neredeyse takılıp düşüyor. "Bu Fiona, benim kızım."

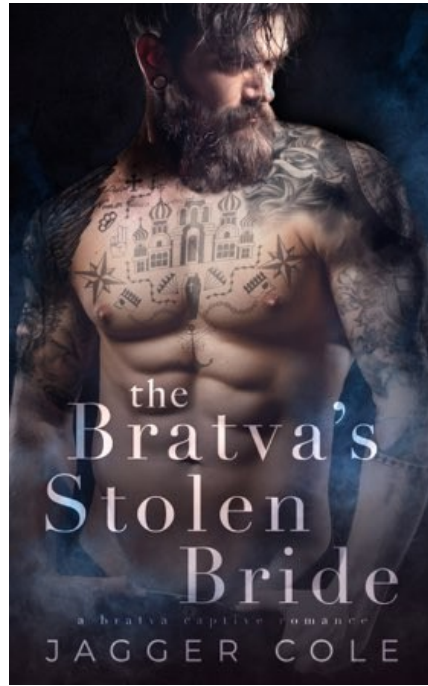
Düşünceli Rus'un gözleri parlıyor. Dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi kıvrılırken bana doğru daralıyorlar.

"Thomas," diye homurdanıyor. "Borcumuz ödendi."

Okumaya devam edin!

Bratva'nın Borcunu Ödemek - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!

Bratva'nın Çalınan Gelini - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!

Hunted By The Bratva Beast - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!

AYRICA JAGGER COLE TARAFINDAN

Bratva'nın İddiası:

Bratva'nın Borcunu Ödemek

Bratva'nın Çalınan Gelini

Bratva Canavarı Tarafından

Avlanan Esir Bratva Prensesi

Bratva Kralı Tarafından Sahiplenildi (2021 yazı)

Bağımsızlar:

Onun Kaba Tamircisi

Sevilen Büyülenmiş

Gelininin Peşine

Düşmek Benimki

Onun İçin Aç

Patron Deliğine

Sarılmış

Grumpaholic

Bizim Olun

Scaliame Suç Ailesi:

(Hepsi bağımsız kitaplar olup herhangi bir sırayla

okunabilir.) Tetikçinin Saplantısı

Patronun Ayartması

Bodyguard'ın Zayıflığı

Güç Serisi:

(Hepsi bağımsız kitaplar olup herhangi bir sırayla
okunabilir.) Tyrant

Haydut

Savaş

Lordu

Wants & Needs Düeti:

Tek İsteddiği

İhtiyacı Olan Her Şey

Forever Always Duet:

Forever His

Always Hers

Tuff Built Serisi:

Büyük Güverte

Sert Vida

YAZAR HAKKINDA

Jagger Cole

Her şeyden önce bir okuyucu olan Jagger Cole, yıllar önce çeşitli buharlı hayran-kurgu hikayelerini kaleme alarak romantizm yazma dişlerini kesti. Yazarlık çizmelerini asmaya karar verdikten sonra Jagger, Don Draper gibi davranarak reklamcılıkta çalıştı. Bu, kendisinden çok uzakta olan bir kadını onunla evlenmeye ikna edecek kadar işe yaradı.

Şimdi iki küçük prensesin babası ve bir kraliçenin kralı olan Jagger, klavyenin başına döndüğü için çok heyecanlı.

Aşk kitapları yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda ahşap işleriyle uğraşıyor, iyi viskinin tadını çıkarıyor ve yağmur çamur demeden dışarıda ızgara yapıyor.

Tüm kitaplarını www.jaggercolewrites.com adresinde bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.